

Mračni, erotični,
neodoljivi – posljednji
vampiri bore se
za ljubavi svijeta.

J.R. WARD
BRATSTVO
CRNOG BODEŽA
SRCE VAMPIRA

znanje

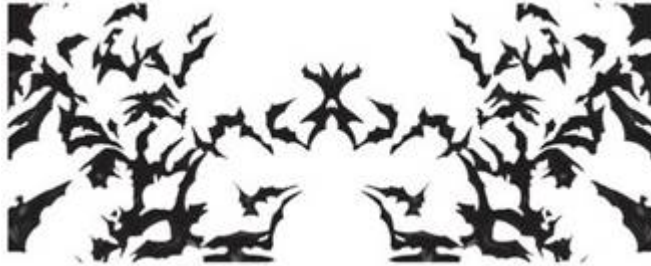
J. R. Ward

SRCE VAMPIRA
BLACK DAGGER 08

Ukratko

Pred Marissom i Butchom su naizgled nepremostive prepreke – ona je vampirica, on je čovjek. Ona se mora hraniti krvlju svoje vrste kako bi opstala, pa Butch i Vishous na temelju Vishousove vizije pokušaju Butcha pretvoriti u vampira. No, ne računaju na drevno proročanstvo zbog kojeg degradi kreću u divlji napad kako bi spriječili njegovo ostvarenje ...

Rječnik pojmova te vlastitih imena i naziva

† **Bratstvo crnog bodeža** (vl. n.) Skupina iznimno uvježbanih vampirskih ratnika koji štite svoju vrstu od Degradacijskog društva. Zahvaljujući selektivnom rasplodu unutar vampirske vrste, braća su obdarena izrazitom tjelesnom i mentalnom snagom te sposobnošću brzog zacjeljivanja. Uglavnom nisu prava braća, a u bratstvo se iniciraju na temelju nominacije postojećih članova. Po prirodi su agresivni, samostalni i tajnoviti, pa žive odvojeno od civila i rijetko kontaktiraju s članovima drugih klasa, osim kada se moraju hraniti. U svijetu vampira o njima se ispredaju legende te se prema njima gaji duboko poštovanje. Moguće ih je ubiti samo nanošenjem vrlo teške ozljede, npr. izravnim pucnjem ili ubodom u srce itd.

Na početku dvadeset prvog stoljeća Bratstvo čine šestorica braće: Wrath (Gnjev), Tohrment (Muka), Vishous (Opačina), Rhage (Bijes), Phury (Jarost) i Zsadist (Mučitelj).

† **Čuvardjeva** (vl. ime) Mistična sila koja savjetuje kralja, a ujedno je i čuvarica vampirskih arhiva i dodjeliteljica povlastica. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći. Sposobna je za jedan stvaralački čin, koji je potrošila stvorivši vampire.

† **degrad** (im.) Obezdušen čovjek, član Degradacijskog društva, čiji su plijen vampiri, a cilj njihovo istrebljenje. Degrade se mora probosti kroz prsa da bi ih se ubilo, inače žive vječno. Ne jedu i ne piju te su impotentni. S vremenom im kosa, koža i šarenice izgube pigmentaciju te postaju plavokosi, blijedi i svjetlooki. Mirišu na dječji puder. U Društvo ih inicira Omega, a nakon inicijacije dobivaju keramičku posudu u koju im je nakon vađenja spremljeno srce.

↑
Degradacijsko društvo (vl. n.) Red ubojica koje je okupio Omega radi istrebljenja vampirske vrste.

↑
glimera (vl. n.) Društvena jezgra vampirske aristokracije.

↑
gvardijan (im.) Skrbnik. Nekoliko ih je vrsta, na najvišem je stupnju čuvar ženke u osamljenju.

↑
helren (im.) Muški vampir združen sa ženkom. Mužjaci se mogu združiti s više ženki.

↑
iskup (im.) Ritualni postupak obrane časti koji inicira strana koja je nanijela uvredu. Ako prihvati, uvrijeđena strana bira oružje i udara počinitelja, koji to dopušta ne braneći se.

↑
krvni rob (im.) Muški ili ženski vampir podčinjen radi ispunjavanja potreba nekog drugog vampira za krvlju. Običaj držanja krvnih robova uglavnom je napušten, iako nije zabranjen.

↑
leelan (pridj.) Naziv od milja koji u slobodnom prijevodu znači najdraži ili najdraža.

↑
lheage (im.) Naziv iz poštovanja kojim se seksualno submisivni partner obraća dominantnome.

↑
mamen (im.) Majka. Koristi se u svrhu prepoznavanja i kao naziv od milja.

↑
nala ili nalum (im.) Voljeni ili voljena.

↑
Odabranice (im.) Vampirice uzgojene radi služenja Čuvarđjevi. Smatraju ih aristokracijom, iako su one same usmjerene na duhovno, a ne na svjetovno. Imaju malo ili nimalo kontakata s mužjacima, no po Čuvarđevinu se nalogu mogu združivati s članovima Bratstva radi održavanja klase. Imaju moć predviđanja. Nekada su korištene za ispunjavanje potreba nezduženih članova Bratstva za krvlju, no braća su napustila tu praksu.

↑
Omega (vl. ime) Zlonamjerno, mistično biće koje želi iskorijeniti vampire zbog svoje netrpeljivosti prema Čuvarđjevi. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći, ali ne i moć stvaranja.

↑
opsjena (im.) Prikrivanje stvarnog okoliša stvaranjem polja iluzije.

↑
osamljenje (n.) Status potvrđen od kralja na zamolbu obitelji nezdužene ženke. Ona je pod paskom svoga gvardijana, najčešće najstarijeg muškog člana obitelji, koji ima pravo odlučivati o njezinu životu i interakcijama sa svijetom.

↑
prijelaz (im.) Ključan trenutak u životu svakog vampira u kojem se on preobražava u odraslu osobu. Od tog trenutka nadalje vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli te više ne podnose sunčevo svjetlo. Do prijelaza obično dolazi sredinom dvadesetih godina. Neki vampiri, naročito mužjaci, ne prežive prijelaz. Prije prijelaza vampiri su tjelesno slabi, nezainteresirani i ne reagiraju na seksualne podražaje, te se ne mogu dematerijalizirati.

↑
princeps (im.) Najviša razina vampirske aristokracije, niža samo od razine članova Prve obitelji i Čuvarđjevinih Odabranica. Osoba se mora roditi s tom titulom, ne može je dobiti.

↑
Prva obitelj (vl. n.) Vampirski kralj i kraljica te njihova eventualna djeca.

↑
razdoblje potrebe (im.) Razdoblje u kojem je vampirica plodna. Obično traje dva dana, a prati ga snažna seksualna želja. Prvi se put pojavljuje otprilike pet godina nakon ženkinog prijelaza, a nakon toga jedanput u deset godina. Svi mušjaci u nekoj mjeri reagiraju ako se nađu u blizini ženke u potrebi. To razdoblje može biti opasno jer između suparničkih mušjaka izbijaju sukobi i borbe, naročito ako ženka nije združena.

↑
simpat (n.) Podvrsta vampira kojega između ostaloga karakterizira sposobnost i sklonost upravljanju emocijama drugih (u svrhu izmjene energije). Bili su diskriminirani kroz vampirsku povijest i vampirima su služili kao lovina. Blizu su istrijebljenja.

↑
Sjenosvijet (vl. n.) Onozemaljska dimenzija u kojoj se mrtvi ponovno susreću s voljenim osobama, te u kojoj provode vječnost.

↑
slugan ili sluganka (im.) Član služinske klase u svijetu vampira. Slugani imaju starinsku, konzervativnu tradiciju vezanu za služenje nadređenima te se pridržavaju službenog kodeksa odijevanja i ponašanja. Mogu izlaziti danju, no relativno brzo stare. Očekivani im životni vijek iznosi otprilike pet stotina godina.

↑
šelana (im.) Vampirica združena s mušjakom. Ženke obično ne uzimaju više družbenika jer su združeni mušjaci izrazito posesivni.

↑
vampir (im.) Član vrste koja se razlikuje od Homo sapiensa. Vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli. Ljudska ih krv može održati na životu, ali snaga koju iz nje dobiju kratkoga je vijeka. Nakon prijelaza, koji se događa sredinom dvadesetih godina, više ne mogu izlaziti tijekom dana i moraju se redovito hraniti iz vene. Vampiri ne mogu »zaraziti« ljude ugrizom ili prijenosom krvi, no u rijetkim se slučajevima mogu pariti s tom vrstom. Vampiri se mogu dematerijalizirati kad god poželeva, no moraju se smiriti i koncentrirati

da bi to učinili te ne mogu sa sobom nositi ništa teško. Mogu izbrisati ljudska sjećanja pod uvjetom da je riječ o kratkoročnim sjećanjima. Neki vampiri mogu čitati misli. Očekivani životni vijek iznosi više od tisuću godina, u nekim slučajevima i dulje od toga.

vod (im.) Moćna i utjecajna osoba.

1

Satima kasnije Butchevo dupe je toliko utrnulo da ga nije mogao razlikovati od poda na kojem je sjedio. Čamio je tako na hodniku ispred Marissine sobe cijeli dan, jer je bio potpuno opsjednut njome. Nije mogao reći da je gubio vrijeme. Mnogo je razmišljao. Čak je i telefonirao jer je to trebalo učiniti. Pregrizao je govno i nazvao svoju sestru Joyce. Kod kuće se ništa nije promijenilo. Njegova obitelj u južnom Bostonu očito nije željela imati nikakve veze s njim. Osjećaj je bio obostran. Ali bilo mu je krivo zbog Marisse. Ona je bila bliska sa svojim bratom, i izbacivanje je za nju moralo biti odvratno.

»Gospodaru?«

Butch je podignuo glavu.

»Hej, Fritze.«

»Donio sam vam ono što ste tražili.« Slugan se naklonio i pružio mu baršunastu vrećicu. »Vjerujem da odgovara uputama koje ste mi dali, ali ako ne, pronaći ću drugi.«

»Siguran sam da je savršen.«

Butch je primio tešku vrećicu i otvorio je, istresavši njezin sadržaj na svoj dlan. Križ od čistog zlata bio je dug šest centimetara i širok dva, debeo poput prsta. Visio je na dugom zlatnom lanu. Bio je onoliko težak koliko je i očekivao, pružit će mu opipljivu zaštitu.

»Gospodaru, je li vam po volji?«

Butch se nasmiješio sluganovom naboranom licu dok je otkopčavao košulju i gurnuo lanac unutra. Osjetio je kako mu križ prelazi preko kože i zaustavlja se nad njegovim srcem.

»Savršen je, kao što sam rekao.«

Fritz se ozario, naklonio i otišao baš kada je zidni sat počeo otkucavati na drugoj strani hodnika. Vrata spavaće sobe su se otvorila. Marissa se pojavila pred njim poput nadnaravnog bića. Nakon toliko sati provedenih u razmišljanju o njoj, oči su je pojmile kao plod njegove mašte, odjevene u eter, a ne tkaninu, s kosom poput prekrasne zlatne aureole, a licem poput izvora nenadmašne

ljepote. Dok je gledao u nju, njegovo srce ju je pretvorilo u ikonu iz njegova djetinjstva, u Gospu spasenja i ljubavi ... a on je bio njezin nedostojni sluga.

Podignuo se s poda, a kralježnica mu je pucketala od ukočenosti.

»Marissa.«

Sve emocije su se slile u njegov zahrđali glas: bol, tuga, kajanje.

Podignula je ruku.

»Mislila sam sve što sam rekla u sinoćnjoj poruci. Bilo mi je predivno s tobom. Svaki trenutak. Nisi zato morao otići. Da sam barem mogla bolje objasniti. Butch, moramo razgovarati.«

»Da, znam. Ali bi li ti smetalo da odemo u salon?« Nije htio da im se pridruži publika, a bez obzira na to što je govorila, pretpostavio je da bi radije sada bila izvan spavaće sobe.

Kad je kimnula, krenuli su prema dnevnom boravku na kraju hodnika.

Dok su hodali, zapanjila ga je njezina slabost. Kretala se polako, kao da ne osjeća noge, i bila je užasno blijeda, gotovo prozirna od manjka energije.

Kad su napokon ušli u prostoriju boje breskve, stala je kraj prozora, daleko od njega. Riječi su joj bile tanašne poput daha dok je govorila:

»Butch, pojma nemam kako da ti ovo kažem ...«

»Znam o čemu se radi.«

»Znaš?«

»Da.« Krenuo je prema njoj s ispruženim rukima. »Zar ne znaš da bih učinio sve ...«

»Ne prilazi bliže.« Odmaknula se od njega. »Moraš se odmaknuti od mene.«

Spustio je ruke.

»Ali, moraš se nahraniti, zar ne?«

Raskolačila je oči.

»Kako si ...«

»Sve je u redu, dušo.« Nasmiješio joj se. »Sve je jako u redu. Razgovarao sam s V.-om.«

»Onda znaš što trebam učiniti? I ... ne smeta ti?«

Odmahnuo je glavom.

»Ne smeta mi. Uopće mi ne smeta.«

»Oh, hvala Čuvarđjevi.« Nagnula se i brzo sjela na sofu jer su je koljena počela izdavati. »Tako sam se bojala da ćeš se uvrijediti. I meni će biti teško, ali to je jedini sigurni način. Ne mogu više čekati. Mora biti večeras.«

Kad je potapšala mjesto do sebe na sofi, uz olakšanje joj je prišao i sjeo kraj nje, uzevši je za ruku. Bože mili, bila je tako hladna.

»Spreman sam za to«, rekao je glasom punim iščekivanja. Čovječe, odjednom je umirao od želje da se vrate u njezinu spali Vaću sobu.

Ona ga je znatiželjno pogledala:

»Želiš gledati?« Prestao je disati.

»Gledati?«

»Ja, ah ... nisam sigurna da je to baš dobra ideja.«

Kad su njezine riječi doprle do njegova mozga, Butch je postao svjestan nekog ružnog probadanja u trbuhu. Kao da mu je netko ispremještao unutarnje organe.

»Kako to misliš, gledati?«

»Kad budem s mužjakom koji mi dopušta da uzmem njegovu venu.«

Marissa se odmah preplašeno trgnula, dajući mu do znanja kako mu lice upravo izgleda. Da, ili se možda preplašila jer je počeo režati.

»Drugi mužjak«, polako je ponovio. »Onaj kojeg si rekla da viđaš. Onaj od kojeg si se hranila.«

Polagano je kimnula.

»Da.«

Butch je skočio na noge.

»Često?«

»Ah ... četiri ili pet puta.«

»A on je, naravno, aristokrat.«

»Pa, jeste.«

»I bio bi društveno prihvatljiv za tebe, zar ne?« *Za razliku od običnog čovjeka.* »Zar ne?«

»Butch, nema tu ništa romantično, kunem ti se.«

Pa možda s njezine strane i nema. Ali bilo mu je jebeno teško zamisliti da postoji neki mužjak kojemu se ne bi svidjela. Kopile bi moralo biti impotentno.

»Sviđaš mu se, je li tako? Odgovori mi na pitanje, Marissa. Dečko iz budućnosti s plazmom superjunaka te želi, je li tako? Je li tako?«

Bože, odakle je dolazila ova divlja ljubomora?

»Ali zna da ja nemam takve osjećaje prema njemu.«

»Je li te poljubio?«

Kad mu nije odgovorila, Butch je bio jako sretan što ne zna ime i adresu toga gada.

»Više nećeš koristiti njega. Imaš mene.«

»Butch, ne mogu se hraniti od tebe. Uzet ću previše. Kamo si krenuo?«

Prešao je preko sobe, zatvorio dvokrilna vrata i zaključao ih. Kad se vratio k njoj, bacio je sako na pod i rastrgnuo košulju s prsa tako da su gumbi poletjeli na sve strane. Pao je na koljena pred njom, nagnuo glavu unatrag i ponudio joj svoj vrat i cijelog sebe.

»Iskoristit ćeš mene.«

Nastala je duga tišina. Zatim je njezin miris, onaj predivni miris čistoće ispunio cijelu prostoriju. Počela se tresti, lagano je otvorila usta. Dobio je erekciju čim je ugledao njezine očnjake.

»O ... da«, rekao je mračnim glasom. »Uzmi me. Želim te nahraniti.«

»Ne«, stenjala je, a poput zvončića plave oči napunile su joj se suzama. Pokušala je ustati, no on se bacio na nju, uhvatio je za ramena i pritisnuo na sofu. Smjestio se između njezinih nogu, privukao se uz nju, nije joj dao da se pomakne. Dok je drhtala i pokušavala se odgurnuti od njega, držao ju je uza se, mirisao, grickao joj ušnu resicu, ljubio u bradu. Uskoro se prestala opirati. Počela ga je vući za košulju i privlačiti bliže sebi.

»Tako je, dušo«, stenjao je. »Drži se za mene. Daj da osjetim te očnjake kako prodiru duboko. Daj mi to.«

Uhvatio ju je za potiljak i prinio svoja usta njezinima. Kad se golema količina seksualne energije oslobodila među njima, oboje su počeli teško disati, a njezin vreli dah i suze pekli su ga po licu. No tad joj se vratio razum. Borila se, a on je davao sve od sebe da je zadrži uza se, iako će oboje na kraju završiti s masnicama. Znao je da će izgubiti bitku protiv nje. Bio je samo čovjek, ona je bila jača, iako je imao barem četrdeset kilograma više od nje. No nadao se da će odustati i prepustiti se prije no što mu sasvim ponestane snage.

»Marissa, molim te, uzmi me«, stenjao je glasom promuklim od borbe i preklinjanja.

»Ne ...«

Srce mu se lomilo dok je jecala, ali nije ju pustio. Nije mogao.

»Uzmi sve što imam u sebi. Znam da ti nisam dovoljno dobar, ali ipak me uzmi ...«

»Nemoj me tjerati ...«

»Moram.« Bože, mislio je da će početi plakati uz nju.

»Butch ...« Opirala mu se i otimala. »Neću se moći suzdržati još puno ... pusti me ... prije no što te ozlijedim.«

»Nikada.«

Dogodilo se tako brzo. Viknula je njegovo ime, a zatim mu je razarajući nalet boli prošao vratom. Njezini očnjaci u njegovoj žili kucavici.

»O, jebote. ..da ...« popustio je stisak i zagrlio je dok mu je sisala iz vrata. Viknuo je njezino ime kad je prvi put potegnula i progutala njegovu krv. Zadovoljstvo ga je sasvim preplavilo, iskre su mu prolazile tijelom kao da će svršiti. Ovako je oduvijek t ribalo biti. Trebalo mu je to da se ona hrani od njega, samo je tako mogao živjeti. Marissa je prekinula kontakt i dematerijalizirala si iz njegova naručja.

Butch je pao na glavu u jastuke na sofi. Nespretno se podignuo na noge i okrenuo.

»Marissa! Marissa!«

Bacio se na vrata i počeo trgati bravu, ali nije se mogao osloboditi. Čuo je njezin slomljeni, očajni glas s druge strane.

»Ubila bih te ... neka mi Bog pomogne, ali ubila bih te ... previše te želim.«

Lupao je po vratima.

»Pusti me van!«

»Žao mi je ...« Glas joj je prepuknuo, pa onda opet ojačao. Bojao se njezine odlučnosti više nego ičega drugoga. »Jako mi je žao. Doći ću k tebi poslije. Kad bude gotovo.«

»Marissa, nemoj ...«

»Volim te.«

Lupao je šakama po vratima.

»Nije me briga ako umrem! Nemoj ići k njemu!«

Kad je brava napokon popustila, upao je u hodnik i sjurio se niza stube. No kad je otvorio ulazna vrata kuće, nje već nije bilo.

Na drugoj strani grada, u podzemnoj garaži, Van je poskakivao na prstima u žicom ograđenom ringu. Udarci njegova zagrijavanja odjekivali su kroz beton i kidali tišinu. Večeras nije bilo gomile, samo trojica su bila prisutna. Van je predložio ovaj lokal gospodinu X.-u, i pokazao im je kako da provale unutra. Poznavao je raspored borbi i zato je bio siguran da večeras neće biti nikoga. Veliki dio njega želio je proslaviti svoje ponovno rođenje baš u ovom ringu, a ne u nekom nepoznatom podrumu.

Isprobao je nekoliko udaraca, bio je jako zadovoljan svojom snagom. Promotrio je svog protivnika. Drugi degrad bio je jednako napaljen na nasilje. Xavier je dovikivao s druge strane ringa:

»Nećete stati dok ne bude gotovo. Gospodine D., nije gotovo kad leži ; nepomičan na podu, je li jasno?«

Van je kimnuo, već se bio naviknuo da ga zovu prvim slovom prezimena.

»Odlično«, rekao je gospodin X. i pljesnuo rukama, borba je počela.

Van i drugi degrad kružili su jedan oko drugoga, ali Van nije imao namjeru dugo plesati ovaj kretenski sentiš. Prvi je krenuo s udarcima i stjerao protivnika leđima uz rubove ringa. Lik je udarce golim rukama u lice primao kao da su ljetna kišica. Zatim je svojski zavalio Vana desnim krošeom, sasvim mu rasejivši usnicu. Boljelo je, ali bol je bila dobra, krijepila ga je, pomogla mu da se usredotoči. Van se okrenuo i zamahnuo nogom. Degrad je pao ravno na leđa. Van je skočio na protivnika i uhvatio ga u zahvat kojim ga je mogao kontrolirati, povukavši mu jednu ruku prema natrag tako da su mu zglobovi ramena i lakta gotovo puknuli. Samo još malo i ovaj jadnik će biti gotov ...

Degrad je nekako uspio dohvatiti Vana koljenom u jaja. Pozicije su se brzo promijenile i Van se našao na dnu. Uskoro su ponovno bili na nogama. Borba se nastavila, nije bilo time-outa, nije bilo pauza za dah, samo su njih dvojica ubijala boga jedan u drugome. Bilo je jebeno predobro. Van se osjećao kao da bi ovako mogao satima, bez obzira na sve udarce koje je primao. Osjećao se kao da u sebi ima motor, pokretačku silu koju bol i umor više nisu mogli zaustaviti.

Kad je napokon došlo do stanke, prijelomni faktor je bio Vanov posebni ... što god da je to bilo. Iako su njih dvojica bili jednako snažni, Van je bio majstor ovakvih borbi. Složio je drugog koljača u trbuh, lupio ga je u jetru. Običan čovjek bi se od takvog udarca odmah usrao u gaće. Zatim je podignuo protivnika i udario njime o pod. Kad je opkoračio tijelo i pogledao dolje, krv mu se skupljala u očima i kapala na lika poput suza ... crnih suza. Boja je istog trena sasvim sludjela Vana, a drugi je koljač iskoristio njegovu zbunjenost i prevalio ga na leđa. *Nema šanse*, pomislio je Van. Šakom je lupio degrada u sljepoočnicu i sasvim ga ošamutio. Prevalio ga je na pod, sjeo mu na prsa i lupao šakom u glavu dok mu lubanja nije posve smekšala. Nastavio je dok struktura koljačeva lica nije sasvim popustila. Glava mu je postala mlitava vreća.

»Dovrši ga«, vikao je Xavier sa strane.

Van je podignuo glavu, teško dišući.

»Pa jesam.«

»Nisi. Dovrši ga!«

»Kako?«

»Trebao bi znati što trebaš raditi!« Xavierove blijede oči su sjale od jezivog očajja. »Moraš znati!«

Vanu nije bilo jasno koliko mrtviji ovaj tip može biti, ali zgrabio je degrada za uši i zavrtio mu glavom dok nije čuo pucanje vrata. Zatim je ustao s tijela. Iako više nije imao živo srce koje kuca, pluća su mu gorjela, a tijelo sjalo od napora ... samo što sjaj nije potrajao.

Počeo se smijati. Snaga mu se već vraćala, odnekud je jednostavno dolazila, kao da je danima bio na odmoru, te samo spavao i jeo.

Xavierove čizme su sletjele u ring i Visoki degrad mu je bijesno prišao.

»Kvragu, rekao sam ti da ga dovršiš.«

»Ma da. Kako da ne.« Kriste. Xavier je jednostavno morao pokvariti svaki trenutak pobjede. »Misliš da će se sad dignuti i otići?«

Xavier se tresao od bijesa i izvadio nož.

»Rekao sam ti da ga dovršiš.«

Van se napeo i skočio na noge. No Xavier se samo nagnuo nad truplo i zabio mu nož u prsa. Zaszjala je nekakva svjetlost i onda ... ništa. Samo crne mrlje na tlu.

Van se odmicao unatrag dok nije udario o ogradu.

»Koji kurac ...«

Xavier je s druge strane pokazivao nožem prema Vanu.

»Imam očekivanja od tebe.«

»Kakva?«

»Trebao bi to sam znati«, pokazivao je prema crnim mrljama na podu.

»Onda mi sljedeći put daj nož.«

Xavier je odmahnuo glavom, a bizarna panika zrcalila mu se na licu.

»Kvrugu!« Hodao je naokolo i zatim promrmljao: »fini se da će jednostavno trebati vremena. Idemo!«

»A krv«, čovječe, od te ljigave crne tvari jednostavno mu se rigalo.

»Misliš da me briga«, Xavier je samo pokupio naprtnjaču mrtvog koljača i krenuo. Vana je zbilja živciralo što se gospodin X. tako ponaša. Borba je bila dobra i Van je pobijedio. Želio je uživati u osjećaju.

U napetoj tišini išli su prema kombiju koji je bio parkiran nekoliko blokova dalje. Kad su stigli, Xavier se smjestio za volan.

»Kamo idemo«, upitao je Van.

Xavier nije odgovorio, samo je počeo voziti. Van je zurio pred sebe, pitajući se kako da se riješi ovog tipa. Neće biti lako, sumnjao je. Kad su prošli pokraj nebodera u izgradnji, gledao je ljude koji su radili noćnu smjenu. Bilo ih je kao mrava i zavidio im je, iako je mrzio taj posao.

Čovječe, da je još uvijek jedan od njih, ne bi morao trpjeti odvratno ponašanje gospodina X.-a. Podignuo je desnu ruku i pogledao mjesto gdje je nekada bio mali prst, prisjećajući se kako je ostao bez njega. Jebeno glupo. Bio je na gradilištu i rezao daske na stolnoj pili. Odlučio je skinuti zaštitu da posao ide brže. Prst mu je odletio kroz zrak u najsitnijem trenutku nepažnje. Gubitak krvi se činio golemim, tekla je posvuda po njemu, po pili, po tlu. Crvena, ne crna.

Van je stavio ruku na prsa, osjetivši kako ništa ne tuče iza njegove prsne kosti. Tjeskoba mu se uvukla pod kožu poput pauka. Pogledao je Xaviera, jedini izvor znanja koji je imao:

»Jesmo li živi?«

»Ne.«

»Ali onaj tip je sada ubijen, zar ne? Znači da mi moramo biti živi.«
Xavier ga je pogledao.

»Vjeruj mi, nismo.«

»Što mu se onda dogodilo?«

Iscrpljenost je ispunila Xavierov blijedi, mrtvi pogled, a zbog spuštenih kapaka izgledao je kao da ima milijun godina.

»Što mu se dogodilo, gospodine X.?«

Visoki degrad nije odgovorio, samo je nastavio voziti.

2

Marissa se materijalizirala na terasi Rehvengeova apartmana i zamalo kolabirala. Kad je bunovno posegnula za kliznim vratima, Rehv ih je otvorio širom.

»Pobogu, Marissa.« Obujmio ju je oko struka i unio unutra. Žudnja za krvlju morila ju je toliko da ga je gotovo ugrizla na mjestu. Otela se iz njegova stiska da se lakše odupre iskušenju, ali on ju je uhvatio i okrenuo prema sebi. »Odmah dolazi ovamo!« Gotovo ju je bacio na kauč. »Past ćeš u šok!«

Kad je pala na jastuke, znala je da je on u pravu. Sasvim je izgubila ravnotežu, vrtjelo joj se u glavi, noge i ruke su joj trnule. Želudac joj je bio prazna provalija uništenja, očnjaci su je boljeli, grlo joj je bilo suho i oporo poput zime, a uzavrelo poput ljeta. No kad je skinuo kravatu i otkopčao gumbe na košulji, promrmljala je:

»Ne vrat. To ne mogu podnijeti ... ne vrat ...«

»Previše si slaba za zapešće. Neće ti biti dovoljno, a i ponestaje nam vremena.«

Vid joj se počeo magliti i počela se onesvješćivati. Čula ga je kako psuje. Privukao ju je na sebe, gurnuo njezino lice u svoj vrat.

Biologija je preuzela vodstvo. Ugrizla ga je tako jako da je osjetila kako se njegovo veliko, čvrsto rijelo trza. Sisala je krv iz njega vođena bezumnim nagonom. Njegova snaga je pretekla u njezino tijelo popraćena gromoglasnim urlikom, raširila se njezinim udovima i vratila je u život. Dok je očajno gutala krv mužjaka kojeg nije voljela, suze guste poput krvi su se kotrljale niz njezine obraze.

Rehvenge je nježno grlio Marissu, mrzeći gladovanje zbog kojeg je toliko patila. Ona je bila tako nježna i krhka. Ne bi nikada smjela biti u ovako očajnom stanju. Milovao ju je rukama po vitkim leđima, pokušavajući je smiriti. Bio je lud od ljutnje dok je plakala. *Kriste, što nije u redu s tim mužjakom koji joj se toliko sviđa? Kako ju je mogao tjerati da ide drugome?*

Podignula je glavu deset minuta kasnije. Malena mrlja od krvi ostala joj je na donjoj usnici, i Rehv se morao svom snagom uhvatiti za naslon da se ne nagne i ne poliže je. Marissa se naslonila na kožne jastuke odišući sitim dostojanstvom i nepremostivom tugom. Obgrlila se tanašnim rukama i zatvorila oči, a Rehv je gledao kako joj se boja vraća u uplakane obraze. *Bože, pogledaj tu njezinu kosu. Tako prekrasnu. Tako gustu i otmjenu. Tako savršenu.* Želio je biti gol, bez lijekova koji su ga umrtvili, i želio je biti tvrd kao kamen, želio je da ga ti zlatni valovi pokrivaju po cijelom tijelu. A ako nije mogao imati sve to, želio ju je poljubiti. Odmah.

Umjesto toga je posegnuo za sakoom, izvadio rupčić iz džepa i nagnuo se nad nju. Poskočila je kad joj je počeo brisati suze i uzela mu laneni kvadratić. Vratio se u svoj kut sofe.

»Marissa, dođi k meni. Budi kod mene. Želim se pobrinuti za tebe.« U tišini koja je uslijedila, razmislio je o mjestu gdje je u tom trenu boravila, i pretpostavio da i taj mužjak kojeg je željela vjerojatno živi s Bratstvom. »Još uvijek si zaljubljena u Wratha, zar ne?«

Raskolačila je oči.

»Molim?«

»Rekla si da se ne možeš hraniti od mužjaka kojeg želiš. Wrath je sada združen, pa ...«

»Nije on.«

»Onda Phury? Zavjetovao se na celibat ...«

»Ne, i ja ... ja jednostavno ne mogu govoriti o tome, ako me razumiješ.« Pogledala je rupčić u svojoj ruci. »Rehvenge, jako bih rado sada bila sama. Mogu li malo ovdje sjediti? Sama?«

Iako nije bio naviknut na to da ga otpuštaju, pogotovo ne u vlastitoj kući, jako joj je želio pomoći.

»Ostani koliko želiš, *tali*. Samo zatvori vrata za sobom kad odeš. Ja ću daljinskim upaliti alarm za tobom.«

Kad je odjenuo sako, ostavio je gornje gumbe košulje otkopčane, a kravatu nije ni stavio. Rane od Marissinih ugriza bile su previše bolne i svježije. No to ga nije ni najmanje zanimalo.

»Tako si dobar prema meni.«

»Zapravo i nisam.«

»Kako to možeš reći? Nikad nisi ništa tražio zauzvrat ...«

»Marissa, pogledaj me. Pogledaj me.« Mila Djevo u *Sjenosvijetu*, bila je tako lijepa. Pogotovo kada ju je ispunjavala njegova krv. »Nemoj se zavaravati. Još uvijek želim da budeš moja *klan*. Želim da ležiš gola u mom krevetu. Želim da nosiš moje mlado u trbuhu. Želim ... želim sve to s tobom. Ne činim ti uslugu zato što sam dobar, činim to zato što ti se želim uvući pod kožu. Činim to zato što se nadam da ćeš jednog dana i ti željeti isto.«

Dok ga je gledala raskolačenih očiju, ostatak je zadržao za sebe. Nema smisla objavljivati činjenicu da se *simpat* u njemu želi uvući u njezin mozak i zaposjesti svaku emociju koju je ikada osjetila. Bilo bi glupo reći joj da bi seks s njim bio ... kompliciran. Ah, divna li je njegova priroda. I anomalija.

»Ali želim da nešto znaš, Marissa. Nikad neću prijeći granicu ako ti to ne budeš htjela. Možeš se pouzdati u to.«

Osim toga, Xhex je vjerojatno bila u pravu. Polutani poput njega bolje su funkcionirali nasamo. Čak i da *simpati* nisu diskriminirana vrsta, čak i da mogu živjeti i združivati se kao normalni, nikada ne bi trebali biti s nekim tko je bespomoćan protiv njihove tamne strane.

Navukao je svoj dugi kaput od samurovine.

»Taj tvoj mužjak.. bilo bi mu bolje da se opameti. Velika je to šteta za hvalevrijednu ženu poput tebe.« Rehv je uzeo svoj štap i krenuo prema vratima. »Zovi me ako me trebaš.«

Butch je ušao u *ZeroSum*, sjeo za svoj uobičajeni stol. Namjeravao je ostati neko vrijeme. To i nije bila neka novost, zar ne? Kvragu, koliko je visio tu, trebao je Reverendu plaćati stanarinu. Kad je konobarica došla s viskijem, rekao joj je:

»Ima li šanse da mi doneseš bocu?«

»Sorry, nema.«

»Dobro, dođi ovamo.« Spustio joj je novčanicu od sto dolara na poslužavnik. »Ovo je samo za tebe. Želim da me se svako malo sjetiš i doneseš mi nešto.«

»Naravno.«

Kad je ostao sam, opipao je rane na svom vratu. Davao je sve od sebe da ne zamišlja Marissu kako to isto sada radi nekome drugome. Nekom aristokratu. Nekom kretenu s pedigreeom koji je bio puno bolji od njega. O Bože.

Poput mantre je ponavljao ono što mu je V. rekao. Nije moralo biti ništa seksualno. To je biološki imperativ. Nije bilo izbora. Nije moralo biti seksualno. Nadao se da će se njegovi osjećaji smiriti kada dovoljno puta ponovi tu litaniju. Morao je nekako prihvatiti to što je morala uraditi. Nije ni njoj bilo lako. Bila je jednako uzrujana kao i on

...

No njezino golo tijelo pojavilo mu se kao jako uvjerljiv prizor u glavi. Zamislio je drugog muškarca kako je miluje po grudima. Kako je ljubi posvuda. Kako joj uzima nevinost dok je hrani, kako se njegovo ukrućeno tijelo kreće na njoj, u njoj. A ona cijelo vrijeme pije, pije do sitosti.

Zbrinuta je. Netko drugi se pobrinuo za nju. I Butch je iskapio svoj dupli viski. Kvragu. Glava će mu puknuti na pola. Raspast će se tu, na mjestu, iznutrice će mu se prosuti po podu, pod noge stranaca, pod prljave salvete i slipove kreditnih kartica. Konobarica je donijela još viskija, Bog je blagoslovio. Kad podignuo drugu čašu, očitao je samom sebi bukvicu: *O'Neal, priberi se i skupi to malo ponosa što ti je ostalo. Vjeruj joj. Ne bi nikada spavala s drugim. Ne bi.*

Ali nije ga mučio samo seks. Kad je strusio još jedan viski, sjetio se da ta noćna mora ima još jednu dimenziju. Morat će se hraniti redovito, zar ne? Stalno će morati prolaziti kroz ovakve epizode.

Kvragu. Želio je misliti da je dovoljno jak muškarac da podnese sve ovo, ali bio je posesivan i sebičan. Kad se sljedeći put bude hranila, opet će biti ovako. Ona će patiti u tuđim rukama, a on će se ovdje opijati, na rubu samoubojstva. Bit će im samo lošije. Volio ju je tako silno, tako duboko da će ih oboje uništiti i neće mu trebati mnogo vremena za to.

Osim toga, kakvu će budućnost imati? Kako je dodavao viski u zadnje vrijeme, jetra će mu izdržati još nekih deset godina, a njezina vrsta je mogla živjeti stoljećima. Bit će samo fusnota u njezinu dugom životu, rupa na cesti koja je vodi do pravog mužjaka za nju, nekog koji joj je mogao pružiti sve što joj treba.

Kad mu je konobarica donijela treći dupli, prstom joj je dao znak da pričeka i odmah mu donese novi. Iskapio je čašu dok je s čekala i vratio joj je. Krenula je natrag za šank. Kad se vratila s četvrtim, onaj kržljavi plavokosi debilko koji se razbacivao novcima s triom

tjelohranitelja počeo joj je mahati. Kriste, činilo se da je mali ovdje svaku večer.

»Hej«, zvao je krele. »Trebamo poslugu! Javi šefu!«

»Dolazim odmah«, rekla je konobarica.

»Sada«, vikao je magarac. »Ne kasnije.«

»Vraćam se za sekundu«, šapnula je Butchu.

Kad je prišla kreletu, Butch je gledao kako je gnjave. Prokleti lajavi razmetljivci. Neće postati nimalo bolji što noć bude više odmicala. A neće ni Butch.

»Izgledaš mi malčice agresivno večeras, Butch O'Neal.« Zatvorio je oči. Kad ih je opet otvorio, ona ženka s muškom frizurom i muškim tijelom još je uvijek stajala pred njim. »Hoćemo li večeras imati problema s tobom, Butch O'Neal?«

Poželio je da prestane izgovarati njegovo ime.

»Ne, dobar sam.«

Oči su joj erotično zasvjetlucale.

»Znam ja to. Ali prijedimo na stvar. Misliš li večeras raditi probleme?«

»Ne.«

Pozorno ga je pogledala. Zatim se malčice nasmiješila. »Pa ... imat ću te na oku. Pazi na to.«

3

Joyce O'Neal Rafferty dočekala je muža na vratima, s djetetom na boku i ljutitim pogledom u očima. Mike je stajao na vratima vidno umoran od dvostrukih smjena na poslu, ali to je nije uopće zanimalo.

»Danas me nazvao brat. Butch. Rekao si mu za li krštenje, je li tako?«

Njezin muž je poljubio Seana, nju nije ni pokušao.

»Daj, ljubavi ...«

»Ovo te se ne tiče!«

Mike je zatvorio vrata za sobom.

»Zašto ga svi toliko mrzite?«

»Neću o tome s tobom.«

Kad je otišla, Mike je govorio za njom:

»On vam nije ubio sestru. Imao je dvanaest godina, što je mogao učiniti?«

Prebacila je sina na drugi bok a da se nije okrenula prema Mikeu.

»Ne radi se o Janie. Butch je davnih dana okrenuo leđa obitelji. Njegov izbor, nema to veze s tim što se dogodilo.«

»Možda ste svi vi njemu okrenuli leđa.«

Uputila mu je ozlojeđen pogled preko ramena.

»Zašto ga braniš?«

»Bio mi je prijatelj. Prije no što sam upoznao tebe i oženio se tobom, on mi je bio prijatelj.«

»Divan prijatelj. Kad te posljednji put nazvao?«

»Nema veze. Bio mi je dobar kad smo se poznavali.«

»Ma kako samo imaš veliko srce.« Krenula je uza stube. »Idem nahraniti Seana. Ostavila sam ti večeru u hladnjaku.«

Krenula je uza stube na drugi kat i ljutito pogledala raspelo koje je visjelo na zidu. Ne želeći gledati raspelo, ušla je u Seanovu sobu i sjela na stolac za ljuljanje pokraj njegove kolijevke. Ogolila je dojku i prinijela je sinovim ustašcima. Počeo je sisati ručicom stišćući meso

pokraj svog lišća. Dok je sisao, njegovo maleno tijelo je bilo toplo i bucmasto, a obrašćići ružičasto zdravi.

Joyce je nekoliko puta duboko udahnula. Sranje. Sad joj je bilo krivo što je vikala. I što je odmaknula pogled od Spasitelja. Izmolila je jednu *Zdravomariju* i pokušala se smiriti brojeći Seanove savršene prstiče na nogama. Bože ... da mu se bilo što dogodi, umrla bi na mjestu, srce bi joj doslovno prestalo kucati. Kako je njezina majka uspjela? Kako je preživjela gubitak djeteta?

Odell je zapravo izgubila dvoje djece. Prvo Janie. Onda Butcha. Hvala Bogu pa ju je razum polako napuštao. Nestanak loših sjećanja zacijelo je blagoslov.

Joyce je gladila Seana po tamnoj kosici i shvatila da njezina majka nikad nije dobila priliku da se oprostí s Janie. Tijelo je bilo previše unakaženo da bi lijes bio otvoren. Eddie O'Neal, njezin otac, morao je izvršiti identifikaciju u mrtvačnici.

Bože mili, da je toga odvratnog jesenjeg popodneva Butch samo utrčao u kuću i rekao nekome da se Janie odvezla s nepoznatima ... možda su je mogli spasiti. Janie nije smjela sjedati u automobila s dječacima, svi su znali to pravilo. Znao ga je i Butch. Da je barem ...

Ah, kvragu. Njezin muž je bio u pravu. Cijela obitelj je mrzila Butcha. Nije ni čudo da je nestao.

Sean je uz coktanje jezikom prestao sisati, a njegova ručici je popustila stisak. No tad se opet probudio i nastavio sisati.

Blagi Bože, njezina majka neće dobiti priliku da se oprostí ni s Butchom. Njezini trenutci lucidnosti bili su jako rijetki i jako kratki. Čak da se Butch u nedjelju i pojavi u crkvi, možda ga neće ni prepoznati.

Joyce je čula muža kako se polako penje uza stube.

»Mike«, zovnula ga je.

Čovjek kojeg je voljela i za kojeg se udala stajao je na vratima. Već je imao malo trbuha i ćelavio je iako je imao samo trideset i sedam godina. No dok je gledala u njega, vidjela je njegovu mlađu verziju, srednjoškolskog sportaša, prijatelja svoga starijeg brata u kojeg je godinama bila zatreskana.

»Da«, rekao je.

»Žao mi je što sam se naljutila.« Nasmiješio joj se.

»Teške su to stvari. Razumijem te.«

»U pravu si. Trebalo je pozvati Butcha. Samo sam htjela da dan Seanova krštenja bude čist. Jednostavno čist. To je Seanov početak i ne želim nikakve sjene nad njim. Butch ... on sa sobom nosi neku sjenu i svi bi uz njega postali napeti. Još je i majka bolesna, jednostavno se ne mogu nositi sa svime time.«

»Je li rekao da će doći?«

»Ne ...« Razmišljala je o tom razgovoru. Čudno, zvučao je potpuno isto. Njezin brat je oduvijek imao neobičan glas, taman i promukao. Kao da mu nešto nije valjalo s grlom. Kao da je prešućivao previše toga. »Rekao je da se veseli zbog nas. Zahvalio ti je što si ga zvao. Rekao je da se nada da su mama i tata dobro.«

Njezin muž je pogledao Seana koji je opet utonuo u san.

»Butch ne zna da vam je majka bolesna, je li tako?«

»Ne zna.«

Kad je Odell na početku bila pomalo zaboravna, Joyce i njezina sestra su odlučile da neće ništa spominjati Butchu. No to je bilo prije dvije godine. Sada su znale što nije u redu. Majka je imala Alzhcimerovu bolest. Samo je Bog znao koliko će ona još poživjeti. Bolest je ubrzano napredovala.

»Grozna sam jer mu nisam rekla«, tiho je izustila. »Grozna.«

»Volim te«, promrmlijao je Mike.

Oči su joj zasuzile dok je gledala lica svog sina i svog muža. Michael Rafferty bio je dobar čovjek. Pravi muškarac. Nikada neće biti zgodan kao Hugh Jackman ili bogat kao Bili Gates, ili moćan kao neki kralj. No bio je njezin i bio je Seanov, a to je bilo više nego dovoljno. Pogotovo tijekom ovakvih noći i ovakvih razgovora.

»Volim i ja tebe«, odgovorila je.

Vishous se materijalizirao iza *ZeroSuma* i krenuo niz uličicu prema ulazu. Kad je vidio da je *Escalade* parkiran u Desetoj ulici, laknulo mu je. Phury je rekao da je Butch izletio iz kuće u stilu *Flasha Gordona* i da nije izgledao sretno. Ušao je u klub i krenuo ravno prema VIP prostoru. No na put mu je stala ona šefica osiguranja. Kad ju je brzinski odmjerio, zapitao se kako bi je bilo zavezati. Vjerojatno bi mu ostavila i koji ožiljak, i tako bi baš lijepo proveo sat ili dva.

»Vaš dečko treba otići.«

»Je li za našim stolom?«

»Jest, i bolje je da ga odmah vodiš odavde.«

»Kolika je šteta?«

»Nema je.« Oboje su krenuli prema VIP prostoru. »Ali ne želim da dođe do toga, a već smo na rubu.«

Dok su se probijali kroz gomilu, V. je promatrao njezine mišićave ruke i razmišljao o poslu koji obavlja u klubu. Teško za bilo koga, a kamoli za ženu. Jednostavno ju je morao pitati zašto se time bavi.

»Pali te lupanje muškaraca?«

»Katkad, ali s O'Neilom mi je draži seks.« V. je zastao kao skamenjen. »Problem?«

»Kad si ga poševala?« Iako je znao da je vjerojatno bilo nedavno.

»Pitanje je kad ću opet.« Kimnula je prema VIP prostoru, »Ali večeras neću. Idi sad i odvedi ga odavde.«

»Oprosti mi što sam staromodan, ali Butch je zauzet.«

»Ma daj? Zato se ovdje opija svake noći? Družica mu je zasigurno predivna.«

»Ne približavaj mu se više.«

Ženka ga je strogo pogledala.

»Bio ti Brat ili ne, nećeš mi govoriti što da radim.«

V. joj se unio u lice i ogolio očnjake.

»Rekao sam ti da se držiš podalje od njega.«

Na sekundu je pomislio da će se potući. Nikad se prije nije tukao sa ženkom, ali ova ... pa i nije baš djelovala poput ženke. Pogotovo dok mu je odmjeravala čeljust gledajući kamo da smjesti aperkat.

»Hoćete vas dvoje sobu ili boksački ring?«

Vishous se okrenuo i vidio Rehvengea kako stoji metar od njih.

Njegove ametistne oči su sjale pri prigušenom svjetlu kluba. ? Savršena irokezica na glavi bila je jednako mračno crna kao i kaput od samurovine koji je nosio.

»Imamo li problema«, rekao je gledajući čas nju, čas njega. Skinuo je krzno i dao ga nekom od izbacivača.

»Nemamo«, rekao je V., bacivši pogled prema ženki. »Sve u redu, je li tako?«

»Da«, rekla je prekrživši ruke na prsima. »Sve u redu.«

V. se probio pokraj izbacivača kraj baršunastog konopca i krenuo ravno za stol Bratstva ... o, čovječe ...

Butch je bio sasvim skršen, i to ne samo od pijanstva. Lice mu je bilo ispijeno, oči poluzatvorene, kravata nahero, košulja otkopčana do pola ...

imao je rane od ugriza na vratu koje su mu malčice krvarile po kragi.

I da, jedva je čekao da izazove nered. Zurio je u ekipicu nadobudnih kretena dva stola niže. Sranje, murjak je bio sav nabrušen da skoči na njih.

»Hej, stari«, rekao je V. polako sjedajući pokraj njega. Bez naglih pokreta. »Što ima?«

Butch je iskapio viski ne skidajući pogled s onih kretena.

»Kak' si, V.?«

»Dobro, dobro. Koliko si *Lagova* već sredio?«

»Nedovoljno. Još uvijek stojim uspravno.«

»Hoćeš li mi reći o čemu se radi?«

»Baš i ne.«

»Netko te ugrizao, stari.«

Kad je konobarica došla i pokupila murjakovu praznu čašu, Butch je dotaknuo rane na vratu.

»Samo zato što sam je prisilio. Zaustavila se. Ne želi piti od mene. Sada je s nekim drugim. Ovog trena.«

»Sranje.«

»To je to, dok mi ovdje sjedimo, moja žena je negdje s drugim muškarcem. Neki šminker joj dira ... da, eto ... tko god da on jest, jači je od mene. Daje joj ono što joj treba. Hrani je.« Butch je prekinuo svoju žalopojku. »Kako ti provodiš noć?«

»Rekao sam ti da hranjenje ne mora biti seksualno.«

»O, znam to.« Murjak se naslonio kad je stiglo sljedeće piće. »Hoćeš ti *Goose*? Ne? Dobro ... ja ću piti za obojicu.« Sredio je pola viskija prije no što se konobarica stigla okrenuti. »Ne radi se samo o seksu. Ne mogu podnijeti pomisao da je u njoj krv nekog drugog muškarca. Ja je želim hraniti, ja je želim održavati živom.«

»To nema nikakve logike, stari moj.«

»Ma zajebi logiku.« Pogledao je svoj viski. »Isuse ... zar ovo nismo već prošli?«

»Molim?«

»Mislim ... sinoć smo bili ovdje. Pili isto piće. Za istim stolom. Sve isto. Kao da sam zarobljen u tom ponavljanju. Već mi je dosta. Dosta mi je samoga sebe.«

»Kako bi bilo da te odvedem kući?«

»Ne želim se vratiti u ...« Butchev glas je zamuknuo, a on se ukočio. Polako je spustio čašu na stol. V. je poludio. Posljednji put kad je murjak tako izgledao skužio je neke degrade u grmlju. No, kad je V. pogledao oko sebe, nije vidio nikoga posebnoga. Samo je Reverend prolazio VIP prostorom do svog ureda.

»Butch? Stari moj?«

Butch je ustao. Kretao se tako brzo da ga V. nije uspio uhvatiti.

4

Butchevo tijelo je potpuno izmaknulo kontroli i kretalo se neovisno o njegovu mozgu kad je jurnuo na Rehvengea. Znao je samo da je uhvatio Marissin miris i slijedio ga je do mužjaka s irokezicom. Odmah je nasrnuo na njega kao na zločinca.

Srušio je Reverenda na pod samo zahvaljujući faktoru iznenađenja. Kad su lupili o pod, Reverendovo »Koji kurac!« pronijelo se po prostoriji i izbacivači su počeli pristizati iz svih smjerova. Taman prije no što su ga odvukli, Butch je uspio potrgati Reverendovu košulju. I eno ih. Tragovi ugriza na vratu.

»Ne ... sranje ... ne« opirao se Butch ručetinama koje su ga potezale, lamatao je nogama sve dok se netko nije pojavio pred njim i zavalio ga šakom u lice. Kad mu je lijevo oko gotovo eksplodiralo od boli, shvatio je da ga je udarila ona šefica osiguranja. Rehvenge se oslonio na svoj štap i ustao, a oči su mu postale vrlo nasilno ljubičaste.

»U moj ured. Odmah.«

Čuo se neki razgovor, ali Butch baš nije pratio. Mogao se samo usredotočiti na mužjaka pred sobom i dokaze hranjenja. Zamislio je Reverendovo golemo tijelo pod Marissinim, njezino lice uronjeno u njegov vrat, njezine očnjake kako prodiru u njegovu kožu. Nije bilo sumnje da ju je Rehvenge zadovoljio. Nikakve sumnje.

»Zašto si to morao biti ti«, vikao je Butch. »Ti si mi čak drag. Zašto si to morao biti ti?«

»Vrijeme je da se krene.« V. je uhvatio Butcha ispod vrata. »Vodim te kući.«

»E, ne vodiš«, zarežao je Rehvenge. »Napao me u mojoj kući. Želim znati koji se kurac događa u njegovoj glavi. A nakon toga dat ćeš mi dobar razlog da mu ne prosviram oba koljena.«

Butch je progovorio jasno i glasno.

»Ti si je nahranio.«

Rehvenge ga je pogledao u nevjerici. Dodirnuo je rane na svom vratu. »Molim?«

Butch je reżao na njega, pokušavajući se opet osloboditi. Bože mili, kao da se odjednom prepолоvio na dvije osobe. Jedna je pokušavala biti razumna. Druga je sasvim poludjela. Pogodi koja je pobijedila.

»Marissa«, siktao je, »nahratio si Marissu.«

Rehv je raskolačio oči.

»Ti si taj? Ti si taj u kojeg je zaljubljena?«

»Da.«

Rehv je šokirano uzdahnuo. Zatim je protrljao lice i namjestio kragnu, sakrivajući rane.

»O, kvragu. O, jebote ...« Okrenuo se. »Vishous, odvedi ga odavde i pusti da se otriježni. Isuse Kriste, večeras je svijet jebeno premalen.«

Butcheva koljena su se već pretvorila u gumu i klub se počeo vrtjeti oko njega. Čovječe, bio je mnogo pijaniji nego što je mislio, a ona šaka u glavu nije pomogla. Trenutak prije no što se onesvijestio, izgovorio je:

»To sam trebao biti ja. Trebala je iskoristiti mene ...«

Gospodin X. je parkirao kombi u uličici nadomak Ulice Trade i izišao van. Grad se pripremao za noć, a iz barova je treštala glazba i privlačila gomilu koja će uskoro postati pijana ili drogirana.

Vrijeme je za lov na Braću.

Dok je zatvarao vrata i namještao oružje, pogledao je Vana. Čovječe, i dalje je bio razočaran njegovom izvedbom u ringu. Bio je i uplašen. No ipak, možda treba proći neko vrijeme dok mu ne nadođe. Ni jedan degrad nije iz inicijacije izišao u punoj snazi. Nema razloga da Van bude drugačiji samo zato što je njegov dolazak proreknut.

»Kako ću znati tko je vampir«, upitao je Van.

Ah, da. Posao čeka. X. je pročistio grlo.

»Civilni će te prepoznati po mirisu, a ti ćeš njih primijetiti kad se uplaše. Što se Braće tiče, tu ne možeš pogriješiti. Oni su veći i agresivniji od ostalih, i napadaju prvi. Ako te vide, krenut će na tebe.«

Izišli su na Ulicu Trade. Noć je bila oštra poput noža, hladna i vlažna, baš kako je X. volio. Sad se morao usredotočiti na nešto

drugo. Morao je biti na terenu, jer je bio Visoki degrad, ali zanimalo ga je samo da on i Van ostanu na ovoj strani stvarnosti dok Van ne sazrije u ono što treba biti.

Taman su se htjeli skloniti u sljedeću slijepu uličicu kad je gospodin X. zastao. Okrenuo je glavu i pogledao iza njih. Zatim preko ulice.

»Što je?«

»Tišina.«

Gospodin X. je zatvorio oči i prepustio kontrolu nagonima. Smirio se i pustio metalna ticala u noć. Omega je bio u blizini. Otvorio je oči misleći da je to neko sranje. Gospodar nije mogao prijeći na ovu stranu bez Visokog degrada.

No Zlo je ipak bilo blizu. Gospodin X. se okrenuo na peti. Kad je neki automobil prošao Ulicom Trade, preko njegova krova pogledao je onaj tehno klub, *ZeroSum*. Gospodar je bio unutra. Definitivno.

O, sranje. Je li promijenio Visokog degrada?

Ne, u tom slučaju bi gospodin X. bio opozvan. Možda se Omega okoristio nekim drugim da prijeđe? Je li se to uopće moglo dogoditi?

Gospodin X. je pretrčao ulicu, a Van ga je slijedio. Nije imao pojma o čemu se radi, ali bio je spreman na sve.

Red ispred *ZeroSuma* bio je pun ljudi odjevenih u kričave boje, koji su drhtali na hladnoći pušeći cigarete i razgovarajući na mobitele. Zastao je. Otraga. Gospodar je otraga.

Vishous je otvorio vrata izlaza za požar i donio Butcha do *Escalade*. Dok ga je gurao na stražnje sjedalo, molio se da se kopile ne probudi i ne počne tući. Taman je sjedao za volan kad je osjetio nešto. Instinkti su mu poludjeli i adrenalin jurnuo u mozak. Iako Braća ni po svojoj prirodi, a ni po obuci nikada nisu bježala od borbe, instinkti su mu naredili da vodi Butcha s tog mjesta što je brže moguće.

Upalio je auto i krenuo. Baš kad je izišao iz uličice vidio je dvojku kako se približavaju terenu. Jedan je bio bljedokos. *Degradi*. Ali kako su ova dvojica znali da trebaju krenuti ovamo?

V. je nagazio na gas i njih dvojica su nestali. Čim se uvjerio da ih ne slijede, pogledao je murjaka. Bio je u potpunoj nesvijesti. Čovječe, ona ženka ga je dobro zavalila. No nije mu pomogao ni sav onaj *Lagavulin*. Butch se cijelo vrijeme nije ni pomaknuo.

Otvorio je oči tek kad ga je V. unio u kuću i položio na krevet.

»Soba se vrti.«

»Sigurno.«

»Lice me boli.«

»Čekaj da vidiš kakvo je i sve će ti biti jasno.« Butch je zatvorio oči.

»Hvala što si me doveo kući.«

Vishous mu je taman htio pomoći da skine odijelo kad se začulo zvono. Opsovao je i pogledao sigurnosne zaslone na svom stolu. Nije se iznenadio kad je vidio tko je, ali kvragu. Butch sad nije bio prizor vrijedan divljenja.

V. je izišao u predvorje i zatvorio vrata za sobom prije no što je otvorio vanjska. Kad ga je Marissa pogledala, mogao je namirisati tugu i zabrinutost. Mirisali su po uvelim ružama. Tiho je progovorila.

»Vidjela sam kad si parkirao *Escalade*, tako da znam da je kod kuće. Moram ga vidjeti.«

»Večeras ne moraš. Dođi sutra.«

Lice joj je otvrdnulo i pretvorilo se u mramorni odraz njezine ljepote.

»Neću otići dok mi on to ne kaže.«

»Marissa ...«

Oči su joj sijevnule.

»Neću dok mi sam ne kaže, ratniče.«

V. je odmjeravao njezinu odlučnost i uvjerio se da je i te kako dobro naoružana, baš kao ona mišićava šefica osiguranja u klubu, samo bez šaka.

Pa večeras je noć opakih frajera u ženskom tijelu.

V. je odmahnuo glavom.

»Dopusti mi barem da ga malčice uredim.«

Odmah se uspaničila.

»Zašto bi to morao?«

»Kriste, Marissa. Što si mislila da će se dogoditi kad sazna da te je Rehvenge nahranio?«

Zinula je.

»Otkud znaš ...«

»Butch ga je napao u klubu.«

»Molim? O Bože ...« Odmah je došla k sebi. »Bit će bolje da me istog trena pustiš unutra.«

V. je samo podignuo ruke i promrmljao »Jebi ga« dok joj je otvarao vrata.

5

Marissa je prošla pokraj Vishousa, a Brat joj se maknuo s puta, time dokazujući da je doista pametan kako se o njemu priča. Kad je stigla do ulaza u Butchevu sobu, skamenila se. Vidjela je kako leži na krevetu u zgužvanom odijelu i krvavoj košulji. I lice mu je bilo krvavo. Prišla mu je držeći ruku na ustima.

»Mila Djevo u *Sjenosvijetu*...«

Jedno oko mu je opet bilo zatvoreno, natečeno i modro. Imao je posjekotinu na nosu, što je objašnjavalo krv. Mirisao je po svježem viskiju. Vishous je govorio neobično nježnim glasom.

»Zbilja bi se trebala vratiti sutra. Poludjet će kad sazna da si ga vidjela ovakvog.«

»Tko mu je ovo učinio? Neka mi Bog pomogne, ali poludjet ću ako mi kažeš da se samo brzinski borio.«

»Kao što sam rekao, napao je Rehvengea. A Rehv ima mnogo tjelohranitelja.«

»To su vjerojatno golemi mužjaci«, tupo je rekla.

»Zapravo, onaj koji ga je dohvatio je ženka.«

»Ženka?« *Ma kvragu, koga briga za detalje.* »Možeš li mi donijeti malo tople vode i sapuna i nekoliko ručnika?« Prišla je Butchu i skinula mu cipele. »Želim ga oprati.«

Kad je V. otišao niz hodnik, svukla je Butcha u bokserice i sjela kraj njega. Iznenadio ju je teški zlatni križ na njegovim prsima. Nije ga primijetila u dnevnoj sobi prije nekoliko sati, ali sad se pitala gdje ga je nabavio.

Pogledala je crni ožiljak na njegovu trbuhu. Nije izgledao ni bolje, ni lošije. Zatim se V. pojavio sa zdjelom sapunice i nekoliko ručnika.

»Stavi to tu na stol pokraj mene, i onda nas ostavi, molim te. Zatvori vrata za sobom.«

Zastao je. S pravom. Nitko Bratu nije smio naređivati, pogotovo ne u njegovoj vlastitoj kući. Ali bila je na rubu živaca, srce joj se lomilo i nije ju bilo briga što drugi misle o njoj.

To joj je postalo pravilo broj jedan.

Nakon nekoliko sekundi tišine, stavio je vodu i ručnike gdje mu je naredila, te izišao i zatvorio vrata za sobom. Duboko je udahnula i namočila jedan ručnik. Kad je njime dotaknula Butchevo lice, ovaj se trgnuo i nešto promrmljao.

»Tako mi je žao, Butch ... ali sad je gotovo.« Vratila je ručnik u vodu, potopila ga, te iscijedila višak vode natrag u zdjelu. »Nije se dogodilo ništa osim hranjenja, kunem ti se.«

Oprala mu je krv s lica i pomilovala ga po kosi. Okrenuo je lice prema njezinu dlanu, ali bio je očito mrtav pijan i nije dolazio k sebi.

»Hoćeš li mi vjerovati«, šaptala je.

Imala je dokaz da se ništa nije dogodilo. Kad mu dođe kao djevica, znat će da ni jedan mužjak nije ...

Butch je otvorio oči. Bile su crne, a ne smeđe.

»Mirišem ga na tebi. Nisi se hranila iz zapešća.« Nije znala kako da mu odgovori. Pogotovo kad se usredotočio na njezina usta i rekao: »Vidio sam mu tragove na vratu. Tvoj miris je posvuda po njemu.«

Trgrula se kad je Butch posegnuo za njom. No samo ju je prstom pogladio po obrazu, lagano kao uzdah.

»Koliko je trajalo?« Šutjela je, misleći da je bolje za njega ako što manje zna. Kad ju je prestao dirati, lice mu je postalo oštro i umorno. Bez ikakva osjećaja. »Vjerujem ti. Za seks.«

»Ne izgledaš mi tako.«

»Oprosti, malo sam izvan fokusa. Pokušavam uvjeriti samoga sebe da mi je to u redu.«

Spustila je pogled na svoje ruke.

»I ja sam se osjećala kao da radim nešto loše. Cijelo vrijeme sam plakala.«

Butch je oštro udahnuo i otjerao napetost iz zraka oko njih. t Pridignuo se i položio joj ruke na ramena.

»O, Bože ... dušo, žao mi je što sam takav kreten ...«

»Ne, meni je žao što moram ...«

»Ššš, nisi ti kriva, Marissa. Nisi ti kriva ...«

»Tako se osjećam ...«

»To je moj nedostatak, ne tvoj.«

Njegove ruke, one prekrasne, teške ruke obavile su se oko nje i privukle je na njegova gola prsa. Uхватила se za njega kao da joj život

ovisi o tome. Dok ju je ljubio u sljepoočnicu, mrmljao je:

»Nisi ti kriva. Nikada. Kad bih to barem mogao bolje podnijeti ... ne znam zašto mi je toliko teško.«

Naglo se odmaknula od njega, gonila ju je neka hitnost koju nije željela propitivati.

»Butch, lezi sa mnom. Poveži se sa mnom. Sada.«

»Oh, Marissa ... stvarno bih volio.« Lagano joj je gladio kosu. »Ali ne ovako. Pijan sam, a tvoj prvi put treba biti ...«

Prekinula ga je svojim ustima, kušajući viski i mužjaka u njemu dok ga je gurala na madrac. Kad je posegnula rukom između njegovih nogu, zastenjao je i ukrutio se u njezinoj ruci.

»Trebam te u sebi«, grubo je rekla. »Ako ne tvoju krv, onda tvoj spol. U sebi. Odmah.«

Ponovno ga je poljubila, i znala je da ga ima čim joj je jezikom prodro u usta. Bio je tako ukusan. Okrenuo ju je i prelazio rukom preko njezina vrata i grudi, zatim je to isto učinio usnama. Kad je došao do gornjeg dijela njezine haljine, zaustavio se i lice mu je ponovno otvrdnulo. Divlje je zgrabio svilu i poderao haljinu. Nije se zaustavio na struku. Nastavio je derati saten svojim golemim, mišićavim rukama, sve do suknje.

»Skidaj to«, naredio joj je.

Svukla je ostatke haljine s ramena, a kad je podignula bokove, izvukao je ostatak platna ispod nje, zgužvao ga i bacio preko sobe. Divljim očima joj je podignuo podsuknju i raširio bokove. Upijao je prizor njezina golog tijela i surovo rekao:

»Da to više nikada nisi odjenula.«

Dok je kimnula, maknuo je njezine gaćice u stranu i spustio usta ravno na njezinu srž. Orgazam kojim ju je počastio bio je izravno obilježavanje teritorija i vlasništva, znak vezivanja, i prisilio ju je da izdrži sve dok nije postala mlitava i drhtava.

Zatim joj je nježno skupio noge. Iako je ona bila ta koja je primila zadovoljenje, on je bio mnogo opušteniji kad je legao povrh nje. U izmaglici onoga što je upravo iskusila, bila je slaba i nije se opirala kad joj je svukao gaćice, a zatim ustao i svukao bokserice sa sebe.

Kad je vidjela koliki je i shvatila što sada slijedi, strah ju je malčice zagolicao. No bilo joj je previše lijepo da bi se brinula.

Bio je poput muške životinje kad se vratio u krevet, penis mu je bio velik i krut, spreman da prodre u nju. Razmaknula je noge za njega, ali on je legao pokraj nje, a ne na nju. Krenuo je polako. Ljubio ju je dugo i slatko, širokim dlanom prelazeći preko njezinih grudi. Ostajući bez daha, uhvatila ga je za nadlaktice i osjetila kako se mišići napinju pod toplom kožom dok ju je milovao po bokovima i bedrima.

Kad ju je dotaknuo između nogu, bio je nježan i nije žurio. Kad je napokon njegov prst pronašao put u nju, zastao je jer se ona trgnula i pomaknula unatrag.

»Znaš li što možeš očekivati«, upitao ju je ljubeći joj dojku.

»Hm ... da. Pretpostavljam.« No zatim se sjetila veličine njegova dignutog penisa. *Kako će stati unutra?*

»Bit ću najnježniji što mogu, ali ovo ... boljet će te. Nadao sam se da možda ...«

»Znam da je bol dio toga.« Čula je da je riječ o blagoj neugodi, ali da nakon nje dolazi čudovita ekstaza. »Spremna sam.«

Legao je povrh nje i smjestio se među njezinim nogama. Odjednom joj se sve izoštrilo; osjećaj njegove vrele kože, pritisak njegove težine i snaga njegovih mišića ... jastuk pod njezinom glavom, madrac pod njom i raširenost njezinih nogu. Pogledala je u strop. Snop svjetlosti je prošao njime kao da se automobil upravo zaustavio u dvorištu.

Napela se. Nije si mogla pomoći. Iako je znala da je to njezin Butch i da ga voli najviše na svijetu, opasnost samog iskustva, te nepovratnost koju je sa sobom nosilo, jednostavno su je preplavili. Tri stotine godina njezina života slilo se je u ovaj trenutak. Počela je plakati iz nekoga glupog razloga.

»Dušo, ne moramo večeras.« Palčevima joj je obrisao obraze i povukao bokove prema natrag kao da se namjerava maknuti s nje.

»Ne želim stati.« Zgrabila ga je za dno leđa. »Ne, Butch. Čekaj. Želim ovo. Stvarno.«

Zatvorio je oči. Zatim je spustio glavu na njezin vrat i zagrlio je oko cijelog tijela. Privukao ju je k sebi i tako su ostali dugo. Namjestio se tako da joj ostavi prostora za disanje, naslonivši nabrekli penis na njezino bedro. Baš kad ga je htjela zamoliti, pomaknuo se i njegovi bokovi su se vratili na mjesto između njezinih nogu.

Poljubio ju je, dubokim, zamamnim, zavodljivim poljupcem od kojeg je počela gorjeti i plesati pod njim, trljati se o njegove bokove, pokušavajući mu doći što bliže.

Tad se dogodilo. Pomaknuo se malčice u lijevo i osjetila je njegovu tvrdu i glatku erekciju na svojoj srži. Ukočila se, misleći o onome što slijedi.

Butch je glasno progutao slinu. Znoj mu je izbio po ramenima i počeo mu se slijevati niz kralježnicu. Dok je pritisak među njezinim nogama postajao sve jači, on je disao sve teže dok naposljetku nije samo stenjao. Kad se naglo trgnula, Butch se odmah odmaknuo.

»Što nije u redu«, upitala je.

»Jako si uska.«

»Pa ti si jako velik.«

Nasmijao se.

»Govoriš divne stvari.«

»Prestaješ li?«

»Samo ako ti to želiš.«

Kad nije rekla ne, on se ponovno ukrutio i još jednom pronašao put u nju. Rukom joj je pomilovao lice i stavio pramenčić kose iza uha.

»Marissa, ako ikako možeš, pokušaj se opustiti. Bit će ti lakše.« Počeo se ljuljuškati na njoj, opuštala se pod njegovim bokovima dok se nježno pomicao naprijed-natrag. No svaki put kad bi malo jače gurnuo, njezino tijelo se opiralo.

»Jesi dobro«, upitao ju je kroz stisnute zube.

Kimnula je, usprkos svom drhtanju. Bilo joj je jako čudno, posebno zato što nikako nisu napredovali ...

No on se odjednom našao unutra, kao da se provukao pokraj nekog mišića kojeg ona nije bila ni svjesna, i savladao onu prepreku koja se maloprije našla pred njegovim prstom. Kad se ukočila, Butch je zastenjao i spustio glavu na jastuk pokraj njezine.

Nelagodno se nasmiješila, nije očekivala da će se osjećati tako. .. napunjeno.

»Ah, ja ... osjećam se kao da bih te trebala pitati jesi li dobro.«

»Šališ se? Mislim da ću eksplodirati.« Ponovno je očajnički progutao slinu. »Ali mrzim pomisao na to da bih te mogao ozlijediti.«

»Onda nemoj više misliti na to.«

Osjetila je kako je kimnuo glavom.

»Volim te.«

Naglim je trzajem povukao bokove unatrag i zatim jurnuo naprijed.

Bol je bila surova, potpuno nova za nju. Udahnula je i odupirala se o njegova ramena, želeći ga spriječiti da uđe dublje, nagoni su je tjerali da se bori, da pobjegne ili barem da spriječi daljnje približavanje. Butch je podignuo torzo s Marisse. Trbusi su im se doticali dok su oboje otežano disali. Njegov teški, zlatni križ njihao se između njih. Pobjegla joj je jako ružna psovka. Onaj prvotni pritisak bio je samo malo neugodan. Ovo nije. Ovo je zaista boljelo. Osjećala se opkoljenom, poraženom. Bože mili, ono žensko brbljanje o prekrasnoj tajni koje je načula u toaletu Haversove kuće za nju je bila čista laž.

Obuzela ju je panika. Što ako je ona doista polomljena iznutra? Što ako je to defekt kojeg su naslutili svi *glimerini* mužjaci?

»Marissa?«

Što ako ona doista nije mogla izdržati sve to? Što ako je svaki put bude ovako boljelo? O, Isuse ... Butch je bio jako muževan i bio je jako seksualan.

Što ako krene tražiti druge?

»Marissa, pogledaj me.«

Prisilila je oči da se zaustave na njegovu licu, no mogla se usredotočiti samo na glas u svojoj glavi. Isuse, nije trebalo ovoliko boljeti, zar ne? Ona je bila defektna ...

»Kako si«, grubo ju je upitao. »Pričaj sa mnom. Nemoj skupljati sve u sebi.«

»Što ako ja to ne mogu izdržati«, lupila je. Njegov izraz lica je postao sasvim bezizražajan, namjerno postavši maska mirnoće.

»Mislim da se mnogim ženama ne sviđa prvi put. Romantična priča o gubitku nevinosti je laž.«

Riječ defekt joj je jurila mozgom poput tornada, sve brže i brže.

»Marissa?«

»Htjela sam da bude prekrasno«, očajno je izustila.

Nastala je grozna tišina ... bila je svjesna samo veličine njegova penisa u svom tijelu.

»Žao mi je što si razočarana. Ali nisam iznenađen.«

Počeo je izlaziti iz nje, i tad se nešto promijenilo. Dok se kretao, osjećaj izvlačenja u njoj je uzrokovao sitne titraje.

»Čekaj«, uhvatila ga je za bokove. »Ovo nije sve što mogu očekivati, je li tako?«

»Pa, da. Samo će postati još dublje i snažnije.«

»Aha ... ali nisi gotov ...«

»Ne trebam više ni biti.«

Kad je izišao iz nje, osjećala se začuđujuće prazno. Maknuo se s njezina tijela i istog joj je trena postalo hladno. Kad ju je pokrio dekom, na trenutak je osjetila njegovu erckciju na svom bedru. Bio je mokar i malčice mekši.

Legao je na leđa do nje.

Bože, kakav nered.

Kad je došla do daha htjela ga je zamoliti da nastavi, ali znala je što bi joj rekao. Ukočenost njegova tijela je govorila ne.

Dok su tako ležali, osjećala se kao da mora nešto reći.

»Butch ...«

»Stvarno sam umoran, i nimalo suvisao. Idemo spavati, može?«

Okrenuo se, lupio jastuk šakom i nepravilno izdahnuo.

6

Marissa se probudila, iznenađena što je uopće mogla zaspati. Ali tako joj je uvijek bilo od hranjenja. Jednostavno se morala odmoriti nakon toga. Pogledala je crvene brojke na digitalnoj budilici. Još četiri sata do zore, a imala je posla za koji je trebala tamu noći.

Pogledala je preko ramena. Butch je ležao na leđima s rukom na golim prsima. Oči su mu u dubokom snu titrale naprijed-natrag Brada mu je malčice narasla, kosa mu je bila razbarušena, i izgledao je mnogo mlađe. Jako je zgodan dok spava.

Zašto im nije moglo krenuti bolje, pitala se. Da je barem mogla izdržati još malo, dati mu još jednu priliku. A sada je morala ići.

Izvukla se ispod pokrivača. Hladan zrak ju je štipao za kožu. Tiho je skupljala s poda podsuknju, korzet, gaćice ... gdje su joj gaćice ...

Iznenađeno je zastala i pogledala dolje. Unutar bedra osjetila je neki topao mlaz ... krv. Jer ju je uzeo.

»Dođi ovamo«, rekao je Butch. Zamalo joj je ispala odjeća.

»Ja, ah ... nisam znala da si budan.«

Pružio je ruku i prihvatila ju je. Kad je prišla krevetu, obavio ju je rukom oko noge i privukao na krevet, tako da se oslanjala o koljeno. Sad se približio. Iznenađeno je uzdahnula kad je osjetila njegov jezik unutar svog bedra. Glatkim, toplim potezom došao je do njezine srži i poljupcima uklonio ostatke njezina djevičanstva.

Pitala se gdje li je naučio tu tradiciju. Nije baš mislila da su ljudski mušjaci prakticirali takvo nešto na ženama koje su prvi put uzeli.

Za njezinu vrstu to je bio sveti trenutak između dvoje združenih.

Kvragu, ponovno je željela plakati. Butch ju je pustio i ponovno legao, gledajući je očima koje nisu odavale ništa. Iz nekog se razloga osjećala potpuno gola pred njim, čak i s podsuknjom stisnutom uz grudi.

»Uzmi moj ogrtač«, rekao joj je.

»Gdje je?«

»U ormaru. Visi na vratima.«

Okrenula se. Njegov ogrtač je bio tamnocrvene boje, mirisao je po njemu. Bilo joj je čudno odjenuti ga. Teška svila visjela je niz nju i pokrivala joj stopala. Traka je bila toliko dugačka da si je četiri puta mogla omotati struk. Pogledala je uništenu haljinu bačenu na pod.

»Ostavi je«, rekao je. »Ja ću je baciti.«

Kimnula je. Krenula prema vratima. Primila kvaku. Što je mogla reći da malo popravi situaciju? Osjećala se kao da je sve pokvarila; prvo je njezina biološka stvarnost napravila kaos od svega, a tad je i njezina seksualna nedostatnost izišla na vidjelo.

»U redu je, Marissa. Smiješ otići. Ne moraš ništa reći.«

Spustila je glavu.

»Hoćemo li se vidjeti pri *Prvom obroku*?«

»Da ... naravno.«

Zbunjeno je izišla iz kuće pokraj kapije i krenula prema glavnoj kući. Kad je slugan otvorio vrata predvorja, pokupila je tkaninu Butchcva ogrtača da ne padne ... sjetila se da se nema u što presvući. Vrijeme je da porazgovara s Fritzom. Kad je pronašla batlera u kuhinji, upitala ga je gdje se nalazi garaža.

»Tražite li svoju odjeću, gospodarice? Želite li da vam je ja donesem u sobu?«

»Radije bih sama otišla i odabrala nekoliko stvari.« Kad je nervozno pogledao neka vrata na desnoj strani, krenula je u tom smijeru. »Obećavam da ću vas pozvati ako mi budete trebali.«

Slugan je nemirno kimnuo.

Kad je ušla u garažu, zastala je pitajući se gdje se to našla. Nije bilo nikakvih automobila unutra. Samo kovčezi, kovčezi, kovčezi. Ne, nisu to kovčezi. Ljesovi? Što je ovo?

»Gospodarice, vaše stvari su ovdje.« Iza sebe je začula Fritzov glas pun poštovanja, no ipak čvrst, koji joj je poručivao da se kutije od borovine nje ne tiču. »Molim, krenite za mnom.«

Odveo ju je do njezinih četiriju kovčega s odjećom, putnih torbi i kutija.

»Jeste li sigurni kako ne želite da vam ja donesem haljine u sobu?«

»Da.« Dotaknula je mjedeni lokot Vuittonova kovčega. »Biste li me ostavili nasamo?«

»Naravno, gospodarice.«

Čekala je dok nije čula vrata kako se zatvaraju, i zatim otvorila kovčeg pred sobom. Pred nju su izletjele suknje svih boja i tkanina, raskošne i prekrasne. Sjetila se kako ih je nosila na balove, na sastanke *Vijeća princepsa*, na bratove večere i ...

Naježila se.

Prošla je kroz sljedeći kovčeg. I sljedeći. I onaj posljednji. Nakon toga je još jednom pregledala sve kovčege. Pa još jednom.

Ovo je zaista bilo glupo. Zar je doista važno što će odjenuti?

Samo uzmi nešto i idi.

Posezala je i grabila ... ne, ovu je imala kad se prvi put hranila od Rehvengea. *A ova?* Ne ... tu je nosila na bratovu rođendansku zabavu. *A ova?*

Marissu je ljutnja uhvatila poput vatrene stihije. Bijes ju je obuzeo, pregrijao, kolao njezinom krvlju. Nasumično je grabila haljine i povlačila ih s obloženih vješalica, tražeći barem jednu koja nije nabijena sjećanjima na podjarmljenost, zatočenost i pri silnu ranjivost zakukuljene u raskošnu tkaninu. Prešla je na drugi kovčeg i još je haljina poletjelo preko garaže, dok je Marissa kršila ruke i trgala tkaninu.

Suze su potekle i ona ih je nestrpljivo brisala, sve dok više nije mogla vidjeti od njih. Trljala je lice rukama, a zatim ih samo pustila da vise niz njezino tijelo dok je stajala u neredu od duginih boja. Tad je primijetila vrata u suprotnom kutu prostorije. Kroz staklo na njima vidjela je stražnji dio travnjaka. Zurila je u poluotopljeni snijeg. Potom je pogledala lijevo od sebe, u kosilicu i crveni kanistar pokraj nje. Vidjela je i oruđe za plijevljene korova i vjedra nečega što je izgledalo kao gnojivo, i roštilj na plin. Na njemu je stajala malena kutija.

Pogledala je stotine tisuća dolara visoke mode razbacane po podu. Trebalo joj je dobrih dvadeset minuta da iznese sve svoje haljine u stražnje dvorište. Uključila je i pašmine i korzete. Kad je napokon završila, njezina odjeća je izgledala sablasno pod mjesečinom, poput blijedih sjena života kojemu se nikada neće vratiti, života povlaštenosti, zabrana i zlatom optočenog ponižavanja.

Izvukla je svileni rubac iz gomile i vratila se u garažu s komadićem ružičastog satena. Prišla je neprocjenjivom vrtlogu satena i svile,

pošpricala ga je bistrom tekućinom. Maknula se suprotno od smjera vjetra i šibicom zapalila rubac. Zatim ga je bacila.

Eksplוזija je bila mnogo veća no što je očekivala. Odbacila ju je unatrag, oprljala joj lice i postala golema vatrena kugla.

Marissa je vrisnula kad je vidjela kako se pred njom uzdiže pakao od narančastog plamena i crnog dima.

Butch je ležao na leđima i zurio u strop kad je čuo alarme. Izletio je iz kreveta, navukao bokserice i zaletio se u Vishiousa koji je također izletio u hodnik. Obojica su potrčala prema računalima.

»Isuse Kriste«, niknuo je V. »Stražnje dvorište gori!«

Neko šesto čulo Butcha je odmah potjeralo kroz vrata. Trčao je preko travnjaka bosih nogu, ne osjećajući ni hladnoću ni kamenčiće pod stopalima. Zaobišao je ulaz u veliku kuću i utrčao u taražu. Sranje! Kroz prozore na suprotnom zidu vidio je narančasti pakao kako se uzdiže u nebo. Tad je čuo vrislove.

Kad je izletio kroz stražnja vrata, preplavio ga je miris benzina i goruće tkanine. No nije bio ni upola tako blizu paklu kao prilika koja je stajala na travnjaku.

»Marissa!«

Stajala je baš na putu vatri, razjapljenih usta, a njezini vrislovi rezali su tišinu noći jednako sigurno kao i narančasti plamenovi. Bila je izbezumljena, tumarala je okolo, sad je i trčala. Ne! Ogrtač! Past će ...

Užasnuto je vidio kako se baš to događa. Njegov dugački, krvavocrveni ogrtač omotao se oko njezinih stopala. Vidio ju je kako pada ravno u vatru.

»Ne«, vikao je.

Trenutak prije no što ju je plamen progutao, Wrath se materijalizirao iza nje i podignuo je u naručje. Spasio ju je.

Butch je zastao, a noge su mu se paralizirale od straha. Srušio se na tlo jer mu je ponestalo zraka. Klečeći je gledao kako Wrath drži iznemoglu Marissu u naručju.

»Hvala Bogu pa je moj brat stigao na vrijeme«, promrmlijao je V. iz blizine.

Butch se podignuo na noge, ljuljajući se kao da je na brodu.

»Jesi dobro«, upitao je V. pruživši mu ruku.

»Da, dobro sam.«

Butch je oteturao do garaže, spotičući se o vrata, zabijajući se u zidove. Gdje je on? Aha, u kuhinji. Pogledao je oko sebe ... i vidio batlerovu smočnicu. Ušao je unutra, zatvorio se i naslonio na police pune konzervirane hrane, brašna i šećera. Cjelo tijelo mu se treslo, zubi cvokotali, a ruke lamatale poput ptičjih krila. Mogao je misliti samo na Marissu u plamenu. Bespomoćnu. U agoniji.

Bila bi mrtva da ju je samo on pokušao spasiti, da se Wrath nije materijalizirao kraj nje. Butch je ne bi mogao spasiti. Ta misao vratila ga je u prošlost. Prizor sestrina ulaska u onaj automobil vratio mu se s odvratnom jasnoćom. Sranje, tad nije mogao spasiti ni Janie. Nije ju mogao izvući iz onog *Chevyja Chevette* na vrijeme. Kvragu, da je Wrath tada bio tu, mogao je spasiti i njegovu sestru. Butch je protrljao oči, govoreći sam sebi da su mokre zato što ih je dim izgrizao.

Pola sata kasnije Marissa je sjedila na krevetu u plavetnoj sobi, obavijena izmaglicom srama. Kvragu, preozbiljno je shvatila svoje pravilo broj jedan.

»Užasno me sram.«

Wrath je stajao kraj vrata i odmahnuo glavom. »Ne treba te biti.«

»Pa, jest.« Pokušala mu se nasmiješiti, ali nije ni približno uspjela.

Bože mili, lice joj je bilo tako ukočeno, a koža prezategnuta od prevelike izloženosti vatri. Kosa joj je zaudarala po vatri i dimu, kao i Butchev ogrtač.

Pogledala je Butcha. Stajao je na hodniku, naslonjen na zid. Nije rekao ni riječi otkad se ona pojavila prije nekoliko minuta i nije izgledao kao da misli ući u sobu. Vjerojatno je mislio da je luda. Kvragu, i sama je mislila da je luda.

»Nemam pojma zašto sam to napravila.«

»Pod stresom si«, rekao je Wrath, iako nije gledala u njega.

»To nije isprika.«

»Marissa, nemoj krivo shvatiti, ali nas zaista nije briga. Želimo da ti budeš dobro, a zaboli nas ona stvar za travnjak.«

Kad je samo pogledala kroz njega u Butcha, kralj je bacio pogled preko ramena.

»Da, mislim da ću vas ostaviti na miru. Pokušajte odspavati, može?«

Kad se Wrath okrenuo, Butch mu je rekao nešto što Marissa nije uspjela čuti. Kralj ga je potapšao po leđima. Izmijenili su još tihih riječi. Nakon što je Wrath otišao, Butch je prišao vratima. Nije ušao u sobu.

»Jesi li dobro?«

»Bit ću nakon tuša.« *I lobotomije.*

»U redu, ja ću se vratiti u Jazbinu.«

»Butch ... žao mi je što sam napravila to što jesam. Nisam mogla pronaći ni jednu haljinu koja nije okaljana sjećanjima.«

»To mogu razumjeti«. Ali očitno nije mogao. Izgledao je potpuno umrtvljeno, kao da se isključio iz svega. Posebice od nje. »Onda ... pazi na sebe, Marissa.«

Skočila je na noge kad je krenuo.

»Butch?«

»Nizašto se nemoj brinuti.«

Kojeg to vruga znači?

Krenula je za njim, ali Beth se pojavila na vratima s hrpom odjeće u rukama.

»Hm, bok ljudi ... Marissa, imaš li malo vremena?«

»Butch, nemoj ići.«

Kimnuo je Beth u znak pozdrava i pogledao niz hodnik.

»Moram se otrijezniti.«

»Butch«, oštro će Marissa, »ti se to opraštaš sa mnom?«

Uputio joj je neodoljiv osmijeh.

»Uvijek ćeš biti sa mnom, dušo.«

Polako je odšetao, kao da mu je pod klizav. O, Isuse ... Beth je pročistila grlo.

»Onda, Wrath mi je rekao da će ti možda trebati odjeća. Donijela sam nekoliko stvari, možda bi ih željela probati.«

Očajnički je željela potrčati za njim i zadržati ga, ali večeras je već napravila dovoljno drame. Butch je izgledao kao da mu treba pauza. Znala je točno kako se osjeća, samo ona sebi nije mogla uzeti pauzu. Kamo god pošla, drama bi je slijedila. Pogledala je Beth osjećajući se kao da proživljava drugih po redu najgorih dvadeset četiri sata svog života.

»Je li Wrath spomenuo da sam spalila svu svoju odjeću?«

»Hm, da. Dotaknuli smo se toga.«

»Ostavila sam krater na travnjaku. Izgleda kao da je sletio NLO. Ne mogu vjerovati da se ne ljuti na mene.«

Kraljica se nježno osmjehivala.

»Pa nije baš veseo zato što si Fritz dala da proda onu ogrlicu.«

»Nisam mogla moliti ni tebe ni Wratha da mi nađete neki stan za najam.«

»Zapravo bismo željeli da ostaneš ovdje.«

»Ne, već ste i predobri prema meni. Zapravo sam večeras planirala ... prije no što su me spriječile šibice i benzin, planirala sam otići do svoga novog stana i razgledati. Pogledati kakvo pokućstvo moram kupiti.«

Vjerojatno sve.

Beth se namrštila.

»Što se tiče te kuće, Wrath želi da Vishous provjeri sigurnosni sustav prije no što se useliš. Postoje velike šanse da će V. htjeti unaprijediti što god da tamo ima.«

»Mislim da nije potrebno ...«

»Nema pregovora. Nemoj ni pokušavati. Wrath želi da ostaneš ovdje barem dok se to ne završi, u redu? Marissa?«

Pomislila je na Bellinu otmicu. Koliko god je neovisnost dobra, nema smisla biti glup.

»Da ... u redu. Hvala vam.«

»Bi li htjela isprobati odjeću?« Beth je kimnula prema hrpi u svom naručju. »Nemam mnogo haljina, ali Fritz ti može otići kupiti.«

»Znaš što«, Marissa je gledala traperice koje je kraljica imala na sebi. »Nikad u životu nisam nosila hlače.« *Pa ovo je noć prvih iskustava. Seks. Palež. Hlače.* »Mislim da bih voljela ...«

No tad je briznula u plač. Jednostavno se izgubila. Mogla je samo sjediti na krevetu i plakati. Kad je Beth zatvorila vrata i kleknula pred nju, Marissa se brzo sabrala. Kakva noćna mora.

»Ti si i kraljica. Ne bi smjela tako stajati preda mnom.«

»Ja sam kraljica i mogu raditi što hoću.« Beth je odložila odjeću. »Što nije u redu?«

Hoćeš popis, pomislila je Marissa.

»Mislim, mislim da bih trebala porazgovarati s nekim.«

»Pa, imaš nekoga ovdje. Želiš li pokušati sa mnom?« Bože, mučilo ju je toliko toga, ali jedna stvar ponajviše.

»Moram upozoriti kraljicu, radi se o neprikladnoj temi. O seksu.«
Beth se naslonila i namjestila noge u turski sjed.

»Da čujem.«

Marissa je otvorila usta. Pa ih zatvorila. Pa opet otvorila.

»Učili su me da o takvim stvarima ne smijem razgovarati.«

Beth se nasmiješila.

»Same smo u sobi. Nitko neće saznati.«

U redu ... duboki udah.

»Ja ... bila sam djeвица. Sve do večeras.«

»Oh.« Nakon duge pauze, kraljica je rekla: »I?«

»Nije mi se ...«

»Svidjelo?« Kad nije mogla odgovoriti, Beth je dodala: »Ni meni baš nije bilo dobro prvi put.«

Marissa je podignula glavu.

»Stvarno?«

»Boljelo je.«

»I tebe je boljelo?« Kad je ženka kimnula, Marissa je bila zapanjena. Ali i laknulo joj je. »Nije cijelo vrijeme bilo bolno. Ono što je dovelo do toga je bilo ... predivno. Butch me tako ... on je; jednostavno ... kad me dodiruje, postanem ... O Bože, ne mogu vjerovati da pričam o tome. Ne mogu objasniti kako je to s njim.«

Beth se nasmijala.

»U redu je. Znam što misliš.«

»Stvarno?«

»O, da.« Kraljičine tamnoplave oči su zasjale. »Znam točno što misliš.«

Marissa se nasmiješila i počela govoriti.

»Kad je bilo vrijeme za ... znaš, kad se dogodilo, Butch je doista bio nježan. Željela sam da mi se to svidi, doista jesam. Bila sam jednostavno izbezumljena i jako me je boljelo, mislim da nešto nije u redu sa mnom. Iznutra.«

»Sve je u redu s tobom, Marissa.«

»Ali ... jako me je boljelo.« Omotala se rukama oko trbuha »Butch je rekao da većina ženki ne uživa na početku, ali ja jednostavno nisam ... *glimera* mi nije rekla da je tako.«

»Nemoj se ljutiti, jer i ti si dio aristokracije, ali ja njima uopće ne bih vjerovala.«

Kraljica je vjerojatno bila u pravu.

»Kako si ti prošla svoj prvi put s Wrathom kad si ...?«

»Moj prvi put nije bio s Wrathom.«

»O«, Marissa se jako zarumenjela. »Oprosti, nisam htjela ...«

»Sve u redu. Zapravo mi se seks nije ni sviđao dok nisam upoznala Wratha. Bila sam samo s dva tipa prije njega i iskreno ... ma što god. Mislim, jednostavno nisam razumjela oko čega dižu toliku dramu. Iskreno, čak i da mi Wrath jest bio prvi, ne bi mi bilo ništa lakše s obzirom na veličinu njegova ...« Sad se kraljica zarumenjela. »U svakom slučaju, seks jest neka vrsta napada na ženu. Erotičan je i divan, ali ipak napad. Treba proći neko vrijeme prije nego što se navikneš. Nekima je prvi put doista bolan. Butch će biti strpljiv s tobom. On će ...«

»Nije završio. Dobila sam dojam ... da ne može.«

»Ako te boljelo, razumljivo je da nije htio nastaviti.«

Marissa je podignula ruke u zrak.

»Bože mili, tako me sram. Kad se dogodilo, stvorila mi se zavrzlama u glavi ... kroz glavu mi je prolazilo sve što mi se dogodilo. Željela sam razgovarati s njim prije no što sam otišla, ali nisam mogla pronaći riječi. Ali volim ga.«

»Odlično, to je dobro.« Beth je uzela Marissu za ruku. »Sve će biti u redu, obećavam ti. Samo trebate pokušati još jednom. Sad kad te više ne boli ne bi trebalo biti problema.«

Marissa se zagledala u kraljičine ponoćnoplave oči. Shvatila je da nikada u životu nije otvoreno porazgovarala s nekim o nekom problemu. Zapravo ... nikada u životu nije imala prijatelja. A kraljica joj je tako djelovala. Poput prijateljice.

»Smijem li ti nešto reći?«

»Izvoli.«

»Jako si ljubazna i dobra. Vidim zašto se Wrath toliko vezao za tebe.«

»Kao što sam ti ranije rekla, učinit ću sve da ti pomognem.«

»Stvarno si mi pomogla. Pogotovo večeras.« Marissa je pročistila grlo. »Smijem li ... smijem li probati hlače?«

»Naravno.«

Marissa je skupila odjeću u ruke, uzela čisto donje rublje iz ladice i otišla u kupaonicu. Kad je izišla, na sebi je imala uske crne hlače i

dolčevitu. Nije mogla prestati gledati u samu sebe. Vlastito tijelo joj se činilo mnogo manjim bez svih onih suknji i podsuknji.

»Kakve su ti«, upitala je Beth.

»Čudne. Lagane. Lako se kretati.« Marissa je šetala okolo bosih nogu. »Malo kao da sam gola.«

»Mršavija si od mene pa su ti malčice komotne. Ali odlično ti stoje.«

Marissa se vratila u kupaonicu i još jednom se pogledala u zrcalu.

»Mislim da mi se sviđaju.«

Kad se Butch vratio u Jazbinu, odmah je stao pod tuš i odvrnuo vodu. Nije palio svjetlo jer nije želio vidjeti koliko je pijan i izbezumljen. Stajao je pod ledenim tušem, nadajući se da će ga te vode Antarktika brže otrijezniti. Grubim je rukama prelazio sapunom preko svojih rebara, ruku i trbuha, a kad je stigao do onih dijelova, nije htio pogledati dolje. Nije to mogao podnijeti. Znao je što ispire sa svog tijela, i srce ga je peklo pri pomisli na krv koja je bila unutar Marissinih bedara. Čovječe ... taj prizor ga je gotovo ubio. Nije imao pojma zašto ju je poljubio tamo gdje jest i odatle mu uopće ta ideja. Jednostavno mu se činilo da mora.

Kvragu ... nije mogao misliti na sve to.

Brzo šamponiranje. Brzo ispiranje. Onda van. Nije se ni obrisao, samo je moker sjeo na krevet. Zrak ga je užasno šticao po mokroj koži, a hladnoća je djelovala baš poput prave kazne za ono što je učinio. Naslonio je glavu na ruku i zurio pred sebe. Pri prigušenoj svjetlosti vidio je hrpu odjeće koju je Marissa svukla sa sebe. I njezinu uništenu haljinu na podu.

Pogledao je i ono što je sam nosio. To odijelo zapravo i nije bilo njegovo, zar ne? Nije ni košulja, ni čarape, ni mokasinke. Ništa od toga što je nosio nije bilo njegovo.

Pogledao je sat na svom zapešću. Skinuo ga. Pustio da padne na pod. Nije živio u vlastitom stanu. Nije trošio vlastiti novac. Nije imao posao. Nije imao budućnost. Bio je dobro održavan kućni ljubimac, a ne muškarac. Koliko god da je volio Marissu, nakon onoga što se dogodilo u dvorištu postalo mu je poprilično jasno da im ne može krenuti. Njihova je veza bila destruktivna, i ništa drugo. Posebice za nju; bila je rastresena, krivila samu sebe za sranja koja nemaju veze s njom, patila je, a sve zbog njega. Zaslužila je ... o, sranje. Zaslužila je Rehvengea, čistokrvnog aristokrata. Rehv bi mogao brinuti o njoj,

dati joj sve što joj treba, društveno joj parirati, biti njezin družbenik u nadolazećim stoljećima.

Butch je ustao, prišao ormaru, izvadio *Guccijevu* mornarsku naprtnjaču ... i tada shvatio da zapravo ne želi ponijeti ništa sa sobom. Odbacio je naprtnjaču, navukao par traperica i majicu dugih rukava, tenisice, pronašao suri novčanik i ključeve koje je ponio sa sobom kad je uselio k Vishousu. Sjetio se da se u rujnu nije pobrinuo za svoj stan. Gazda je do sada već vjerojatno provalio unutra i iznio sve njegove stvari. Sve u redu. Butch se ionako nije mislio vratiti tamo.

Ostavio je ključeve, izišao iz sobe i shvatio da nema auto. Spustio je pogled na svoja stopala. Izgleda da će morati pješice do Ceste 22, pa će stopirati.

Nije imao nikakav plan. Nije imao pojma kamo ide ni što će napraviti. Znao je samo da napušta Bratstvo i Marissu. Znao je da mora napustiti Cakhvell ako doista misli plan provesti u djelo. Možda bi mogao krenuti na zapad. Kad je izišao u dnevni boravak, laknulo mu je jer V. nije bio tamo. Opraštanje od cimera bilo bi mu jednako bolno kao i opraštanje od voljene žene. Tako da mu to doista nije bilo potrebno.

Sranje. Što će Bratstvo učiniti kad sazna da je pobjegao kao kukavica? Znao je mnogo toga o njima ... ma što god. Ako to znači da će morati poduzeti drastične mjere, njega će samo riješiti muka. A ono što mu je Omega napravio? Pa, još uvijek nije pronašao odgovor na to s degradima. Barem se više nije morao brinuti da će nauditi Bratstvu ili Marissi. Ako sve krene po planu, nikad ih više neće vidjeti.

Taman je primio kvaku predvorja, kad je V. rekao:

»Kamo ćeš, murjače?«

Butch se okrenuo i vidio V.-a kako izlazi iz kuhinje.

»V odlazim.« Prije no što mu je stigao odgovoriti, Butch je odmahnuo glavom. »Ako to znači da me moraš ubiti, samo daj. Ubij me i odmah me pokopaj. Nemoj reći Marissi.«

»Zašto se pokušavaš izvući?«

»Bolje je tako, čak i ako sam mrtav. Učinit ćeš mi uslugu ako me središ. Zaljubljen sam u ženu koju zapravo ne mogu imati. Ti i Bratstvo ste jedini prijatelji koje imam, a odreći ću se i vas. A koji

kurac me čeka u stvarnom svijetu? Nikoji. Nemam posao. Moja obitelj misli da sam lud. Jedino dobro je to što ću biti s vlastitom vrstom.«

V. mu se približio poput dugačke, prijeteće sjene. Možda će ovo sranje završiti večeras. Ovdje i sad.

»Butch, stari moj, nema ti izlaza. Rekao sam ti na samom početku. Nema izlaza.«

»Onda uradi kako sam ti rekao ... ucmekaj me. Uzmi bodež i sredi me. Ali poslušaj što ću ti reći. Neću ostati u vašem svijetu kao izopćenik ni sekunde više.«

Kad su im se pogledi susreli, Butch se nije pripremio na borbu. Nije se namjeravao opirati. Mislio je otići tiho u tu blagu noć, da parafrazira Dylana Thomasa, vođen rukom najboljeg prijatelja u čistu, dobru smrt.

Ima i gorih načina, pomislio je. Mnogo gorih.

Vishous ga je pažljivo pogledao.

»Možda postoji i drugi način.«

»Drugi ... V., plastični očnjaci mi neće pomoći.«

»Vjeruješ li mi?« Tišina. V. je ponovio pitanje: »Butch, vjeruješ li mi?«

»Da.«

»Onda mi daj sat vremena. Vidjet ću što mogu učiniti.«

7

Vrijeme je sporo odmicalo i Butch je tumarao Jazbinom čekajući V.-a da se vrati. Naposljetku je legao u krevet jer nije mogao otresti izmaglicu od viskija sa sebe. Kad je zatvorio oči, učinio je to samo da mu svjetlo ne bi smetalo, nije se uopće nadao da bi mogao zaspati.

Okružen neprobojnom tišinom, mislio je na svoju sestru Joyce i njezino novorođenče. Znao je da je krštenje bilo danas. Na istom mjestu gdje je bilo i njegovo. Na istom mjestu gdje su se krstili svi O'Nealovi.

Ispiranje Istočnoga grijeha.

Spustio si je ruku na trbuh, na onaj crni ožiljak, misleći da se zlo doista vratilo po njega. Nastanilo se u njemu. Uhvatio je i svoj križ tako čvrsto da mu se zlato urezalo u kožu. Odlučio je da mora krenuti u crkvu. Redovito.

Još uvijek je grčevito držao križ kad mu se umor prikrao i oteo mu misli, zamijenivši ih ništavilom koje bi mu došlo kao olakšanje da ga je bio svjestan.

Nakon nekog vremena probudio se i pogledao na sat. Spavao je puna dva sata, i sad ga je spopao mamurluk. Glava mu je bila napuhnuta od boli, oči preosjetljive na svjetlo koje je dolazilo ispod vrata. Okrenuo se i protegnuo, a kralježnica mu je krčkala.

Sablasno stenjanje se pronijelo hodnikom.

»V.«, zovnuo je Butch.

Opet stenjanje.

»Jesi dobro, V.?«

Buka i lomljava pojavile su se iz čista mira, kao da je netko ispustio nešto teško, zvuk davljenja, onakav kakav čovjek proizvede kad ga previše boli da bi vikao i kad je nasmrt preplašen. Butch je skočio s kreveta i utrčao u dnevnu sobu.

»Isuse Kriste!«

Vishous se bacio s kauča na pod i lupio licem o stolić, razbivši boce i čaše. Dok je lamatao rukama, oči su mu bile zatvorene, a usta

razjapljena od neartikuliranih vriskova.

»Vishous! Budi se!«

Butch ga je zgrabio za mišićave ruke, samo da bi shvatio da je Vishous svukao rukavicu. Ona njegova grozna svjetleća ruka gorjela je poput sunca, ostavljajući rupe na kožnom kauču i u drvenom stoliću.

»U kurac!«

Butch je iskočio iz V.-ovog dometa, jer je ovaj zamahivao kao lud. Mogao je samo dozivati njegovo ime dok se Brat otimao u stisku nevidljivog čudovišta koje ga je držalo. Napokon je nešto doprlo do njega. Možda zvuk Butcheva glasa. Možda je V. ozlijedio samoga sebe i to ga je probudilo. Kad je otvorio oči, dahtao je i tresao se, obliven znojem.

»Stari moj?« Kad je Butch kleknuo i dotaknuo prijatelja po ramenu, ovaj je uzmaknuo, grčeći se od straha. To je bilo najstrašnije od svega. »Hej ... polako, sada si kod kuće. Siguran si.«

V.-ov pogled, inače tako hladan i staložen, sada je bio potpuno zamagljen.

»Butch ... o, Bože, Butch ... smrt. Smrt ... krv teče niz moju košulju. Moju košulju ...«

»U redu, samo polako. Smirit ćemo se malo, stari moj.« Butch je uhvatio V.-a ispod pazuha i odvuкао ga natrag na kauč. Jadno kopile se složilo na jastuke poput krpene lutke. »Idem ti donijeti piće.«

Butch je otišao u kuhinju, pokupio poprilično čistu čašu s radne površine i isprao je. Napunio ju je hladnom vodom, iako bi V. vjerojatno radije popio malo votke.

Kad se vratio, V. je palio cigaretu rukama koje su se tresle poput zastava na vjetru. Kad je primio čašu, Butch ga je upitao:

»Bi li htio nešto jače?«

»Ne. Ovo je sasvim u redu. Hvala ti, stari.«

Butch je sjeo na drugi kraj kauča.

»V., mislim da je vrijeme da učinimo nešto po pitanju ovih noćnih mora.«

»Nećemo o tome.« V. je duboko udahnuo i ispustio veliki mlaz dima iz usta. »Osim toga, imam dobre vijesti. Na neki način.«

Butch bi radije bio razgovarao o V.-ovoj zemlji snova, ali za to očito nije bilo šanse.

»Onda govori. Trebao si me probuditi čim si ...«

»Pokušao sam. Bio si u totalnoj nesvijesti. U svakom slučaju. ..«
Još jedan izdah. Malo normalniji. »Znaš da sam pogledao u tvoju prošlost, je li tako?«

»Pretpostavio sam.«

»Morao sam znati što je na stvari, ako misliš živjeti sa mnom. Pratio sam tvoju krv sve do Irske. Imaš mnogo bljedunjavih močvarnih ljudi u venama, murjače.«

Butch se sasvim ukipio.

»Jesi li pronašao išta drugo?«

»Ne kad sam tražio prije devet mjeseci. A ne ni prije sat vremena.«

Aha. Butch se osjećao kao da mu se netko posrao na rođendansku tortu. Kriste, što mu pada na pamet? Ne može on biti vampir.

»Jesi siguran da ne postoje neke čudnovate priče u tvojoj obitelji? Pogotovo iz vremena kad ste živjeli u Europi? Znaš ono, otmu ženu po noći? Neka neočekivana trudnoća? Možda je nečija kći nestala i vratila se s djetetom?«

Zapravo se u njegovoj obitelji i nisu pričale priče o *Starom svijetu*. Kad je bio mali, njegova majka je bila zauzeta odgajanjem šestero djece i poslom medicinske sestre. Nakon Janieine smrt bila je previše pogođena da bi pričala priče. A otac? Ma da, naravno! Radio je od devet do pet u telefonskoj kompaniji, a zatim noćne smjene kao čuvar. Nije imao baš mnogo vremena za druženje s djecom. Kad je Eddie O'Neal bio kod kuće, ili je spavao, ili je pio.

»Nisam ništa čuo.«

»Pa, ovako stoje stvari, Butch.« V. je povukao dim i govorio kroz njega dok ga je ispuhivao. »Želim vidjeti imaš li ti u sebi nešto naše.«
Opa.

»Ali upoznat si s mojim obiteljskim stablom, zar ne? Zar se ne bi vidjelo po mojim krvnim nalazima iz klinike? Vadio sam krv milijun puta, zar se ne bi negdje vidjelo?«

»Ne mora značiti, ali ja poznajem poprilično precizan način da saznamo. Zove se regresija predaka.« V. je podignuo svjetleću ruku i stisnuo je u šaku. »Kvragu, kako mrzim ovu stvar. Ali ovako to ide.«

Butch je preneraženo pogledao spaljeni stolić.

»Spalit ćeš me kao slamu.«

»Mogu kontrolirati plamen za tu svrhu. Ne kažem da ćeš uživati, ali ne bi te trebalo ubiti. Razlog? Ono sranje s Marissinim hranjenjem i tvoja reakcija na to? Činjenica da lučiš vonj dok si s njom? A sam Bog zna da si dovoljno agresivan. Tko zna što ćemo pronaći?«

Nešto toplo je zatitralo u Butchevim prsima. Nešto poput nade.

»I što ako imam nekog rođaka vampira?«

»Onda ćemo možda ...« V. je snažno povukao dim, »onda ćemo te možda pretvoriti.«

Ma Daj. Me. Nemoj.

»Mislio sam da se to ne može.«

V. je kimnuo prema visokom stupu tomova složenom pokraj računala.

»Ima nešto u Kronikama. Ako imaš imalo naše krvi u sebi, možemo pokušati. Riskantno je, ali možemo pokušati«

Čovječe, Butch se tako slagao s tim planom.

»Napravimo tu regresiju Odmah.«

»Ne možemo. Sve i da imaš DNK, treba nam odobrenje Čuwardjeve prije no što započnemo ikakvu promjenu. Takvo sranje se ne smije olako poduzimati, a tu je i komplikacija koju su ti uzrokovali degradi. Ako nam ona ne dopusti da nastavimo, neće biti važno imaš li rođake s očnjacima, a ja te ne želim podvrgavati regresiji predaka ako nema smisla.«

»Koliko dugo trebamo čekati?«

»Wrath je rekao da će večeras razgovarati s njom.«

»Isuse, V. Nadam se ...«

»Želim da malo razmisliš o ovome. Regresija je odvratno iskustvo. Mozak će ti pregorjeti, a bol je nepodnošljiva. Možda bi želio porazgovarati i s Marissom o tome.«

Butch je pomislio na nju.

»Ma izdržat ću. Ne brini se zbog toga.«

»Nemoj se kurčiti ...«

»Ne kurčim se. Ovo mora upaliti.«

»A možda i neće.« V. je zurio u gorući vršak svoje cigarete. »Pretpostavimo da ćeš preživjeti regresiju i da ćemo pronaći nekog živućeg rođaka da započnemo prijelaz, opet postoji mogućnost da ćeš umrijeti usred procesa. Šanse za preživljavanje su ti jako male.«

»Uradit ću to.«

V. se kratko nasmijao.

»Ne znam imaš li čelična muda ili jednostavno želiš umrijeti.«

»Nemoj podcjenjivati moć mržnje prema samome sebi, V. To ti je vraška motivacija. Osim toga, obojica znamo koja mi je druga opcija.«

Kad su im se pogledi susreli, Butch je znao da V. misli isto što i on: bez obzira na ishod, sve je bolje nego da ga Vishous mora ubiti zato što ih je odlučio napustiti.

»Sad ću otići k Marissi.«

Butch je zastao na putu do tunela.

»Jesi li siguran da ne možemo ništa učiniti po pitanju tih noćnih mora?«

»Imaš već dovoljno problema.«

»Odlično mi ide obavljanje više poslova odjednom.«

»Idi svojoj ženki. Ne brini se za mene.«

»Koji si ti gnjavator!«

»Rugala se sova sjenici.«

Butch je opsovao i krenuo niz tunel, pokušavajući ne biti previše uzbuđen. Kad je stigao do velike kuće, krenuo je na drugi kat i prošao pokraj Wrathove radne sobe. Pokucao je po dovratku. Kad se kralj javio, Butch je ušao na desetak minuta prije no što je krenuo u Marissinu sobu. Taman je htio pokucati kad mu je netko rekao:

»Nema je.«

Okrenuo se i vidio Beth kako stoji s vazom cvijeća u rukama.

»Gdje je Marissa«, upitao ju je.

»Otišla je s Rhageom pogledati svoj novi stan.«

»Koji novi stan?«

»Iznajmila si je kuću. Nešto više od desetak kilometara odavde.«

Sranje. Iselit će se. Nije mu ništa rekla.

»Gdje je kuća?«

Nakon što mu je Beth dala adresu i uvjerala ga da je sve sigurno, isprva je odmah htio odjuriti tamo, ali odustao je od te ideje. Wrath je upravo otišao *Čuvarđevi*. Možda će već večeras obaviti tu regresiju i onda će imati dobre vijesti za Marissu.

»Vratit će se večeras, je li tako?« Čovječe, da mu je barem rekla kako se misli iseliti.

»Naravno. Wrath će zamoliti Vishousa da provjeri sigurnosni sustav pa će ona ostati ovdje dok to ne bude gotovo.« Beth se namrštila. »Ne izgledaš mi baš dobro. Zašto ne bi pošao sa mnom nešto pojesti?«

Kimntio je, iako nije imao pojma što mu je rekla.

»Znaš da je volim, je li tako«, lupio je, ne znajući zašto je to uopće rekao.

»Da, znam. Voli i ona tebe.«

Zašto onda nije razgovarala s njime?

Da, u zadnje vrijeme nije joj baš olakšao. Poludio je zbog hranjenja. Uzeo joj nevinost dok je bio pijan. Povrijedio je. Kriste.

»Nisam gladan«, rekao je. »Ali bit ću s tobom dok ti jedeš.«

Za to vrijeme Vishous je u Jazbini cijukao poput curice, zabivši se leđima u mramorni zid. Wrath je stajao u kupaonici, golemi mužjak odjeven u kožu, velik kao terenac.

»Kriste, kralju. Uplašio si me.«

»Malo si napet, V., je li?« Wrath mu je pružio ručnik. »Taman sam se vratio od Čuvarđeve.«

V. je zastao s ručnikom ispod ruke.

»Što ti je rekla?«

»Nije me htjela vidjeti.«

»Zašto, kvragu?« Omotao se oko bokova.

»Ma nekakvo sranje o kolima koja se okreću. Tko zna. Poslala je jednu od *Odabranih*.« Wrath je toliko stisnuo čeljust da je jedva govorio. »Ponovno ću pokušati sutra navečer. Ovako mi se čini da nemamo baš izgleda.«

V.-u je od frustracije počelo titrati oko.

»Sranje.«

»Da.« Nastala je pauza. »Kad već pričamo o sranju, dotaknimo se malo i tebe.«

»Mene?«

»Napetiji si od telegrafske žice i oko ti se grči.«

»Da, zato što si upravo iskočio pred mene poput Jasona na petak 13.« V. se progurao pokraj kralja i otišao u svoju spavaću sobu.

Kad je stavio rukavicu na ruku, Wrath se naslonio na dovratka.

»Slušaj, Vishous ...«

Ma nema šanse.

»Dobro sam.«

»Naravno da jesi. Ovako ćemo. Dajem ti vremena do kraja tjedna. Ako se do tada ne središ, izbacit ću te iz rotacije.«

»Molim?«

»Vrijeme je za godišnji. Znaš li što je kratki godišnji, brate?«

»Jesi li poludio? Zar ne shvaćaš da nas je smo četvero otkad je Tohr otišao? Ne možeš si priuštiti ...«

»Da te izgubim. Jasno mi je. Zato ne želim da pogineš zbog toga što se događa u toj tvojoj glavi. Ili se ne događa, kako mi se sada čini.«

»Slušaj, svi smo nervozni, zbog ovoga ...«

»Butch je navratio do mene. Rekao mi je za tvoje noćne more.«

»Ma nabijem ga.« Čovječe, sravnit će Butcha sa zemljom kad ga vidi.

»U pravu je što mi je rekao. Ti si mi trebao reći.«

V. je prišao ormariću u kojem je držao duhan i rizlu. Na brzinu si je smotao jednu, jer mu je trebalo nešto u ustima da ne počne psovati kao lud.

»Trebaš otići na pregled, V.«

»Kome? Haversu? Nikakav CT ili laboratorijski nalaz mi neće reći u čemu je problem, jer nije fizičke naravi. Sredit ću se.« Bacio je pogled preko ramena i izdahnuo. »Ja sam ovdje pametan, sjećaš se?«

Wrath je skinuo naočale, a njegove bljedozelene oči gorjele su poput neonskih svjetiljki.

»Dajem ti tjedan dana da se središ, nakon toga ću to raspraviti s *Čuvardevom*. Sad se odjeni. Moramo porazgovarati o još nečemu. Tiče se murjaka.«

Kad je kralj izišao u dnevni boravak, V. je jako povukao dim iz cigarete i potražio pepeljaru. Kvragu, ostavio ju je vani. Taman je htio otići a dnevni boravak kad mu je pogled pao na ruku Prinio je noćnu moru svojim ustima i zubima svukao kožnu rukavicu s nje Zurio je u svoje svjetleće prokletstvo. Sranje. Svakog dana je sve jače gorjela. Zadržao je dah i pritisnuo zapaljenu cigaretu o svoj dlan. Kad je vrh cigarete dotaknuo njegovu kožu, bijela svjetlost pod njim je ojačala, osvjetljavajući istetovirana upozorenja tako da su se činila trodimenzionalnima. Cigareta je nestala u naletu svjetlosti, a bol ga

je tek zagolicala po živčanim završecima. Kad je ostao samo prah, V. ga je otupnuo u zrak, gledajući kako maleni oblak juri naprijed i rastapa se u ništa.

Marissa je prošetala praznom kućom i vratila se u dnevni boravak, otkuda je i počela šetnju. Mjesto je bilo mnogo veće nego što je mislila, pogotovo sa šest podzemnih spavaćih soba s kupaonicama. Bože dragi, pristala je na najam zato što joj se kuća učinila mnogo manjom od Haversove, ali veličina je relativan pojam. Ova kolonijalna kuća djelovala je golemo. I jako prazno.

Kad je zamišljala samu sebe kako se kreće unutar tih zidova, shvatila je da nikad ranije nije živjela sama u kući. Kod kuće su uvijek imali slugu, tu je bio Havers, pacijenti i medicinsko osoblje. Kuća Bratstva je jednako tako bila puna i živa.

»Marissa?« Čula je Rhageova teške čizme iza sebe. »Moramo krenuti.«

»Nisam još izmjerila sobe.«

»Neka ti Fritz to obavi.«

Odmahnula je glavom.

»Ovo je moja kuća. Želim to sama obaviti.«

»Onda ćemo se vratiti sutra navečer. Ali sada moramo krenuti.«

Bacila je još jedan pogled po kući i krenula prema vratima.

»U redu. Sutra.«

Dematerijalizirali su se natrag u palaču, i kad su prošli kroz predvorje, namirisala je pečenu govedinu i čula razgovor iz blagovaonice. Rhage joj se nasmiješio i počeo se razoružavati. Skinuo je bodeže sa sebe i zovnuo Mary.

»Hej.«

Marissa se okrenula. Butch je stajao u sjeni sobe za bilijar, naslonjen na stol, držeći plitku kristalnu čašu u ruci. Bio je odjeven u lijepo odijelo i bljedoplavu kravatu ... no dok je gledala u njega, vidjela ga je samo kako se gol nadvija nad nju.

»Izgledaš drugačije u hlačama.«

»Što ... o, Bethine su.«

Uzeo je gutljaj iz čaše.

»Čuo sam da si iznajmila stan.«

»Da, baš sam se vratila ...«

»Beth mi je rekla. Koliko dugo si još tu? Tjedan dana? Manje? Vjerojatno manje, zar ne?«

»Vjerojatno. Htjela sam ti reći, ali tek sam iznajmila, i jednostavno nisam imala vremena uz svu ovu dramu. Nisam to sakrivala od tebe.« Kad nije odgovorio, rekla je: »Butch? Jesi li ... jesmo li ... dobro?«

»Da,« pogledao je u svoj viski. »Bit ćemo.«

»Butch ... pogledaj, ono što se dogodilo.«

»Znaš da me nije briga za vatru.«

»Ne, mislim ... u tvojoj spavaćoj sobi.«

»Seks?«

Zacrvenjela se i spustila pogled.

»Želim ponovno pokušati.« Kad nije odgovorio, podignula je glavu. Smeđe oči boje lješnjaka intenzivno su je gledale.

»Znaš li što bih ja htio? Da ti barem jednom u životu budem dovoljan. Barem jednom.«

»Ali jesi ...«

»Ovako nisam. Ali učinit ću da budem. Pobrinut ću se za taj moj problem.«

»O čemu pričaš?«

»Hoćeš li mi dopustiti da te otpratim na večeru?« Prišao joj je i ponudio ruku kao da joj želi odvratiti misli. Kad je nije prihvatila, rekao je: »Vjeruj mi, Marissa.«

Nakon dugog trenutka prihvatila je njegovu ruku, zahvalna što se nije udaljio od nje. Mogla se zakleti da će nakon požara htjeti napraviti upravo to.

»Hej, Butch. Pričekaj malo, stari.«

Oboje su se okrenuli. Wrath je izlazio iz sakrivenog ulaza pod stubama, i Vishous je bio s njim.

»Dobra večer, Marissa«, rekao je kralj. »Murjače, trebaš mi na trenutak.«

Butch je kimnuo.

»Što je?«

»Marissa, bi li nas na trenutak ispričala?«

Braća su je gledala s neodređenim izrazima lica, opuštenih djela. No nije nasjedala na varku da se ne radi ni o čemu posebnom. U svakom slučaju, nije im namjeravala smetati.

»Čekat ću te za stolom«, rekla je Butchu.

Krenula je u blagovaonicu, zatim zastala i pogledala iza sebe. Trojica mužjaka stajala su u krugu, Vishous i Wrath su se nadvijali nad Butchem dok su govorili. Butch se iznenadio zbog nečega i podignuo obrve gotovo do tjemena. Zatim je kimnuo i prekrižio ruke na prsima. Kao da je spreman za borbu.

Preplavio ju je užas. Poslovi Bratstva. Znala je da je tako.

Kad je Butch desetak minuta kasnije došao za stol, rekla mu je:

»O čemu su Wrath i V. htjeli razgovarati s tobom?«

Mahnulo je damastnom salvetom i razvio je preko koljena.

»Žele da provjerim Tohrovu kuću i obavim očevid. Žele provjeriti je li se vraćao ili ostavio kakvu uputu o tome kamo je mogao otići.«

Aha.

»Pa to je ... dobro.«

»Time sam zarađivao kruh prije mnogo godina.«

»Doista ćeš raditi samo to?«

Kad se tanjur hrane našao pred njim, dovršio je svoj viski.

»Da. Pa ... braća će početi patrolirati ruralnim područjem pa su me zamolili da im složim rutu. Večeras nakon zalaska sunca krenut ću s V.-om.«

Kimnula je, uvjeravajući samu sebe da će sve biti u redu. Dokle god se on ne bori. Dokle god on ne ...

»Marissa, što nije u redu?«

»Ja, ah, ja jednostavno ne želim da se ozlijediš. Mislim, ti si ljudsko biće i sve ...«

»Zato danas trebam malo istraživati.«

Eto, zatvara joj vrata pred nosom. A ako bude navaljivala, ispast će da ga smatra potpunim slabićem.

»Što ćeš istraživati?«

Uzeo je vilicu.

»Ono što mi se dogodilo. V. je već prošao Kronike, ali rekao je da i ja smijem pokušati, ako želim.«

Kad je kimnula, shvatila je da neće provesti dan spavajući zajedno u njegovu krevet. Ili njezinu.

Potegnula je maleni gutljaj vode iz čaše i čudila se kako možeš biti tako blizu nekoga a da on u isto vrijeme bude miljama udaljen od tebe.

Sljedećeg popodneva John je zauzeo svoje uobičajeno mjesto u učionici, nestrpljiv da nastava počne. Raspored je bio takav da su tri dana imali nastavu, a jedan nisu. I te kako je bio spreman da ponovno započne. Dok je provjeravao svoje bilješke o plastičnim eksplozivima, ostali učenici su brbljali dok su ulazili i sjedali na mjesta, glupirajući se i kreveljeći kao i inače. Sve dok odjednom, nisu ušutjeli.

John je podignuo glavu. Na ulazu je stajao neki muškarac. Izgledao je malčice nesigurno na nogama, kao da je pijan. *Koji kurac ...*

John je razjapio usta kad mu je vidio lice i crvenu kosu. *Blaylock*. Bio je to ... Blaylock, samo bolji.

Frajer je spustio glavu i nelagodno odšetao do stražnjih klupa. Njihao se dok je hodao, kao da ne može kontrolirati noge i ruke kako treba. Nakon što je sjeo, morao je pomno namjestiti koljena pod stolom, jer nije imao mjesta. Tad se nagnuo naprijed tako da izgleda manji.

Pa nek' ti je sa srećom. Čovječe ... golem si.

Kvragu. Prošao je promjenu.

Zsadiš je ušetao u učionicu, zatvorio vrata, i pogledao Blavlocka. Brzinski mu je kimnuo i vratio se predavanju.

»Danas ćemo govoriti o kemijskom ratovanju. O suzavcu, iperitu ...« Brat je zastao. Zatim je opsovao kad je shvatio da nitko ne obraća pozornost na njega jer svi zure u Blava. »Sranje. Blavlock, bi li im htio ispričati kako je bilo? Nećemo moći ništa obaviti dok im ne kažeš.«

Blaylock se sav zacrvenio i odmahnuo glavom, obgrlivši se rukama oko prsa.

»U redu, učenici, poglede ovamo.« Svi su pogledali Z.-a. »Ako želite znati kako je, ja ću vam reći.«

John se namjestio i usredotočio. Z. je pričao općenito o svemu, ne odajući ništa o sebi, ali snabdijevajući ih dobrim i korisnim

informacijama. Što je Brat više pričao, to je Johnovo tijelo više titralo.

Tako je, govorio je svojoj krvi i kostima. Bilježite sve što trebate i dajte da to završi.

Bio je tako spreman postati muškarac.

Van je izišao iz kombija, tiho zatvorio suvozačeva vrata i ostao u sjeni. Prizor pred njim podsjećao ga je na okruženje u kojem je odrastao. Derutna kuća s katranskom izolacijom na krovu i napola istrunulim autom u dvorištu. Jedina razlika bila je ta što je ovo usred ničega, a njegovo susjedstvo je bilo bliže gradu. No ista dva koraka dijelila su ih od potpunog siromaštva.

Dok je pogledom pretraživao područje, prva stvar koju je primijetio bio je neki zvuk koji je rezao tišinu noći na komade. Ritmički udarci ... je li to netko cijepao drva? Ne ... više je nalikovalo na lupanje. Netko je lupao po stražnjim vratima ove kuće.

»Ovo je vaša večerašnja meta«, rekao je gospodin X. kad su još dva degrada izišla iz kombija. »Dnevna straža je imala ovo mjesto na oku već tjedan dana. Aktivnosti počinju tek uvečer. Željezne rešetke su na prozorima. Zavjese su uvijek navučene. Cilj nam je zarobljavanje, ali ubijte ako mislite da će vam pobjeći ...« .

Gospodin X. je zastao i smrknuo se. Potom je pogledao oko sebe. Van je učinio isto i nije primijetio ništa neobično. Dok crni *Cadillac Escalade* nije ušao na kolni prilaz. Automobil je izgledao ; mnogo skuplji od ove kuće, sa svojim zatamnjenim prozorima i šminkerskim naplaticima. Koji kurac je radio ovdje u bijedi?

»Naoružaj se«, prosiktao je gospodin X. »Odmah.«

Van je isukao svoj šminkerski, *novi smith & wesson 40*, osjećajući njegovu težinu na svom dlanu. Dok mu se tijelo napelo od obećanja borbe, bio je tako spreman suočiti se s protivnikom. No gospodin X. ga je prikovao na mjesto svojim pogledom.

»Ti nećeš ulaziti, ne želim da se uključuješ. Samo gledaj.«

Prokleta kopile, pomislio je Van, povlačeći ruku kroz kosu. *Prokleta jedno kopile.*

»Je li ti jasno?« Gospodin X. ga je gledao hladnoćom smrti. »Nećeš ući unutra.«

Van je mogao samo jedva primjetno kimnuti glavom. Jedva se suzdržavao da ne opsuje. Usmjério je pogled na terenac i gledao

kako odlazi na kraj ove usrane slijepe uličice i zastaje. Ovo je očito bila nekakva patrola. Ali ovi frajeri nisu bili murjaci. Barem ne ljudski.

Motor terenca se ugasio i izišla su dvojica muškaraca. Jedan je bio relativno normalne veličine, ako govorimo o igračima američkog nogometa. Drugi je bio golem.

Isuse Kriste ... Brat. Mora biti. A Xavier je bio u pravu. Ovaj vampir je bio veći od svega što je Van ikad u životu vidio, a on se u svoje vrijeme borio s enormnim nakazama. Brat je odjednom samo tako nestao. Puf. Prije no što je Van stigao upitati koji se kurac događa, vampirov partner je okrenuo glavu i zagledao se ravno u gospodina X.-a. iako su stajali u sjeni.

»O, moj Bože ...« dahtao je Xavier. »Živ je. A gospodar je.

Visoki degrad je jurnuo naprijed i nastavio hodati. Ravno pod mjesečinu. Nasred ceste.

Koji mu je kurac?

Butchevo tijelo je drhtalo dok je gledao bljedokosog degrada koji je izišao iz tame. Nije bilo sumnje, on je taj koji ga je obrađivao; iako Butch nije posjedovao svjesno sjećanje na mučenje, njegovo tijelo kao da je znalo tko mu je naudilo. Sjećanje se urezalo u meso koje je trpjelo ubode, udarce i mučenje. Butch je bio više nego spreman da se oduži Visokom degradu.

No sranje se dogodilo prije no što je dobio priliku.

Odněkud iza kuće začula se motorna pila. U tome trenutku još je jedan bljedokosi koljač izišao iz šume i uperio pištolj u Butcha. Kad je koljač ispalio iz poluautomatskog oružja i metci su proletjeli pokraj Butcheve glave, Butch se prihvatio vlastitoga *glocka* i sakrio iza *Escaladea*. Našavši se u zaklonu, uzvratio je pozdravnom salvom metaka, držeći svoje vitalne organe izvan dometa. Kad je nastala pauza u razmjeni metaka, Butch je provirio kroz neprobojno staklo. Napadač je stajao iza one lešine od auta i bez sumnje punio pištolj. Kao i Butch.

No onaj prvi koljač, Butchev mučitelj, još uvijek nije bio naoružan. Lik je samo stajao nasred ceste i zurio u Butcha. Kao da se veseli kiši metaka.

Pa rado će mu ispuniti jebenu želju. Butch se nagnuo, povukao okidač i upucao frajera ravno u prsa. Visoki degrad je uz stenjanje

koraknuo unatrag, ali nije pao. Izgledao je tek iznervirano, kao da metak nije ništa više od uboda pčele.

Butch nije imao pojma što da misli o tome, ali sada nije bilo vrijeme za odgonetanje zašto njegovi šminkerski metci nisu ubili baš tog koljača. Ponovno je pucao u njega, rafalno ispaljujući metke iz cijevi svoga *glocka*. Napokon se degrad zaljuljao i pao unatraske ...

Baš tada se neki udarac začuo iza Butcha, i on je pomislio da netko puca iz još jednog pištolja. Okrenuo se, držeći *glock* objema rukama da mu ne bi podrhtavao. *O, sranje!*

Ženka s djetetom u rukama je istrčala iz kuće u slijepoj panici. Imala je dobar razlog za bijeg. Golem mužjak s bijesom na licu slijedio ju je u stopu. Na ramenu je nosio motorku. Luđak se spremao obrušiti na njih dvije s tom oštricom, spreman i voljan pobiti ih.

Butch je podignuo cijev pištolja i naciljao mužjakovu glavu te povukao okidač ... Baš u trenutku kad se Vishous pojavio iza njega i i posegnuo za motorkom.

»Kvragu!« Butch je pokušao zaustaviti trzaj, ali pištolj je već primio zapovijed i metak je poletio ... Netko je Butcha zgrabio za vrat; drugi degrad s pištoljem kretao se jako brzo.

Butch je izgubio tlo pod nogama i našao se na haubi *Escaladea*. Pritom je izgubio pištolj koji se otkotrljao na tlo, zveckajući o automobil. *Jebi ga*, pomislio je Butch. Gurnuo je ruku u džep tražeći nož skakavac kojeg je uvijek nosio. Bog ga blagoslovio, sam mu je došao u ruku. Oslobodio je ruku, trgnuo torzo na lijevo i zabio oštricu u koljačeva rebra. Bolno zavijanje. Stisak je popustio.

Butch je jako odgurnuo koljačeva prsa od sebe i tako ga odbio. Dok je ovaj djelić sekunde tako stajao u zraku, Butch je zamahnuo nožem. Oštrica je prešla preko degradova grkljana i za sobom ostavila bujicu crne krvi.

Butch je bacio koljača na tlo i okrenuo se prema kući. Vishous se borio s tipom koji je nosio motorku, izbjegavajući oštricu dok ga je pokušavao udariti u truh. Ženka s djetetom trčala je preko travnjaka koliko su je noge nosile dok joj se jedan degrad približavao s desne strane.

»Pozvao sam Rhagea«, pribrano mu je doviknuo V.

»Idem za žrtvama«, vikao je Butch dok je trčao.

Trčao je što je brže mogao, noge su mu se zabadale u tlo, koljena je dizao sve do prsa. Molio se da stigne na vrijeme, molio se da bude dovoljno brz ... *Molim Te, samo ovaj put ...*

Presreo je degrada spektakularnim letećim napadom. Kad su pali, doviknuo je ženki da bježi. Odnekud su se čuli pucnji, no bio je previše zaokupljen da bi se brinuo. On i degrad su se kotrljali po poluotopljenom snijegu, udarajući i daveći jedan drugog. Znao je da će izgubiti ako ovako nastave još dugo, pa je iz očajja i ponukan nekim nagonom jednostavno prestao pružati otpor. Pustio je koljaču da dominira njime ... i susreo se s pogledom nemrtvog.

Ta veza, to odvratno zajedništvo, ta željezna spona između njih ukorijenila se u trenutku i obojicu ih paralizirala. S tom vezom javio se i Butchev nagon za proždiranjem. Otvorio je usta i počeo udisati.

9

Ležeći nasred puta i pritom krvareći kao zaklano prase, gospodin X. je držao kontaminiranog čovjeka na oku, onog istog koji je odavno trebao biti mrtav. Frajer se dobro držao, uspio je savladati degrada u dvorištu, usprkos tome što će biti nadjačan. I bio je. Kad ga je koljač prevrnuo na leđa, mogao ga je ubiti za ...

No tad su se obojica skamenili i dinamika se promijenila, a pravila snage i slabosti ispremetala. Možda je koljač imao gornju poziciju, ali čovjek je bio glavni. Gospodinu X.-u je ponestalo daha. Tamo se nešto događalo ...

No tad se plavokosi Brat pojavio niotkuda, odmah do njih dvojice. Ratnik je strgnuo degrada s čovjeka i tako prekinuo vezu ... Van se pojavio iz sjene i zaklonio mu pogled.

»Kako bi bilo da se makneš odatle?«

Vjerojatno najbolje. Ionako mu je bilo kao da će se onesvijestiti.

»Da ... i požuri.«

Kad ga je Van pokupio i odjurio s njim u kombi, glava mu se njihala kao napola popunjenoj krpenoj lutki. Gledao je kako plavokosi Brat uništava degrada i kleči da vidi je li sve u redu s čovjekom. Koji jebeni heroji!

Gospodin X. je zatvorio oči. Zahvalio je Bogu da Van nije toliko naivan da misli kako degradi kupe svoje ranjenike i nose ih kući. Oštećenog degrada treba ostaviti gdje jest, ili bodežima Braće koji će ga vratiti Omega, ili truljenju.

Gospodin X. je pustio da ga uguraju u kombi i odvezu se. Naslonio se na sjedalo i opipao ranu na prsima želeći procijeniti štetu. Oporavit će se. Trebat će vremena, ali uspjeh će.

Kad je Van oštro skrenuo desno, odbacio je X.-a o vrata. Kad je zastenjao od boli. Van mu se okrenuo i rekao:

»Oprosti.«

»Ma zajebi to. Vodi nas odavde.«

Kad se motor ponovno pojačao, gospodin X. je zatvorio oči. Čovječe, onaj se pojavio živ i zdrav? Ozbiljan problem. Ozbiljan problem. Što se dogodilo? Zašto Omega nije znao da je čovjek još živ? Pogotovo zato što je užasno zaudarao na gospodarevu prisutnost.

Sranje, tko bi znao zašto je tako. Važnije je bilo to, sada kad gospodin X. zna da je čovjek živ, treba li reći Omega? Ili će ta mala informacija prouzrokovati još jednu promjenu vodstva i tako osuditi X.-a za vijek vjekova? Zakleo se gospodaru da je Bratstvo ubilo tog čovjeka. Ispast će idiot kad se to ispostavi kao neistina.

Stvar je u tome što je on živ i na ovoj strani, a tu je morao i ostati dok se Vanova moć ne poveća. Dakle ne, neće biti izvještaja o ljudskom *Trojanskom konju*. No taj čovjek je predstavljao opasan rizik. Trebalo ga je eliminirati. Odmah.

Butch je ukočeno ležao na snježnom tlu, pokušavajući doći do daha, još uvijek uhvaćen u onome što se dovraga dogodilo kad su se on i onaj degrad zblížili.

Dok mu se utroba vrtjela, pitao se gdje je Rhage. Nakon što je Hollywood prekinuo vezu s koljačem i ubio kopile, odjurio je u šumu da vidi ima li ih još. Vjerojatno bi bila dobra ideja ustati i ponovno se naoružati ako dođe još degrada.

Kad se Butch podignuo na ruke, vidio je majku i dijete na drugoj strani travnjaka. Sklupčale su se kraj neke šupe, zagrljene čvrsto poput vinove loze. Sranje ... prepoznao ih je; vidio ih je kod Haversa. Ove dvije su bile s Marissom onog dana kad je Buch napustio karantenu Malena je imala gips na nozi. Da, to su definitivno bile one. *Jadnice*, pomislio je. Nalikovale su na sve ljudske žrtve s kojima se susretao na poslu. Obilježja traume očito su bila ista za sve vrste. Majčine velike oči i blijeda koža, te raspršene iluzije da je život dobra stvar bili su mu i te kako poznati. Podignuo se na noge i polako im prišao.

»Ja sam ...« Zamalo je rekao policijski detektiv. »Ja sam prijatelj. Znam što ste i pomoći ću vam.«

Majčine raskolačene oči podignule su se s kćerine raščupane kosice. Govoreći odmjerenim glasom i ne prilazeći bliže, pokazao im je *Escalade*.

»Htio bih da obje sjednete u onaj automobil. Dat ću ti ključeve tako da možeš upravljati situacijom i zaključati se unutra. Onda ću otići i porazgovarati sa svojim partnerom. Nakon toga vas vodimo Haversu.«

Čekao je dok ga je žena promatrala prosuđujući na njemu već poznat način; hoće li on ozlijediti nju ili njezino dijete? Usudi li se vjerovati nekome suprotnoga spola? Kakve su joj druge opcije?

Držeći kćer čvrsto u rukama, podignula se na noge i ispružila ruku što je dalje mogla. Prišao je malo bliže i spustio joj ključ na dlan, znajući da su rezervni kod V.-a i da će ionako moći ući unutra.

Ženka je u sekundi zgrabila ključ i otrčala u automobil noseći nezgrapnan i težak teret, malenu kćer.

Dok ih je Butch gledao, znao je da zbog lica te djevojčice cijelu noć neće moći spavati. Za razliku od majke, njezino lice bilo je sasvim mirno. Kao da je ovo nasilje nešto najnormalnije na svijetu. Opsovao je i utrčao u kuću vičući:

»V., ulazim unutra.«

Vishousov glas se pronio s drugog kata.

»Nema više nikoga. Nisam uspio zapamtiti tablice onog kombija.«

Butch je pogledao tijelo u prolazu. Vampirski mužjak. Izgledao je kao da ima trideset četiri godine ili tako. A svi su jednako izgledali dok ne počnu starjeti. Butch je nogom gurnuo mužjakovu glavu. Bila je mlitava poput mašne na daru.

V. je sišao niza stube.

»Je li još mrtav?«

»Aha. Dobro si ga sredio. Sranje, vrat ti krvari? Jesam li ti ja upucao?«

V. je dotaknuo svoj vrat i pogledao krv.

»Pojma nemam. On i ja smo završili iza kuće i dohvatio me motorkom, tako da može biti od bilo čega. Gdje je Rhage?«

»Ovdje.« Hollywood je ušao unutra. »Pročešljao sam šumu. Sve je čisto. Što je bilo s majkom i djetetom?«

Butch je kimnuo prema ulaznim vratima.

»U *Escaladeu* su. Trebale bi ići u kliniku. Mama ima svježe masnice.«

»Ti i ja ćemo ih odvesti«, rekao je V. »Rhage, bi li se ti vratio blizancima?«

»Može. Krenuli su u centar, u lov. Pazite se vas dvojica.«

Kad se Rhage dematerijalizirao, Butch je upitao:

»Što ćemo s tijelom?«

»Ostavit ćemo ga iza kuće. Za nekoliko sati izlazi sunce i pobrinut će se za njega.«

Skupili su mužjaka i bacili ga pokraj onoga istrunulog automobila. Butch je zastao i pogledao izrezana stražnja vrata.

»Onda, ovaj lik se pojavio i popizdio na ženu i dijete kao Jack Nicholson u *Isijavanju*? Degradi su u međuvremenu promatrali mjesto i sreća naša što su baš večeras odabrali za napad.«

»Bingo.«

»Ima li kod vas puno ovakvih slučajeva obiteljskog nasilja?«

»Bilo ih je u *Starom svijetu*, ali ovdje nisam čuo za toliko mnogo.«

»Možda ih nitko nije prijavio.«

V. je protrijao desno oko, koje mu se opet grčilo.

»Možda. Da ... možda.«

Prošli su kroz ono što je ostalo od stražnjih vrata i zaključali kuću što su najbolje mogli. Na putu do ulaznih vrata, Butch je vidio ofucanu plišanu životinju u kutu dnevnog boravka, kao da je nekome ispala. Skupio je tigra i namrštio se. Bio je užasno težak. Stavio ga je pod ruku, izvadio mobitel i obavio dva brza poziva dok je V. pokušavao zaključati ulazna vrata. Zatim su otišli do *Escaladea*. Butch je polako prišao vozačevu prozoru s ispruženim rukama, držeći tigra u jednoj od njih. Vishous je obišao poklopac motora i jednako polako prišao. Ni jedna se nije pomakla. Vjetar je došao sa sjevera u hladnom, mokrom naletu, a Butcha su zaboljele masnice od borbe. Nakon nekoliko trenutaka otvorile su se brave automobila.

John nije mogao prestati zuriti u Blavlocka. Pogotovo pod tušem. Frajer je sada bio golem, mišići su mu izbili posvuda, granali su se iz njegove kralježnice, ispunjavali noge i ramena, pružali se niz ruke. Narastao je više od deset centimetara. Kriste, morao je biti preko dva metra. Ali nije izgledao sretno. Kretao se s nelagodom, stalno gledajući u pločice. Trzao se, kao da ga je sapun iritirao, ili ga je sama koža boljela. Stalno je stajao pod mlazom da bi se vraćao i namještao temperaturu.

»Hoćeš li se zaljubiti u njega? Braća će biti ljubomorna.«

John je ljutito pogledao Lasha. Kreten se smijao perući svoja majušna prsa dok se sapunica hvatala po teškoj dijamantnoj ogrlici koju je nosio.

»Hej, Blay, pazi da ti ne ispadne sapun. Mali John te gleda kao komad mesa.« Blaylock je izignorirao taj komentar. »Blay, jesi li me čuo? Ili sanjariš o malom Jonu na koljenima pred tobom?«

John je stao pred Lasha i zaklonio mu pogled na Blaya.

»Ma daj me nemoj, ti ćeš ga štiti?« Lash je pogledao Blaylocka. »Blay više ne treba nikoga, je li tako? On je sada velika muškarčina, je li, Blay? Reci mi, ako te John želi povaliti, hoćeš li mu dopustiti? Siguran sam da hoćeš. Siguran sam da jedva čekaš. Vas dvojica ćete biti tako divan ...«

John je jurnuo naprijed, srušio Lasha na mokre pločice i ubio Boga u njemu. Kao da je prešao na autopilot. Odupro se onome koji ga je pokušao zadržati, trgao se i grebao jedva svjestan činjenice da se ostatak razreda povukao u strahu. John je nastavio udarati i vikati iako iz njega nije izišao ni najmanji zvuk čak i dok su ga izvlačili iz tuša. Lamatao je i udarao sve dok ga nisu bacili na plave strunjače teretane i dok nije ostao bez daha.

Netko ga je iznenada preokrenuo na trbuh i osjetio je golemu težinu na leđima.

»Wrath! Nemoj!«

Jedva da je i registrirao ime. Kraljičin glas još manje. Ono što je John osjećao odavno je nadišlo ljutnju, izgarao je i udarao je što je god stigao.

»Ozlijedit ćeš ga!«

»Ne miješaj se, Beth!« Kraljev strogi glas dopro je do Johnova uha. »Jesi li gotov, sinko? Ili bi tim svojim zubima dao još jednu šansu?«

John se opirao iako se nije mogao micati i snaga ga je napuštala.

»Wrath, molim te, pusti ga da ustane ...«

»Ovo je između njega i mene, *leelan*. Želim da odeš u svlačionicu i središ ostatak ove nevolje. Onog malog na pločicama trebat će odvesti Haversu.«

Opsovala je i zalupila vrata za sobom.

Wrathov glas se vratio s druge strane Johnove glave.

»Misliš da će te prebijanje nekog od tih likova učiniti muškarcem?«

John se pokušao oduprijeti teretu na svojim leđima, bez obzira na to što se radilo o kralju. Bio mu je važan jedino bijes koji je kolao njegovim žilama.

»Misliš da ćeš dospjeti u Bratstvo tako što ćeš prebiti onog idiota? Misliš?«

John se jače opirao. Sve dok mu teška ruka nije nasjela na vrat i zabila mu lice u strunjaču.

»Ne trebaju mi nasilnici. Trebaju mi vojnici. Želiš li znati razliku? Vojnici razmišljaju.« Pritisnuo mu je vrat toliko da nije mogao ni trepnuti koliko ju mu se oči izbuljile. »Vojnici razmišljaju «

Težina je odjednom nestala i John je povukao težak, hroptav uzdah. *Još zraka. Još zraka.*

»Diži se.«

Jebi se, pomislio je John. Odgurivao se o strunjaču. Na nesreću njegovo glupo, slabačko tijelo osjećalo se kao da je prikovano o pod. Nije se mogao podignuti.

»Diži se.«

»Jebi se.«

»Što si mi to rekao?«

Gurnuo mu je ruke ispod pazuha i podignuo ga u visinu svojih očiju. Kralj je bio sasvim raspižđen.

Strah je potpuno smlavio Johna i stvarnost njegova trenutačnog ludila tek mu je tad postala jasna. Wrath je ogolio očnjake koji su se činili jednako dugima kao Johnove noge.

»Misliš da te ne i čujem samo zato što ne možeš govoriti?«

Johnove noge su lamatale u zraku dok ga nije bacio na pod. Kad su ga koljena izdala, srušio se na strunjaču.

»Jebena je sreća da Tohr sada nije tu.«

Nije fer, htio je vikati. *Nije fer.*

»Misliš da bi ovime impresionirao Tohra?«

John je ustao s poda i jedva se uspravio na noge, ljutito gledajući Wratha.

Ne izgovaraj to ime, oblikovao je ustima riječi. *Ne izgovaraj to ime.*

Bol se vratila niotkuda i probola ga kroz sljepoočnice. U svojim je mislima čuo Wratha kako ponavlja riječ *Tohrment*. Poklopio je uši rukama, spoticao se o vlastita stopala pokušavajući pobjeći.

Wrath ga je slijedio, ime je postajalo sve glasnije dok se nije pretvorilo u vrišteći, nabijajući napjev koji nije želio izići iz Johnove glave. Tad je John vidio lice, Tohrovo lice, jasno kao da stoji pred njim. Kratka kosa, vojnička frizura. Tvrde crte lica. John je otvorio usta i počeo vikati. Nije bilo zvuka, ali nastavio je dok ga plač nije preuzeo. Bol u srcu, čežnja za jedinim ocem kojeg je ikada poznao, natjerali su ga da pokrije oči i pogrbi ramena i sasvim se uruši od plača.

Čim se predao, nestalo je svega. Njegov um se smirio. Vizija je nestala. Snažne ruke su ga podignule. John je opet počeo vikati, ali od agonije, ne od bijesa. Zgrabio je Wratha za ramena, nikog drugog nije imao. Htio je samo da bol prestane ... želio je da bol, da sve ono što želi pokopati duboko, duboko, već jednom nestane. Bio je izranjavan od emocija, od gubitaka, od tragičnih okolnosti ... unutra je imao samo masnice i ništa drugo.

»Sranje ...« Wrath ga je nježno njihao. »U redu je, sinko. Kvragu sve ...«

Marissa je izišla iz *Mercedesa* i opet povirila unutra:

»Biste li me pričekali, Fritz? Želim nakon ovoga otići do iznajmljene kuće.«

»Naravno, gospodarice.«

Okrenula se i pogledala stražnji ulaz u Haversovu kliniku, pitajući se hoće li je pustiti unutra.

»Marissa.«

Okrenula se.

»O, Bože ... Butch.« Dotrčala je do *Escaladea*. »Tako sam sretna što si me nazvao. Jesi li dobro? Jesu li one dobro?«

»Jesu. Sad su na pregledu.«

»A ti?«

»Dobro sam. Odlično. Pomislio sam da mi je bolje čekati vani, jer, znaš ...«

Da, Havers ne bi bio baš presretan da ga vidi. Neće mu se svidjeti ni kad vidi nju. Marissa je ponovno pogledala ulaz u kliniku.

»Majka i dijete ... nakon ovoga neće moći otići kući, zar ne?«

»Nikako. Degradi znaju za kuću, stoga nije sigurna. Iskreno, ionako ih ništa ne čeka.«

»Što je s *helrenom*?«

»Pa ... pobrinuli smo se za njega.«

Bože, ne bi joj smjelo biti drago što je netko mrtav, ali bilo joj je. Barem dok nije pomislila da je Butch bio na terenu.

»Volim te«, izlanula je. »Zato ne želim da se boriš. Ako bili te izgubila iz bilo kojeg razloga, moj život bi skončao.«

Raskolačio je oči, a ona je shvatila da već dugo nisu razgovarali o ljubavi. Gotovo cijelu vječnost. No tu je odlučila primijeniti svoje pravilo broj jedan. Mrzila je provoditi dnevne sate daleko od njega, mrzila je udaljenost među njima, i nije namjeravala odustati od toga.

Butch joj se približio i rukama je primio za lice: »Kriste, Marissa ... pojma nemaš koliko mi znači kad mi to kažeš.

Trebam znati da me voliš. Trebam to osjetiti.«

Nježno ju je ljubio, šaptao joj nježne riječi, pažljivo je zagrlio kad je zadrhtala. Iako je među njima bilo još nerazjašnjenih stvari, ništa od toga nije bilo važno. Samo se željela ponovno povezati s njim. Kad se malčice odmaknuo rekla mu je:

»Sad ću ući unutra, ali pričekaj me. Htjela bih ti pokazati svoju novu kuću.«

Lagano joj je prstom pogladio obraz. Iako su mu oči postale tužne, rekao je:

»Da, pričekat ću te. Jako bih rado vidio gdje ćeš živjeti.«

»Neću dugo.«

Poljubila ga je i ušla u kliniku. S obzirom na to da se osjećala kao uljez, iznenadilo ju je što je ušla unutra bez ikakve drame. Znala je da to ne znači da drame neće biti. Igrala se kosom dok se spuštala dizalom. Bila je nervozna zbog susreta s Haversom. Hoće li on napraviti scenu?

Kad je ušla u čekaonicu, bolničko osoblje je znalo točno zbog čega je došla i odveli su je u sobu za pacijente. Pokucala je na vrata i ukočila se. Havers je podignuo pogled s gipsa malene vampirice i smrznuo se. Činilo se da se sasvim izgubio. Popravio je naočale i pročistio grlo.

»Došla si«, viknula je malena Marissi.

»Bok, bok«, odgovorila joj je, mašući rukom.

»Ispričajte me«, promrmljao je Havers majci. »Donijet ću vaše otpusno pismo. Ali kao što sam rekao, ne morate žuriti s odlaskom.«

Marissa se zagledala u svog brata kad joj je prišao, pitajući se hoće li je uopće pozdraviti. Na neki način i jest. Pogledom je prešao preko hlača koje je imala na sebi i trgnuo se.

»Marissa.«

»Havers.«

»Izgledaš ... dobro.«

Ljubazne riječi. No htio je reći da izgleda drugačije. Na način koji nije odobravao.

»I jesam dobro.«

»Ispričaj me, molim te.« .

Otišao je ne pričekavši odgovor. Marissina ljutnja je kuhala u njezinoj utrobi, no nije si dopustila ružne riječi. Umjesto toga je sjela

na krevet malene ženke i uzda je za ruku. Pokušavala je smisliti nešto prikladno za reći, ali pjevni dječji glasić ju je preduhitrio.

»Moj je otac mrtav«, reklo je dijete iznoseći činjenicu. »Moja mamen se boji. Ako odemo odavde, nećemo imati gdje spavati.«

Marissa je nakratko zažmirila i zahvalila miloj *Čuvarđevi* što ima rješenje za jedan od njihovih problema. Pogledala je majku:

»Znam točno kamo trebate otići. Uskoro ću vas odvesti tamo.«
Majka je počela odmahivati glavom.

»Nemamo novca ...«

»Ali ja mogu platiti stanarinu«, rekla je malena, držeći svoga starog tigra u ručici. Popustila je šavove na njegovim leđima i izvadila *željotanjur*. »Ovo je zlato, je li tako? A to su novci ... je li tako?«

Marissa je duboko udahнула i naredila samoj sebi da ne zaplače.

»Ne, to sam ti darovala. I ne treba se plaćati stanarina. Imam praznu kuću kojoj su potrebni ljudi da u njoj žive.« Opet je pogledala majku. »Bilo bi mi jako drago kada bi vas dvije živjele sa mnom čim moja kuća bude gotova.«

Kad je John napokon došao u svlačionicu nakon svog sloma, bio je sasvim sam. Wrath se vratio u palaču, Lasha su odveli u kliniku, a ostali dečki su otišli kući. To je bilo dobro. U tišini koja je vladala John se tuširao duže nego ikada, stojeći pod vrelinim mlazom i puštajući da ga voda ispire. Cijelo tijelo ga je boljelo. Bilo mu je zlo.

Isuse Kriste. Je li on doista ugrizao kralja? Prebio kolegu iz razreda?

Naslonio se na pločice. Usprkos svoj toj vodi i sapunu, ništa ga nije moglo oprati. I dalje si je djelovao neobično ... prljav. No sramota i sram i jesu bili poput svinjskih govana. Opsovao je i pogledao na slabašne mišiće svoga prsnog koša, svoj upali trbuh i izbočene zdjelične kosti, te potpuno zanemariv spolni organ. Zatim je pogledom pratio vodu do odvoda niz koji je otišla Lashova krv. Mogao ga je ubiti. Toliko je bio poludio.

»John?«

Podignuo je glavu. Zsadist je stajao na ulazu u tuševu potpuno bezizražajnog lica.

»Kad završiš, dodi u glavnu kuću. Čekamo te u Wrathovoj radnoj sobi.«

John je kimnuo i zatvorio vodu. Šansa da će ga izbaciti iz obuke bile je jako velika. Možda će ga izbaciti i iz kuće. Nije ih mogao kriviti za to. Ali Bože, kamo će otići?

Nakon što je Z. otišao, John se obrisao, odjenuo i otišao u Tohrov ured. Morao je gledati u pod dok je prolazio kroz tunel, jer sada nije mogao podnijeti ni jedno jedino sjećanje na Tohrmenta. Ni jedno jedino. Nekoliko minuta kasnije stajao je u foajeu palače i zurio u velike stube. Popeo se po crvenom tepihu, bio je nepodnošljivo umoran i iserpljenost ga je sasvim savladala kad je napokon stigao na vrh. Dvokrilna vrata Wrathove radne sobe bila su otvorena i čuli su se glasove, kraljev i još neki. Kako će mu samo nedostajati, pomislio je.

Prva stvar koju je primijetio kad je ušao u sobu bio je Tohrov naslonjač. Ružno zeleno čudovište preseljeno je u lijevi kut iza kraljeva stolca. Čudno.

John je prišao naprijed i čekao da ga primijete. Wrath je bio nagnut nad malenim šminkerskim stolom punim papira i držao je povećalo u ruci, jer drugačije nije mogao čitati. Z. i Phury su mu stajali svaki sa svoje strane i naginjali se nad isti zemljovid kao i Wrath.

»Ovdje smo pronašli prvo mučilište«, rekao je Phury, pokazujući veliku zelenu površinu. »Ovdje smo pronašli Butcha. Ovdje su mene doveli.«

»Velika je udaljenost između tih mjesta«, promrmljao je Wrath.

»Mnogo kilometara.«

»Nama treba zrakoplov«, rekao je Z. »Pogled iz zraka bio bi mnogo učinkovitiji.«

»Tako je«, odmahnuo je Wrath glavom. »Ali moramo paziti. Ako se previše približimo tlu, navalit ćemo si FAA na leđa.«

John se usudio primaknuti malo bliže stolu. Izvio je vrat. Wrath je glatkim pokretom gurnuo papir naprijed, kao da je gotov s pregledom. Ili možda ... poziva Johna da malčice poviri. No umjesto da pogleda zemljovid, John je gledao u kraljevo zapešće. Rana od ugriza na toj mišićavoj ruci prenerazila ga je i ustuknuo je.

Taman kad je Beth ušla unutra noseći kožnu kutiju punu svitaka svezanih crvenim vrpčama.

»Wrath, vrijeme je za brifing. Ovo su ti prioriteti.«

Wrath se nagnuo unatrag dok je Beth spustila kutiju na stol. Tad ju je uhvatio za obraze i poljubio u usta, pa u obje strane vrata.

»Hvala ti, *leelan*. Može briefing Sad će Butch i V. doći s Marissom. Sranje, jesam li ti rekao da *Vijeće princepsa* ima jednu izvanrednu ideju? Obvezno osamljenje svih nezduženih ženki.«

»Šališ se.«

»Kreteni to još nisu izglasali, ali Rehvenge kaže da uskom hoće.« Kralj je pogledao Z.-a i Phuryja. »Vas dvojica se pobrinite za zrakoplov. Imamo li ikoga tko zna letjeti?«

Phury je slegnu ramenima.

»Ja sam nekad znao. Možemo uključiti i V.-a ...«

»Uključiti me u što«, upitao je V. kad je ušao u radnu sobu Wrath je pogledao blizanee.

»Reci *Cessna*, brate.«

»Fino. Idemo u zrak?«

Butch i Marissa su ušli za V.-om. Držali su se za ruke. John je stao postrance i upijao prizor; Wrath u dubokom razgovoru s Beth; V., Marissa i Butch nešto raspravljaju međusobno. Phury i Z. izlaze van.

Kaos. Pokret. Svrha. Monarhija i Bratstvo na djelu. John se osjećao počašćenim što stoji u sobi ... koliko god malo vremena imao dok njegovo dupe ne izbace na ulicu.

Nadajući se da će zaboraviti da je tu, gledao je gdje bi mogao sjesti i vidio Tohrov naslonjač. Držeći se postrance, prišao mu je i ušuškao se u poderanu kožu. Odavde je mogao vidjeti sve: vrh Wrathova stola i sve što se tu nalazi, vrata kroz koja su ljudi izlazili i ulazili, svaki kut sobe.

Svio je noge pod sebe i nagnuo se naprijed, slušajući kako Beth i Wrath razgovaraju o *Vijeću princepsa*. Nevjerojatno. Predobro su surađivali. Davala mu je odlične savjete i on ih je sve prihvaćao. Kad je Wrath kimnuo na nešto što je rekla, njegova duga crna kosa mu je s ramena pala na stol. Odmaknuo ju je i otvorio jednu od ladica, izvadio spiralni blok i olovku i pružio ih Johnu. John je drhtavim rukama prihvatio dar.

»Pa, *leelan*, kad imaš posla s *glimerom* jednostavno se moraš baviti sranjima.« Wrath je odmahnuo glavom i pogledao V.-a, Butcha i Marissu. »Što ima kod vas troje?«

John je jedva čuo razmijenjene riječi, bio je previše posramljen da bi se usredotočio. Bože, možda ga Braća ipak neće izbaciti ... možda.

Opet se usredotočio i čuo je Marissu kako govori:

»Nemaju kamo poći, pa će živjeti u kući koju sam upravo iznajmila. Ali Wrath, one će trebati dugotrajnu pomoć i bojim se da ima i drugih poput njih, ženki kojima nema tko pomoći, jer su im *helrene* oteli degradi, ili su umrli prirodnom smrću, ili su, ne daj Bože, njihovi mužjaci nasilnici. Kad bi barem postojao nekakav program ...«

»Da, to nam definitivno treba. Uz još barem osam tisuća drugih stvari.« Wrath je protrljao oči ispod naočala i opet pogledao Marissu. »U redu, ti ćeš biti glavna za to. Saznaj kako se ljudi brinu za svoje, smisli što ćemo za naše. Reci mi što ti sve treba po pitanju osoblja, opreme i novca. Onda kreni s poslom.« Marissa je zinula.

»Gospodaru?« Beth je kimnula. »To je izvrsna ideja. Znaš, Mary je radila s socijalnim službama kad je volontirala na *Liniji za prevenciju samoubojstva*. Možeš početi s njom. Mislim da je dobro upoznata slučajevima obiteljskog nasilja.«

»Da ... ja ... napraviti ću to.« Marissa je pogledala Butcha i frajer joj se nasmiješio polaganim, muškim izrazom poštovanja. »Da, ja ću to ...« Ženka je zbunjeno izišla iz prostorije i zastala na vratima. »Čekaj, gospodaru. Ja nisam nikada radila ništa slično. Mislim, pomagala sam u klinici, ali ...«

»Odlično ćeš se snaći, Marissa. I tražit ćeš pomoć kad ti bude trebala, kao što je jednom rekao moj prijatelj. Jesi li shvatila?«

»Uh.. .da, hvala ti.«

»Imaš puno posla.«

»Da ...« poklonila se, iako je bila u hlačama. Wrath se malčice nasmiješio i pogledao Butcha koji je krenuo za svojom ženkom.

»Hej, murjače, ti, V. i ja se nalazimo ovdje za sat vremena. Dobili smo odobrenje.«

Činilo se kao da je Butch problijedio. No tad je kimnuo i izišao van s Vishousom za sobom.

Kad se Wrath ponovno usredotočio na svoju *šelán*, John je nabrzinu nešto napisao u blok i pružio ga Beth. Nakon što je naglas pročitala kralju, Wrath je nagnuo glavu prema Johnu.

»Samo daj, sinko. I znam da ti je žao. Prihvaćam ispriku. Ali od sada spavaš ovdje. Nije me briga je li u krevetu ili u ovom naslonjaču, ali spavaš ovdje.« Kad je John kimnuo, kralj je dodao: »Svake noći u četiri sata ići ćeš u šetnju sa Zsadistom.« John je zazviždao u uzlaznom tonu.

»Zašto? Zato što sam ja tako rekao. Svake noći. Inače letiš iz programa i odavde. Jesi shvatio? Zazviždi dvaput ako jesi i ako se slažeš.«

John je napravio kako mu je rečeno. Tad je nelagodno ispisao *hvala vam*. I izišao.

11

Četrdeset pet minuta kasnije, Butch je stajao na vratima kuhinje i gledao Marissu, Mary i Johna. Njih troje su bili nagnuti nad dijagram koji objašnjava udruga i agencija za socijalni rad države New York. Mary je pomoću studije slučaja objašnjavala Marissi kako to sve funkcionira, a John se dobrovoljno javio da bude slučaj.

Isuse, jadan mali. Nije mu bilo lako. Rodio se u WC-u na autobusnoj stanici. Pokupio ga je domar i ostavio u katoličkom sirotištu. Zatim su ga primili udomitelji koji su se prestali brinuti i čim su prestale i provjere. Postalo je još gore. Sa šesnaest je prestao ići u školu. Pobjegao je od sustava. Živio u bijedi i prehranjivao se noseći prljavo posuđe po restoranima. Bio je sretan što je živ.

Marissa će očitó pomagati takvoj djeci.

Dok se rasprava nastavila, Butch je primijetio da joj se glas promijenio. Produbio. Postao izravniji. Pogled joj se izoštrio, a pitanja još i više. Shvatio je koliko je zapravo pametna i koliko će joj i ovo dobro ići. Bože, tako ju je volio. Očajnički je želio biti sve što joj treba. Sve što zaslužuje.

Tad je čuo korake i osjetio miris V.-ova turskog duhana.

»Wrath čeka, murjače.«

Butch je još trenutak gledao svoju ženu.

»Idemo.«

Marissa je podignula glavu.

»Butch? Htjela bih čuti tvoje mišljenje o eventualnim policijskim snagama.« Kucnula je po dijagramu. »Trenutačno vidim mnogo scenarija u kojima ćemo trebati intervenciju uvođenja zakona. Wrath će morati razmotriti osnivanje neke vrste civilne zaštite.«

»Što god ti želiš, dušo.« Pogledao ju je i urezao si njezino lice u pamćenje. »Samo mi daj malo vremena, može?«

Marissa je kimnula, odsutno se nasmiješila, i vratila svom poslu. Jednostavno nije mogao odoljeti. Prišao joj je i pogladio je po ramenu. Kad je podignula glavu, poljubio ju je u usta i rekao:

»Volim te.« Kad su joj oči zasjale, ponovno ju je poljubio i okrenuo se. Čovječe, polagao je sve nade u to da će ovom regresijom naći nešto osim bljedunjavih Iraca.

Vishous i on su krenuli uza stube u radnu sobu. Wrath je ostao sam u ženskastoj francuskoj prostoriji i naslanjao se rukom o policu nad kaminom. Izgledao je kao da ga boli mozak dok je zurio u plamen.

»Gospodaru«, rekao je V. »Imate li još uvijek vremena?«

»Imam.« Wrath ih je pozvao unutra. Prsten s crnim dijamantom je bijesno sjao pod svjetlošću plamena. »Zatvorite vrata.«

»Smijem li si dovesti pojačanje«, kimnuo je V. niz hodnik. »Treat će mi Rhage da pridrži murjaka.«

»Može.« Kad je Vishous otišao, Wrath je zurio u Butcha kao da će ga spaliti slijepim očima sakrivenim iza crnih naočala. »Nisam očekivao da će nam *Čuvarđeva* išta dopustiti.«

»Drago mi je što jest.« *Jako drago.*

»Razumiješ li u što se upuštaš? Ovo će te jebeno boljeti i mogao bi na kraju završiti kao biljka.«

»V. me je obavijestio o svemu. Znam i pristajem.«

»Pazi ti njega«, promrmlijao je Wrath s neskrivenim odobravanjem. »Sasvim si siguran u sebe.«

»A što drugo mogu? Kakav izbor imam? Nikakav. Tako da razmišljanje o tome neće pomoći.«

Dvokrilna vrata su se ponovno zatvorila i Butch je pogledao tko je došao. Rhageova kosa je bila vlažna. Na sebi je imao prastare traperice, crnu majicu i bio je bos. Butch je primijetio da su mu čak i stopala prelijepa. Da, Hollywood nije imao dlakave prste ili gadne, urasle nokte. Kopile je bilo savršeno od glave do pete.

»Pa, murjače«, rekao je Brat. »Ti si stvarno lud ako se misliš upustiti u ovo.«

Kad je Butch kimnuo, Vishous je stao pred njega i počeo skidati rukavicu.

»Moraš skinuti košulju, stari.«

Butch se svukao do pasa, bacio *Turnbull & Asser* košulju na sofu i upitao:

»Smijem li ostaviti križ?«

»Da, ne bi se trebao rastaliti. Previše.« V. je gurnuo rukavicu u stražnji džep, izvukao kožni remen iz hlača i pružio ga Rhageu.

»Stavi mu ovo u usta i drži na mjestu tako da si ne polomi zube. Ali nemoj ga izravno dodirivati. Inače ćeš imati opekotine kao od previše sunčanja zato što si ovako blizu.«

Rhage je stao iza Butcha, no zvuk kucanja na vratima ih je prekinuo.

Marissin glas se pronio kroz drvene ploče.

»Butch? Wrath?« Opet je kucala. Ovaj put glasnije. »Gospodaru? Što se događa unutra?«

Wrath je dignuo obrvu prema Butchu. Ovaj je odgovorio.

»Daj da porazgovaram s njom.«

Kad je Wrath voljom otvorio vrata, Marissa je upala unutra. Pogledala je V.-ovu ruku nepokrivenu rukavicom, Butcheva gola prsa i probljedjela.

»Što mu to radiš?«

Butch joj je prišao.

»Saznat ćemo imam li u sebi išta od tvoje vrste.«

Razjapila je usta. Tad se okrenula Wrathu.

»Zabrani im. Reci im da ne mogu. Reci im ...«

»To je njegov izbor, Marissa.«

»Ubit će ga!«

»Marissa«, rekao je Butch, »vrijedi riskirati ako ću tako nešto saznati o sebi.«

Okrenula se njemu bijesnih očiju, sjajnih poput žeravice. Tad mu je opalila pljusku preko cijelog lica.

»Ovo ti je zato što se ne brineš o sebi.« Odmah mu je prišla još jednu, a udarac je odjeknuo sobom. »A ovo je zato što nisi razgovarao sa mnom.«

Bol mu je pulsirala obrazom u ritmu otkucaja srca.

»Dečki, možete li nas malo ostaviti«, nježno je rekao, ne skidajući pogled s njezina blijedog lica.

Kad su braća izišla, Butch je pokušao uhvatiti Marissu za ruke, no otela se.

»Marissa ... ovo je jedini izlaz koji vidim.«

»Izlaz iz čega?«

»Postoji mogućnost da mogu biti onaj kojeg trebaš ...«

»Kojeg trebam? Trebam tebe, onog koji jesi! I trebam te živoga!«

»Ovo me neće ubiti.«

»Aha, već si pokušao, pa znaš? Tako mi je lakše.«

»Moram, Marissa.«

»Ne moraš ...«

»Marissa«, odrezao je, »pokušaj se postaviti na moje mjesto. Pokušaj isprobati ideju da me voliš, ali ja moram biti s nekim drugim, živjeti od nekoga drugoga. A ti tu ništa ne možeš, mjesec za mjesecom, godinu za godinom. Misliš da želiš znati kako je živjeti sa spoznajom da ću umrijeti prvi i ostaviti te samu? Želiš li biti građanin drugog reda u svijetu u kojem živim?«

»Dakle, radije bi bio mrtav nego bio sa mnom?«

»Rekao sam ti, ovo me neće ...«

»Ali što je sljedeće? Misliš da ja ne znam pratiti logiku? Ako, doista pronađeš vampirskog pretka, želiš reći da nećeš pokušati nešto stvarno glupo?«

»Previše te volim ...«

»Kvragu, Butch! Da me voliš, ne bi ovo radio samome sebi. Da me voliš ...« Marissin glas je prepuknuo. »Da me voliš ...«

Oči su joj se napunile suzama i drhtavim pokretom je pokrila lice. Tresla se. Cijelim tijelom se tresla.

»Dušo ... bit će sve u redu.« Hvala Bogu, dopustila mu je da je zagrlji. »Draga ...«

»Tako sam ljuta na tebe«, rekla je u njegova prsa. »Ti si jedna arogantna, preponosna budala koja mi je slomila srce.«

»Ja sam muškarac koji se želi brinuti za svoju ženu.«

»Kao što sam rekla ... prokleta budala. Obećao si mi da me više nećeš štiti tako da me isključuješ.«

»Doista mi je žao, htio sam ti reći kada bude gotovo. V.-u bih povjerio svoj život, toliko mu vjerujem. Neću umrijeti od ovoga.« Podignuo joj je glavu i obrisao suze palcem. »Samo mislim na budućnost. Imam trideset sedam godina i cijeli život se opijam i pušim. Mogu umrijeti za deset godina, znaš li to?«

»A ako sada umreš, ostat ću bez tog desetljeća. Želim te godine s tobom.«

»Ali ja želim stoljeća. Eone. Želim da se prestaneš hraniti od ... Rehvengea.«

Zatvorila je oči i odmahнула glavom.

»Rekla sam ti da tu nema ništa romantično ...«

»S tvoje strane. Ali možeš li mi doista reći da on tebe ne želi?« Kad nije odgovorila, kimnuo je. »To sam i mislio. Ne krivim ga, ali nisam sretan zbog toga. Iako ... sranje, ti bi vjerojatno i trebala biti s nekim poput njega, s nekim iz svog staleža.«

»Butch, nije me više briga za *glimeru*. Izbacili su me iz tog kruga, i znaš što? To je i bolje. Zapravo bih trebala zahvaliti Haversu zato što me natjerao da postanem neovisna. Učinio mi je uslugu.«

»Da, ali bez uvrede, i dalje bih ga najradije prebio.«

Kad ju je još jače zagrlio, udahnula je njegov miris.

»Što će ti napraviti ako otkriju da imaš nešto od vrste u sebi?«

»O tome ćemo kasnije.«

»Ne.« Odgurnula ga je od sebe. »Nećeš me isključivati. Želiš sve ovo napraviti zbog nas? Onda i ja imam pravo glasa! Sada ćemo razgovarati o tome.«

Prošao je rukom kroz kosu i pripremio se na najgore.

»Pokušat će odmah izazvati promjenu ako imam išta vaše.«

Zinula je.

»Kako?«

»V. kaže da on to može.«

»Kako?«

»Ne znam. Nismo još stigli do toga.«

Marissa je dugo zurila u njega i znao je da u sebi broji koliko je puta zajebao stvar. Nakon nekog vremena je rekla:

»Prekršio si obećanje kad si me isključio iz ovoga.«

»Da ... zajebao sam.« Stavio je ruku na srce. »Ali kunem ti se, Marissa, mislio sam ti reći čim saznam smijemo li se upustiti u ovo. Nisam ni u jednom trenu namjeravao započeti promjenu a da prethodno ne razgovaram s tobom. Kunem ti se.«

»Ne želim te izgubiti.«

»Ne želim biti izgubljen.«

Kad je pogledala prema vratima, tišina se toliko zgusnula da se mogao zakleti da je opipljiva i da ga obavija poput izmaglice. Napokon je prozborila:

»Ako ćeš se doista upustiti u regresiju, želim biti tu.«

Butch je odmah odahnuo.

»Dođi, želim te grliti još sekundu.« Privukao ju je k sebi. Ramena su joj bila ukočena, ali njezine ruke su ga zagrlile oko struka. Snažno.

»Butch?«

»Molim?«

»Nije mi žao što sam te pljusnula.« Uronio je licem u njezin vrat.

»Zasluzio sam.« Kad je pritisnuo usne na njezinu kožu, duboko je udahnuo, pokušavajući zadržati njezin miris ne samo u plućima, nego i u krvi. Kad se odmaknuo, pogledao je venu koja se penjala uz njezin vrat i pomislio: *O, Bože ... molim Te, daj da budem nešto više nego što jesam.*

»Obavimo to«, rekla je.

Poljubio ju je i pustio Wrathu, Rhagea i V.-a unutra.

»Hoćemo li«, upitao je Vishous.

»Hoćemo.«

Butch je zatvorio vrata i stao s V.-om kraj kamina. Kad mu je Rhage prišao straga i počeo namještati remen, Butch je pogledao Marissu.

»Sve je u redu, dušo. Volim te.«

Tad je pogledao Wrathu. Kralj kao da mu je pročitao misli. Odmah je stao kraj Marisse, spreman da ju uhvati ili spriječi.

V. se jako približio Butchu. Prsa su im se gotovo dodirivala. Pažljivo je primio križ i okrenuo ga tako da pada niz Butcheva leđa.

»Spreman, murjače?«

Butch je kimnuo, pokušavajući namjestiti remen u ustima. Pripremio se kad je V. podignuo ruku. No kad je dlan njegova cimera završio na njegovim prsima, smrknuo se. *To je to? To je to?* Marissu je na smrt preplašio, bez ikakva ...

Ljutito je pogledao dolje. Aha, kriva ruka.

»Pokušaj se opustiti, stari moj«, rekao je V., polako pomičući dlan u kružnim pokretima preko Butcheva srca. »Samo duboko diši. Što si mirniji, to bolje će ti biti.«

Zanimljiv izbor riječi. Točno to je Butch rekao Marissi kad je ...

Ne želeći se uspaliti, odustao je od te pomisli i pokušao opustiti ramena. Nije uspio.

»Pokušajmo samo malo disati zajedno. Tako. Unutra, van. Diši sa mnom. Da, odlično. Imamo sve vrijeme na svijetu.«

Butch je zatvorio oči i usredotočio se na umirujući osjećaj dodira na svojim prsima. Toplina. Kružni pokret.

»Tako, murjače. To je dobro. Dobro je, zar ne? Samo polako ...«

Kruženje je postajalo sve sporije i sporije. Butchevo disanje je postalo dublje i lakše, a intervali između otkucaja srca sve dulji. Sve vrijeme uz V.-ov glas ... lijene riječi su ga zavodile, prodirale mu u mozak, hipnotizirale ga.

»U redu, Butch. Pogledaj me. Pokaži mi oči.«

Butch je podignuo svoje teške kapke i zanjihao se gledajući u V.-ovo lice. Tad se ukočio. Zjenica V.-ova desnog oka se širila dok sve nije postalo crno. Nije bilo bijeloga. Nije bilo šarenice. *Koji kurac ...*

»Ne, sve je u redu, Butch. Ne boj se toga što vidiš. Samo pogledaj unutar mene. Hajde. Pogledaj unutar mene. Osjeti moju ruku na svojim prsima. Opusti se. Padni ... u ... mene«

Butch se usredotočio na crnilo i dlan na svojim prsima. Kutom oka je vidio svjetleću ruku kako se podiže, ali bio je predaleko da bi se brinuo. Padao je na najdivniji mogući način, lagano putovanje kroz zrak ... padao je u Vishousa ... zaronio je u prazninu ... u tamu ...

Gospodin X. se probudio i opipao se po prsima. Bio je zadovoljan brzinom kojom rane zacjeljuju, ali bio je daleko od svoje uobičajene snage. Polako je podignuo glavu i pogledao ono što je nekad bilo ugodan obiteljski dom. Sad kad je *Degradacijsko društvo* zauzelo kuću, soba se sastojala samo od zidova, izbljedjelog tepiha i zgužvanih zavjesa.

Van je došao iz vesele, prazne kuhinje i zapanjeno zastao.

»Budan si. Isuse, mislio sam da ću morati kopati rupu u dvorištu.«

Gospodin X. se nakašljao.

»Donesi mi laptop.«

Kad je Van K donio računalo, gospodin X. se pridignuo i naslonio na zid. Otvorio je dokument pod nazivom *Operacijske bilješke*. Spustio se do naslova *Srpanj* i pregledao bilješke napravljene prije devet mjeseci. Postojala je jedna za svaki dan, još od onda kada je prvi put postao Visoki degrad. Kad mu je još uvijek bilo stalo. Dok je pretraživao, bio je svjestan Vana koji mu je visio iznad glave.

»Ti i ja imamo novu svrhu«, rekao mu je odsutno.

»Stvarno?«

»Onaj čovjek kojeg smo sinoć vidjeli. Pronaći ćemo ga.« X. je zastao kraj bilješke od sedamnaestog srpnja, ali nije pronašao ništa.

»Pronaći ćemo tog čovjeka, i uklonit ćemo ga. Pronaći i ukloniti.«

Morao je umrijeti tako da Omega ne primijeti X.-ovo krivo tumačenje situacije, to jest da Bratstvo nije ubilo *Trojanskog čovjeka*.

Ubojstvo će morati izvršiti neki drugi degrad. Nakon večerašnje predstave, gospodin X. se morao čuvati rizika. Nije smio riskirati još jednu ozbiljnu ozljedu.

Srpanj ... srpanj ... možda je gledao u krivi mjesec, ali mogao se zakleti da je otprilike u to vrijeme onaj murjak došao u *Caldwellsku akademiju* borilačkih vještina, nekadašnji glavni stožer Društva. Aha, da. Dobro je voditi detaljne bilješke. Dobro je što je tražio da mu frajer pokaže značku. Gospodin X. je progovorio:

»Zove se Brian O'Neal. Značka broj 852. Adresa je nekad bila u Cornwellu, ali siguran sam da je odselio. Rodio se u Bostonskoj bolnici za žene, u Bostonu, država Massachusetts, gospodinu Edwardu i gospođi Odell O'Neal.« Gospodin X. je pogledao Vana i malo se nasmiješio. »Kladimo se da mu roditelji još uvijek žive u Bostonu?«

12

Kiša je padala po Butehevu licu. Je li bio vani? Morao je biti.

Čovječe ... sigurno se onesvijestio. Ležao je na leđima i mozak mu je bio sasvim usporen. Otvaranje očiju činilo mu se prekompliciranim. Vjerojatno treba još malo ležati i pričekati. Da ... možda bi trebao malo odspavati ... ali kvragu, ova kiša mu je toliko išla na živce. Škakljala ga je po obrazima i tekla po vratu. Podignuo je ruku da si pokrije lice.

»Dolazi k sebi.«

Čiji je to duboki glas? V.-ov. Da ... V. je njegov cimer? Ili tako nešto. Da ... cimer. Jako je volio V.-a.

»Butch?« Sad je neka žena govorila. Jako uplašena žena. »Butch, čuješ li me?«

O, pa nju je poznavao. Ona je ... ona je ljubav njegova života. Marissa. Butch je lijeno otvorio oči, ali nije bio siguran što je stvarnost, a što idiotski privid. Dok nije vidio lice svoje žene.

Marissa se naginjala nad njim, držeći njegovu glavu u svome krilu. A V V. je stajao kraj nje, stisnutih usta kao urezanih u kozju bradicu. Butch je želio nešto reći, ali imao je nešto u ustima. Dok je pokušavao ispljunuti, Marissa mu je htjela pomoći.

»Ne, ne još«, rekao je V. »Mislím da ih ima još nekoliko u sebi.«

Butch je čuo nekakav topot nogu koji kao da je došao niotkuda. Podignuo je glavu i iznenadio se kad je vidio da je on taj koji pravi buku. Cipele su mu toptale po podu dok su mu se noge grčile. Pokušavao se oduprijeti napadajima, ali bili su jači i putovali su kroz njegove bokove i torzo, te ruke i leđa. Nastojao se opustiti koliko god je bilo moguće i zadržati svijest, ali na kraju nije mogao. Kad je došao k sebi, vrtjelo mu se.

»Taj nije trajao tako dugo«, rekla je Marissa gladeći ga po kosi. »Butch, čuješ li me?«

Kimnuo je i pokušao podignuti ruku k njoj. No tad su mu noge opet zatoptale u stilu Freda Astairea. Remen su mu izvadili iz usta tek

nakon još tri napadaja. Kad je pokušao govoriti, shvatio je da je uistinu pijan. Mozak mu je jedva radio, bio je tako uništen. Ah ... nije se sjećao kad je popio toliko viskija ...

»Marissa«, mrmljao je držeći je za ruku. »Ne želim te vidjeti da toliko piješ.« Čekaj, nije to htio reći. »Ah ... da ti mene vidiš kako pijem toliko ... ne želim.«

Ma što god. Bože ... bio je tako zbunjen.

V. se malčice nasmiješio, ali na onaj lažni način liječnika koji se smješka pacijentu koji će upravo povratiti.

»Trebam šećera. Rhage, imaš li lizalicu?«

Butch je pogledao nevjerojatno zgodnoga plavokosog frajera koji je kleknuo kraj njega.

»Tebe znam«, rekao je Butch. »Hej, stari ...«

»Hej, murjače.« Rhage je posegnuo u džep i izvadio lizalicu. Odmotao ju je i ubacio Butchu u usta. Butch je zastenjao. Kvragu, nikad u životu nije okusio ništa bolje. Grožđe. Slatko. Ahh ...

»Ima li opet napadaj?« upitala je Marissa.

»Mislim da mu se to sviđa«, mrmljao je Rhage. »Je li tako, murjače?«

Butch je kimnuo i lizalica mu je zamalo ispala. Rhage je uhvatio štapić i tako je pridržavao u Butchevim ustima. Čovječe, kako su bili dobri prema njemu. Marissa ga je gladila po kosi i držala za ruku. V.-ova topla ruka pridržavala mu je nogu. Rhage se brinuo da lizalica ostane tamo gdje treba biti. Odjednom su se razum i kratkotrajno pamćenje vratili, kao da mu je netko ponovno ulio mozak u lubanju. Nije bio pijan. Regresija. Regresija predaka. V.-ova ruka na njegovim prsima. Crnilo.

»Kakav je rezultat«, panično je upitao. »V što si pronašao? Što je ...«

Svi oko njega su duboko udahnuli i netko je promrmljao *Hvala Bogu, zaista je došao k sebi.*

U tom mu je trenutku prišao par vojničkih čizama s čeličnim prstima. Butch se zagledao u njih i podignuo pogled prema nečijim nogama odjevenim u kožu i golemom tijelu. Wrath se nadvio nad svih njih. Kralj je skinuo naočale i otkrio briljantne, svjetlucave zelene oči. Wrath se široko smiješio, a njegovi golemi očnjaci su se presijavali na svjetlu.

»Što ima ... rođače?«

Butch se namrštio:

»Molim?«

»Imaš nešto moje u sebi, murjače.« Wrathov osmijeh se nije pomicao s mjesta dok je vraćao naočale na mjesto. »Razumije se, oduvijek sam znao da imaš nešto kraljevsko u sebi. Ali mislio sam da si tek kraljevski gnjavator.«

»Ti to ... ozbiljno?«

Wrath je kimnuo.

»Iz moje si loze, Butch. Jedan si od mojih.«

Kad ga je počelo stezati u prsima, Butch se pripremio na još jedan napadaj. Ostali su slijedili njegov primjer: Rhage mu je izvadio lizalicu iz usta i pripremio remen. Marissa i V. su se napeli. No iz njega je izišla samo salva smijeha, glupastog smijeha od kojeg boli trbuh i teku suze. Butch se smijao i smijao i ljubio Marissinu ruku. Onda se još smijao.

Marissa je osjetila zadovoljstvo i uzbuđenje koji kolaju Butchevim tijelom, no nije mogla dijeliti njegovu radost kad ju je ozareno pogledao.

Njegova osmijeha je nestalo.

»Dušo, sve će biti u redu.«

Vishous je skočio na noge.

»Ostavit ćemo vas malo same.«

»Hvala ti«, odgovorila mu je. Kad su Braća otišla, Butch se pridignuo.

»Ovo je naša prilika ...«

»Ako bih te zamolila, bi li odustao od prijelaza?«

Smrznuo se. Kao da mu je prišla još jednu pljusku.

»Marissa ...«

»Bi li?«

»Zašto ne želiš da budem s tobom?«

»Želim. Biram budućnost koja je sada pred nama radije nego hipotetička stoljeća. Kako to ne možeš razumjeti?«

Izdahnuo je, a čeljust mu se stisnula.

»Kriste, volim te.« Dobro, znači njezina logika mu se baš i ne sviđa.

»Butch, ako bih te zamolila, bi li odustao?« Kad joj nije odgovorio, pokrila je oči rukama, iako više nije imala suza.

»Volim te«, ponovio je. »Dakle, da ... ako bi me ti zamolila, odustao bih.«

Spustila je ruku u nevjerici.

»Zakuni se. Ovdje i sada.«

»Kunem se majkom.«

»Hvala ti ...« Zagrlila ga je. »O, Bože, hvala Ti ... možemo riješiti hranjenje. Mary i Rhage jesu ... ja samo ... Butch, možemo imati dobru budućnost.«

Neko vrijeme su sjedili u tišini. Tad je on rekao kao grom iz vedra neba, grubim glasom.

»Imam trojicu braće i sestru.«

»Molim?«

»Nikad ti nisam pričao o svojoj obitelji. Imam trojicu braće i sestru. Isprva su bile dvije djevojčice, ali jednu smo izgubili.«

»O«, naslonila se i počela slušati, misleći kako mu je glas odjednom postao čudan. Ježila se od njegove praznoće.

»Moje je najstarije sjećanje trenutak kad se moja majka vratila iz bolnice s mojom novorođenom sestrom Joyce. Želio sam je pogledati i otrčao sam do kolijevke, no otac me odgurnuo tako da mogu prići moja starija sestra i brat. Kad sam se odbio o zid, tata je podignuo mog brata i prinio ga kolijevci da može dodirnuti bebu. Nikad neću zaboraviti očev glas ... Butchev naglasak se promijenio, samoglasnici su se gotovo izgubili: »*Ovo ti je sestra, Teddy. Ti ćeš je volit' i brinit' se za nju.*« Pomislio sam, *a ja?* I ja sam je htio voljeti i brinuti se za nju. Rekao sam: »*Ćaća, i ja želim pomoći. Nije me ni pogledao.*«

Marissa je shvatila da Butcha previše stišće za ruku i da će mu slomiti kosti, ali on kao da nije primijetio. A ona nije mogla popustiti.

»Nakon toga«, nastavio je, »počeo sam primjećivati kako su otac i majka drugačiji prema ostaloj djeci. Glavne stvari su se događale petkom i subotom navečer. Otac je volio piti, a ja sam bio taj kojeg je birao kada mu je trebalo da se ispuca.« Kad je Marissa užasnuto uzdahnula, Butch je nemarno odmahnuo glavom. »Ne, u redu je. Bilo je korisno. Zahvaljujući njemu mogu podnijeti udarce bolje nego itko drugi. Vjeruj mi, to mi je dobro došlo. I tako, jednog četvrtog srpnja kad smo slavili Dan neovisnosti. .. kvragu, imao sam skoro dvanaest godina ...« Protrljao se po bradi, svrbjelo ga je. »Da, slavili

smo kod strica na Capeu. Moj brat je ukrao nekoliko piva iz hladnjaka i sakrio se s frendovima iza garaže. Sakrio sam se u grmlju jer sam želio da i mene pozovu. Znaš ... nadao sam se da će me brat pozvati ...« pročistio je grlo. »Kad ih je moj otac našao tamo, ostali dječaci su pobjegli, a moj brat se zamalo usrao u gaće. Otac se samo nasmijao. Rekao je Teddyju samo da majka ne smije znati. Tad je vidio mene kako čučim u grmlju. Prišao je, podignuo me za kragu i pljusnuo me tako da sam ispljunuo krv.«

Butch se tvrdokorno nasmiješio. Primijetila je da mu je prednji zub malčice okrhnut.

»Rekao mi je da je to zato što sam špijun i tužibaba. Kleo sam se da sam samo gledao, da nisam mislio nikome reći. Tad me je još jednom lupio i nazvao me perverznejakom. Moj brat ... moj brat je samo stajao i gledao. Nije rekao ni riječi. Kad sam prošao pokraj majke s razbijenom usnicom i zubom, samo je okrenula glavu i još čvršće uhvatila moju sestru Joyce.« Polako je odmahnuo glavom. »Otišao sam u kupaonicu i oprao se, zatim u sobu u kojoj sam spavao. Nije me bilo ni najmanje briga za Boga, no kleknuo sam, sklopio ručice i pomolio se kako dobar katolik i treba. Preklinjao sam Boga da to ne bude moja obitelj. *Molim Te ne daj da ovo bude moja obitelj. Molim Te, daj mi neko drugo mjesto ...*«

Imala je osjećaj da je on nesvjesno prešao u sadašnje vrijeme i da pojma nema da grčevito stišće križ oko svoga vrata. Napola se nasmiješio.

»Ali Bog je vjerojatno znao da nisam siguran u njega jer se ništa nije dogodilo. Te jeseni su ubili moju sestru Janie.« Kad je Marissa užasnuto udahnula, pokazao joj je nešto iza sebe. »To je tetovaža na mojim leđima. Brojim godine od njezina odlaska. Posljednji sam je put vidio živu prije no što je ušla u auto s onim dečkima koji su je ... obeščastili iza naše gimnazije.« Posegnula je za njime.

»Butch, tako mi je ...«

»Ne, pusti me da završim, molim te. Ovo sranje je poput vlaka, kad jednom krene, ne može se zaustaviti.« Pustio je križ i prošao rukom kroz kosu. »Nakon što je Janie nestala i nakon što su pronašli njezino tijelo, otac me nikad više nije dotaknuo. Nije mi prilazio. Nije me ni gledao. Nije ni razgovarao sa mnom. Mama je uskoro poludjela i morali smo je strpati u ustanovu. Tad sam počeo piti. Bio

sam stalno na ulici. Drogirao se. Tukao. Obitelj je nekako životarila. Nikad nisam razumio promjenu u očevom ponašanju. Mislim ... godinama me tukao, i onda ništa.«

»Tako sam sretna što te prestao tući.«

»Za mene nije bilo nikakve razlike. Iščekivanje udaraca bilo je jednako bolno. A tek neznanje ... ali saznao sam. Kad je moj najstariji brat slavio momačku večer. Tad sam imao nekih dvadeset godina i preselio sam se iz južnog Bostona ovamo, jer sam počeo raditi u *Caldwellskoj Policijskoj postaji*. Vratio sam se kući kako bih otišao na tu zabavu. Bili smo u kući nekog tipa zajedno s mnoštvom striptizeta. Smrkao sam kokain i cuclo viski. Zabava je završila i ja sam izmaknuo kontroli. Ušmrkao sam svu silu ... čovječe, kako sam samo bio zagažen te noći. I tako, tata kaže da odlazi, odvest će ga netko ... i ja odjednom moram razgovarati s kretenom. Trčao sam za njim na ulicu, ali on me samo ignorirao. Tako sam ga zgrabio ispred svih onih ljudi. Bio sam više nego raspižden. Počeo sam urlati na njega, kako mi je bio usran otac, kako sam iznenađen što me prestao tući jer mu se to očito jako sviđalo. Tako sam urlao dok me stari napokon nije pogledao u oči i smrznuo sam se. On me užasnuto gledao. Bojao me se. Tad je rekao: »*Pustijo sam te jer ti nisam smijo dopustit' da mi pobiješ još djece ...*« Koji kurac? Počeo je plakati i rekao mi je: »*Znao si da nju najviše volim ... zato si je pustijo da uniđe u auto s onim dječacma. Ti s' to napravio. Znao si šta će se dogodit.*« Butch je odmahnuo glavom. »Čovječe, svi su ga čuli. Svi oni ljudi. Čak i moj najstariji brat ... moj otac je mislio da sam uredio da mi ubiju sestru samo da se osvetim njemu.«

Marissa ga je pokušala zagrliti, ali otresao je njezine ruke sa sebe i duboko udahnuo.

»Više ne idem kući. Nikada. Zadnje što sam čuo jest da mama i tata svake godine provedu neko vrijeme na Floridi, ali inače žive u kući u kojoj sam odrastao. Moja sestra Joyce je upravo krstila svoje prvo dijete. Za to sam saznao samo zato jer me njezin muž nazvao zbog grižnje savjesti.«

»Ovako stvari stoje, Marissa. Cijeli život mi je nešto nedostajalo. Uvijek sam bio drugačiji nego ostali, ne samo u svojoj obitelji, nego i tu u policijskoj postaji. Nikad se nisam uklapao ... dok nisam upoznao Bratstvo. Upoznao sam tvoju vrstu ... sranje, sad znam i

zašto. Bio sam stranac među ljudima.« Tiho je opsovao. »Želio sam proći promjenu ne samo zbog tebe, nego i zbog sebe. Osjećao sam se kao da bih tada mogao biti onaj koji trebam biti. Kvragu. cijeli život sam se držao na rubovima. Nekako sam želio znati kako je to biti u masi.«

Naglo je ustao s poda.

»Zato želim ... zato sam želio sve ovo. Nije se radilo samo o tebi.«

Stao je kraj prozora i gurnuo zavjesu od plavog baršuna ustranu. Dok je zurio u noć, svjetlost lampe koja je stajala na stolu obasjala je pejzaž njegova lica, čvrstinu njegovih ramena i njegova snažna prsa. I križ koji mu je ležao nad srcem, Bože, kako je samo čeznuo dok je gledao u daljinu. Čeznuo je toliko da su mu oči sjajile. Pomislila je na njega one noći kad se nahranila od Rehvengea. Tužan, povrijeđen, paraliziran biologijom.

Butch je slegnuo ramenima.

»Ali, znaš kako je ... nekad ne možeš dobiti sve što želiš. Stisneš zube i nastaviš živjeti.« Pogledao ju je. »Kao što sam rekao, neću ako ti to ne želiš.«

13

Butch je prestao gledati Marissu. Opet je zurio u tamu. Na gustom, crnom platnu noći vidio je slike svoje obitelji. Oči su ga pekle od tih prizora. Kvragu, nikad nije svoju obiteljsku priču ispričao naglas. Nije očekivao da će ikada morati.

Nije bila lijepa.

To je bio još jedan razlog zbog kojeg je htio proći promjenu. Dobro bi mu došao novi pokušaj života. Promjena bi bila kao ponovno rođenje, zar ne? Novi početak u kojem bi on bio netko drugi, netko bolji ... pročišćen. Bilo bi to kao krštenje krvlju.

Čovječe, kako je samo želio novu priliku. Želio se riješiti obiteljskih nevolja, stvari koje je počinio kao odrasla osoba, onog sranja s Omegom i degradima.

Bolno se trgnuo kad je shvatio koliko je bio blizu svega toga.

»Da ... idem samo reći Wrathu i ostalima da nećemo ...«

»Butch, ja ...«

Prekinuo ju je otvaranjem vrata. Srce ga je boljelo dok je gledao kralja i V.-a.

»Žalim, dečki. Promjena plana ...«

»Što ćete mu napraviti?« Marissin glas je bio jak i pun oštih bridova koji su rezali zrak.

Butch je pogledao preko ramena. Marissa je izgledala jednako i srdito kao što se on osjećao.

»Onda«, nije odustajala. »Što ćete mu napraviti?«

Wrath je kimnuo prema V.-u.

»Vishous, ovo je tvoje područje.«

V.-ov odgovor bio je izravan i bez okolišanja. Užasan. Kvragu, plan koji završava riječima »i onda ćemo se pomoliti« nije baš osnovnoškolska ekskurzija.

»Gdje ćete to raditi«, upitala je.

»U centru za obuku«, odgovorio je V. »Dvorana za opremu, ima prostor za prvu pomoć i traumu.« Nastala je duga tišina tijekom koje

je Butch zurio u Marissu. Zar se ona to predomislila?

»U redu«, rekla je. »U redu ... kad ćemo?« Butch je raskolačio oči.

»Dušo ...?«

Nije skidala pogled s Vishousa.

»Kad?«

»Sutra po noći. Imat će bolje šanse ako se malčice oporavi od regresije.«

»Onda sutra po noći«, rekla je Marissa, obgrlivši se rukama. V. je kimnuo i pogledao Butcha.

»Pretpostavljam da ćete vas dvoje danas htjeti malo privatnosti. Ja ću ćoriti tu kod Wratha, ostavit ću vam Jazbinu.«

Butch je bio toliko iznenađen da uopće nije mogao misliti.

»Marissa, jesi li ...?«

»Da, sigurna sam. I umirem od straha.« Prošla je pokraj njega i primila kvaku na vratima. »Sada bih htjela poći u kuću kraj kapije, ako ti ne smeta.«

Dohvatio je košulju sa sofe i krenuo za njom. Dok su hodali, uhvatio ju je za lakat ... ali imao je osjećaj da ona vodi njega. Kad su stigli u Jazbinu, nije mogao pročitati Marissino raspoloženje. Bila je tiha, ali marširala je dvorištem poput vojnika, sve sama snaga i usredotočenost.

»Htjela bih piće«, rekla je kad je zatvorio vrata.

»U redu.« To je mogao srediti, pod uvjetom da u kući imaju nešto osim žestokog alkohola. Otišao je u kuhinju i otvorio hladnjak. O, čovječe ... istrunula hrana iz *Taco Bella* i *Arby'sa*. Vrećice sa senfom. Otvoreno mlijeko koje je već promijenilo agregatno stanje. »Nisam siguran imamo li išta. Hm ... voda ...«

»Ne, želim piće.«

Pogledao je što imaju.

»Dobro ... imamo viski i votku.«

»Probat ću votku.«

Kad joj je natočio malo *Grey Goosea* s ledom, gledao ju je kako hoda okolo. Pogledala je V.-ova računala. Stol za mali nogomet. Plazma TV.

Prišao joj je. Želio ju je uzeti u naručje. No samo joj je pružio čašu. Prinijela ju je ustima, nagnula glavu unatrag i povukla veliki gutljaj ...

i kašljala dok joj nisu krenule suze. Dok se gušila, primio ju je i posjeo na kauč. Sjeo je kraj nje.

»Marissa ...«

»Umukni.«

Dobro. Sklopio je ruke dok se ona mučila s votkom. Kad je otpila prst tekućine, stavila je čašu na stolić uz zgedenu grimasu. Svladala ga je tako brzo da pojma nije imao što mu se događa. Ni trenutak prije sjedio je na kauču čvrsto sklopljenih ruku, a sad ga je ona pritiskala na kauč i opkoračila ... o Bože, gurnula mu je jezik u usta. Bila je tako ukusna, ali vibra je bila sasvim loša. Očaj, ljutnja i strah nisu bili dobri kao glazbena podloga. Ako nastave, samo će se još više udaljiti. Odmaknuo ju je od sebe, iako je njegov penis glasno protestirao.

»Marissa ...«

»Želim se seksati.«

Zatvorio je oči. Kriste, i on je to htio. Cijelu noć. Ali ne ovako. Duboko je udahnuo, pokušavajući odabrati prave riječi ... kad je otvorio oči, već je bila skinula dolčevitu i otkopčavala je crni grudnjak koji ga je sasvim nokautirao. Stisnuo ju je još čvršće oko struka kad su joj spale satenske košarice i bradavice se ukrutile od svježine. Nagnuo se naprijed, spreman spustiti usne na prvi dio nje koji mu se nađe na putu, no zaustavio se. Nije ju želio uzeti na ovaj način. Zrak među njima bio je pretežak. Zaustavio je njezine ruke koje su prtljale po njegovim hlačama.

»Marissa ... nemoj.«

»Nemoj mi to govoriti.«

Pridignuo se i odmaknuo je od sebe.

»Volim te.«

»Onda me nemoj sprječavati.«

Odmahnuo je glavom.

»Ne želim. Ne dok smo ovakvi.«

Zurila je u njega u nevjerici. Zatim mu je otela ruke i okrenula glavu od njega.

»Marissa ...«

Otresla je njegove ruke sa sebe.

»Ne mogu vjerovati. Imamo jednu noć i ti me odbijaš.«

»Dopusti mi ... Kriste ... dopusti mi da te zagrlim. Daj, Marissa.«
Protrljala je oči. Tragično se nasmijala.

»Čini se da mi je predodređeno umrijeti kao djeвица, zar ne? Mislim, tehnički nisam, ali ...«

»Nisam rekao da neću biti s tobom.« Pogledala ga je, a trepavice su joj se sjajile od suza. »Samo ... ne s ovom ljutnjom. To će sve pokvariti. Želim da bude ... posebno.«

Pa što ako je fraza sasvim srednjoškolska? Tako se osjećao.

»Ljubavi, želim da odemo u moju sobu i samo legnemo.« Pružio joj je dolčevitu i pokrila je grudi njome. »Ako na kraju samo budemo zurili u strop cijelu noć, barem ćemo biti zajedno. A ako se nešto ipak dogodi? Pa eto, barem nećemo biti ljuti i frustrirani. Može?«

Obrisala je dvije suze koje su pale. Navukla majicu preko glave. ogleđala votku koju je pokušala popiti. Ustao je i pružio joj ruku.

»Pođi sa mnom.«

Nakon dugog trenutka, dala mu je ruku i pošla s njim. Kad je zatvorio vrata, nastao je mrkli mrak i morao je upaliti svjetiljku na ormariću. Slaba svjetiljka je zasjala poput cjepanica u kaminu.

»Dođi«. Povukao ju je na krevet i plegao na leđa, te se namjestio na bok kraj nje. Dok joj je gladio kosu rasprostrtu po jastuku, zažmirila je i uznemireno disala. Napetost je postupno napuštala njezino tijelo.

»U pravu si. To ne bi dobro završilo.«

»Nije to zato što te ne želim.« Kad ju je poljubio u rame, okrenula je lice prema njegovu dlanu i poljubila ga.

»Bojiš li se onoga što će biti sutra«, upitala je.

»Ne.« Brinula ga je samo ona. Nije želio da ga gleda kako umire. Molio se da ne dođe do toga.

»Butch ... tvoja ljudska obitelj. Želiš li da ih obavijestimo ako ...«

»Ne, ne treba im ništa govoriti. I molim te, nemoj tako pričati. Bit ću dobro.« Molim Te, Bože, ne daj da me vidi kako umirem.

»Ali zar im neće biti stalo da saznaju?« Kad je odmahnuo glavom, rastužila se. »Tvoja krv te treba oplakati.«

»Oplakat će me Bratstvo.« Kad su joj se oči zacaklile od suza, poljubio ju je. »Nećemo više o oplakivanju. To nije dio plana. Zaboravi.«

»Ja ...«

»Ššš. Nećemo o tome. Ti i ja ostajemo ovdje.«

Položio je glavu pokraj njezine i nastavio je gladiti po prekrasnoj plavoj kosi. Kad je počela disati duboko i ujednačeno, primaknuo joj se malo bliže i zatvorio oči. Sigurno je i on zaspao, jer se malo kasnije probudio. Na najljepši mogući način. Ljubio joj je vrat i rukom prelazio preko rebara, putujući do njezinih grudi. Prebacio je nogu preko obje njezine i erekcija mu se opirala o njezin bok. Opsovao je i odmaknuo se, no slijedila ga je dok se gotovo nije popela na njega.

Otvorila je oči.

»O ...«

Primio ju je rukama za obraze i odmaknuo joj kosu s lica. Pogledi su im se susreli. Podignuo je glavu s jastuka i poljubio je. Lagano. Jednom. Pa još jednom.

»Događa li se nešto?« pažljivo je upitala.

»Da. Mislim da se nešto događa.«

Ponovno ju je poljubio. Prodro je jezikom u njezina usta. polako je ljubeći. Tijela su im se počela kretati zajedno u ritmu vođenja ljubavi, njegovi su se bokovi odmicali i primicali njezinima, a ona se trljala o njega, želeći ga primiti što dublje. Nije želio žuriti, polako ju je razodijevao. Kad više nije imala ništa na sebi, odmaknuo se i pogledao je.

O, Bože ... ta mekana ženska koža. Savršene grudi, napete bradavice koje su stremile prema njemu. Njezine tajne. A lice joj je bilo najljepše od svega. Na njemu više nije bio strah, nego samo erotsko iščekivanje. To je značilo da će nestati ovoga između njih. Ako vidi i najmanju sumnju u njezinim očima, zadovoljit će samo nju i pustiti je na miru. Ali ona je željela isto što i on, i bio je siguran da ovaj put neće biti boli.

Butch je ustao i izuo cipele. Gledala je raskolačenih očiju kako otkopčava gumb na hlačama. Skinuo ih je skupa s boksericama, a njegova erekcija kao da je jedva čekala da se oslobodi spona tkanine. Pokrio se rukom, nije želio da se uplaši. Kad je legao, primaknula se k njemu.

»O, Bože«, uzdisao je kad ga je dotaknula njezina koža.

»Sasvim si gol«, šaptala je u njegovo rame.

Nasmiješio se u njezinu kosu:

»I ti si.«

Nasumično ga je dirala po leđima, bokovima, rebrima, a on se užario poput nuklearke, pogotovo kad je gurnula ruku između njih dvoje i krenula dolje. Kad je došla do donjeg dijela njegova trbuha, erekcija mu je pulsirala od očajničke želje za dodirom, milovanjem i stiskanjem do prsnuća.

No uhvatio ju je za ruku i odmaknuo je.

»Marissa, želim da učiniš nešto za mene.«

»Što?«

»Dopusti mi da te vodim, može? Ovog se puta želim usredotočiti samo na tebe.«

Prije no što se stigla usprotiviti, pokrio je njezina usta svojima.

Butch je prema njoj bio toliko pažljiv, mislila je Marissa. Suzdržavao se. Svaki je dodir bio mekan i nježan, svaki poljubac lagan i bez žurbe. Čak i kad je njegov jezik bio u njezinim ustima, a ruka između njezinih nogu, kad je ludjela od strasti, kontrolirao se i nije navaljivao. Tako kad je legao na nju i razdvojio joj bedra, nije se opirala niti oklijevala. Njezino tijelo je bilo spremno za njega. Znala je to po mokrom osjećaju njegovih prstiju kad ju je dodirivao. Znala je i po gladi koju je osjećala za njim. Udobno se smjestio na njoj i onaj njegov čudesno tvrdi dio pržio je njezinu srž. Spustio je ruku između njih i tvrdoća je pronašla put u nju. Butch se naslonio na svoje mišićave ruke i zagledao joj se duboko u oči kad je počeo s onim laganim pokretima njihanja kojih se sjećala od ranije. Opustila se, pokušavajući se prepustiti što je više moguće, iako je bila malčice nervozna.

»Tako si lijepa«, stenjao je. »Jesi li dobro?«

Rukama je prelazila preko njegovih rebara, osjećajući teške kosti pod napetom kožom.

»Jesam.«

Pritisak, popuštanje, pritisak, popuštanje, svaki put malo dublje. Zatvorila je oči, osjetila njegovo tijelo kako se kreće na njoj, u njoj. Ovog puta joj je rastezanje i način na koji je njezina nutrina popuštala njegovim napadima bilo predivno, a ne zastrašujuće. Instinkti su joj rekli da se izvije. Podignula je bokove u razinu njegovih i shvatila da je sada posve unutra.

»Kako se osjećaš? Jesi li dobro?«

Butchev glas je bio isprekidan dok su mu se mišići svjetlucali od znoja. Tad je osjetila trzaj u njegovoj erekciji. Probadajuće zadovoljstvo upalilo se duboko u njoj i zastenjala je:

»Mila *Čuvardevo* ... uradi mi to opet. Osjećam te kad mi to radiš.«

»Imam bolju ideju.«

Povukao je bokove unatrag, a ona ga je zgrabila za ramena da spriječi odmicanje.

»Ne, nemoj stati ...«

Pomaknuo se naprijed, i ponovno zabio u nju, još jednom je potpuno ispunivši. Marissa je širom otvorila oči i zadrhtala, pogotovo kad je sve to još jednom učinio.

»Da ...« rekla je. »Bolje. Ovo je još bolje.«

Promatrala ga je kako je pažljivo obrađuje. Njegova prsa i njegove ruke napeli su se, a trbušni su mu se mišići stezali i opuštali kako se zabijao u nju.

»O, Butch ...« Vizija njega, osjećaj njega. Zatvorila je oči da može osjetiti i najsuptilnije stvari.

Bože dragi, nikad ne bi pretpostavila da seks može zvučati tako erotično. Zatvorenih očiju čula je njegov dah, tiho škripanje i kreveta, šuštanje plahti. Sa svakim povlačenjem i potezanjem postajala je sve vrelija, kao i on. Koža mu se za trenutak grozničavo užarila i počeo je disati ubrzano i plitko.

»Marissa?« !

»Da ...« uzdahnula je.

Osjetila je njegovu ruku između njih dvoje.

»Svrši za mene, dušo. Želim te osjetiti kako ovako svršavaš.«

Počeo je sa zločestim, glatkim dodirivanjem ne prestajući polagano pumpati. Za nekoliko trenutaka munje su se skupile u njezinoj srži i eksplodirale, raspršivši se svuda po njoj i odvedeći je u grčevit orgazam.

»O, da«, promuklo je rekao. »Zgrabi me. To volim ... sranje.« Kad se napokon sasvim opustila, zbunjeno ga je pogledala i shvatila da je on gleda s neograničenim divljenjem ... i s više nego malo zabrinutosti.

»Je li to bilo dobro?« upitao je.

»Prekrasno.« Olakšanje koje se prelilo njegovim licem pogodilo ju je ravno u srce. Tad joj je nešto sinulo. »Čekaj ... a ti?«

Teško je progutao.

»Htio bih svršiti u tebe.«

»Onda svrši.«

»Neće mi trebati još mnogo«, rekao je ispod glasa. Kad se opet počeo kretati, ona se smirila i samo upijala osjećaje koje je u njoj pobuđivao.

»Dušo«, grubo je rekao. »Jesi li dobro? Tako si mirna.«

»Želim znati kako je tebi.«

»Božanstveno«, šapnuo joj je u uho. »S tobom je božanstveno.«

Spustio se na podlaktice, a tijelo mu je bilo napeto i teško dok se nadvijalo nad njom. Raširila je noge koliko je mogla, a glava joj je na jastuku odskakala od jačine njegova nabijanja. Bože mili, kako je bio jak. Rukama je prelazila preko njegovih pognutih ramena, leđa i kralježnice, onog mjesta koje se upiralo o nju, uživajući u spoznaji da je njezin i samo njezin. Znala je kad je bio blizu. Ritam mu je postao još hitriji, udaljenost između naleta mnogo kraća, a brzina veća. Cijelo tijelo mu se ukrutilo, jurišao je naprijed-natrag, nije se mogao zaustaviti.

Dah mu je u naletima ispadao iz usta, kao nenamjerno, prosipao se po njezinim ramenima, a grašci znoja s njegove kože padali su po njezinoj. Kad ju je zgrabio za kosu, osjetila je bol, ali nije ju bilo briga. Pogotovo zato što je na njegovu licu vidjela znakove nečega što je nalikovalo na prekrasnu agoniju. Tad je sasvim prestao disati. Vene su mu iskočile na vratu, zabacio je glavu unatrag i zarežao. Osjetila je kako se njegova erekcija propinje duboko u njoj, te zatim izlivanje vrele tekućine popraćeno grčevima koji su potresali cijelo njegovo tijelo. Pao je na nju, mokar, pregrijan, bez daha. Mišići su mu se još uvijek grčih.

Obgrlila ga je i rukama i nogama, zadržala u sebi. *Kako je samo lijep, pomislila je. Kako je sve ovo lijepo.*

Marissu je probudio zvuk podizanja zaštite s prozora. Pala je večer. Osjetila je ruku kako je gladi po trbuhu, grudima, vratu. Ležala je na boku, Butch je ležao tik uz njezina leđa ... a tvrde plohe njegovih mišića njihale su se u senzualnom ritmu. Njegova crekcija bila je vrela i tražila ju je, pokušavala prodrijeti kroz procjep njezine stražnjice. Pomaknula je ruku iza sebe i zarila nokte u njegov bok, dajući mu znak da ne prestane. Shvatio je. Bez riječi se popeo na njezina leđa, okrenuo je licem prema jastucima koje je ona odmah odgurnula tako da može disati, a on joj je razdvojio noge koljenima. Zastenjala je. To ga je očito probudilo. Trgnuo se kao da se rukama odgurnuo o krevet.

»Joj, Marissa, oprost, nisam htio ...« Kad se odmaknuo, podignula se na koljena pokušavajući ne izgubiti kontakt s njim.

»Nemoj prestati.« Trenutak pauze.

»Ali sigurno te boli.«

»Nimalo. Vрати se gore. Molim te.«

Glas mu je postao hrapav poput pijeska.

»Isuse ... nadao sam se da ćeš me opet htjeti. Kunem ti se da ću ići polako.«

Bože mili, kako je bilo lijepo otpočeti večer s njegovim grubim glasom. Rukom joj je gladio kralježnicu, usnama dodirivao vrh njezina boka, pa trtičnu kost, pa kožu stražnjice.

»Tako si lijepa. Želim te uzeti ovako.«

Oči su joj zasjale.

»To se može?«

»O, da. Ući ću još dublje. Bi li htjela pokušati?«

»Da ...«

Podignuo joj je bokove još više i namjestio joj težinu na sve četiri. Krevet je škripao dok su se namještali. Kad je prišao skroz iza nje, pogledala je kroz svoje noge. Vidjela je samo njegova snažna bedra

i ona dva teška utega pod njegovim nabrekli udovima. Njezina srž se sasvim ovlažila, kao da je znala što je čeka.

Spustio je prsa nad njezina leđa, te se jednom rukom naslonio o madrac. Podlaktica mu se napela, vene iskočile kad se nagnuo u stranu i prinio svoju erekciju nježnoj koži između njezinih nogu. Malenim izazivačkim pokretima utirao si je put u nju, a znala je da gleda u njezin spol dok joj to radi. Sudeći prema njegovim drhtajima, sviđalo mu se to što vidi.

»Marissa ... želim ...« prekinuo je samog sebe nelijepom psovkom.

»Što«, malčice se okrenula da mu može vidjeti lice. Dok je gledao u nju, iz njegovih očiju je sjao onaj pogled koji je značio da ozbiljno želi seks, ali tu je bilo i još nešto, neka goruća potreba koja nije imala nikakve veze s njihovim tijelima. Umjesto da joj objasni, spustio je i drugu ruku na krevet i gurnuo bokove naprijed a da nije prodro u nju. Uzdahnula je i spustila glavu. Njegova erekcija je sezala gotovo do njezina pupka. Sada je znala zašto on toliko voli gledati. Jer, da ... voljela je i ona gledati njega uzbuđenoga.

»Što si htio reći«, prostenjale je.

»Dušo ...« dah mu je bio vreo na njezinu vratu, a glas taman prodirući zahtjev u njezinu uhu. »Sranje, ne mogu te pitati ovako.«

Spustio je usta na njezino rame i zario zube u njega. Kad je viknula, laktovi su joj posustali, no on ju je uhvatio prije no što je pala. Zadržao ju je rukom između njezinih grudi.

»Pitaj me ...« dahtala je.

»Bik ... kad bih mogao ... zaustaviti ovo ... o, Bože.« Odmaknuo se i zatim ušao u nju, onoliko duboko koliko je obećao, a njegov snažni nalet ju je natjerao da izvine leđa i vikne njegovo ime. Počeo je s onim ritmom koji ju je izluđivao, ali i dalje je bio nježan, kretao se s mnogo manje snage nego što bi mogao.

Obožavala je osjećati ga, tu punoću, to rastezanje i klizanje. Tad joj je sinulo da će mu za sat vremena ... Što ako je ovo njihov posljednji put? Suze su se skupile, sjele na njezine trepavice. Zasljepile je. Vidio ih je kad joj je okrenuo glavu tako da je može poljubiti.

»Nemoj misliti na to«, Šaptao je u njezina usta. »Ostani sa mnom u ovom trenutku. Ostani ovdje sa mnom.«

Zapamti ovaj trenutak. Zapamti njega ovdje. Izišao je iz nje, okrenuo je i pogledao je u oči. Gladio ju je po obrazima, ljubio je i

ponovno ušao u nju. Dosegnuli su vrhunac u isto vrijeme, zadovoljstvo je bilo tako veliko da više ni glavu nije mogao držati na ramenima. Legao je na bok i privukao je sebi. Dok je slušala otkucaje njegova srca, molila se da je tako jako kao što zvuči.

»Što si mi htio reći«, pitala je.

»Hoćeš li biti moja supruga?«

Podignula je glavu. Njegove smeđe oči bile su smrtno ozbiljne i imala je osjećaj da misli što i ona. Zašto se ranije nisu združili? Tu riječ je izgovorila kroz uzdah.

»Da ...«

Nježno ju je poljubio.

»Želim to učiniti na oba načina. Na vaš način i u katoličkoj crkvi. Je li to u redu?«

Dotaknula je križ na njegovim prsima.

»Apsolutno.«

»Kad bi barem bilo vremena za ...« Budilica se oglasila. Ljutitim pokretom ju je ušutkao. »Trebali bismo ustati«, rekla je odmičući se malo. Nije dospjela daleko. Povukao ju je natrag, pritisnuo svojim tijelom i spustio ruku između njezinih nogu. »Butch ...«

Jako ju je poljubio i rekao u njezina usta:

»Još jednom za tebe. Još jednom, Marissa.«

Njegovi spretni, talentirani prsti učinili su je tekućom, a koža i kosti topili su joj se kad je spustio usne na njezinu dojku i povukao njezinu bradavicu. Brzo je izmaknula svojoj kontroli, rumena i zadihana, privijala se uz njega.

Stvorio se brz električni pritisak i oslobodio u naletu struje. Pomogao joj je da projaše kroz orgazam s mnogo nježnosti. Skakutala je poput oblutka na površini vode, udarajući o površinu zadovoljstva i ponovno leteći, samo da bi se opet odbila i poletjela. Cijelo vrijeme je bio nad njom, gledao je smeđim očima koje će je progoniti ostatak života. On će večeras umrijeti. Bila je potpuno sigurna u to.

John Matthew sjeo je odostraga u praznu učionicu, gdje je i inače sjedio sam. Obuka je uobičajeno počinjala u četiri sata, ali Zsadist je svima poslao e-mail u kojem je pisalo da će te večeri nastava početi tri sata kasnije. Johnu je to odgovaralo. Imao je više vremena za gledanje Wratha u akciji. Dok se kazaljka približavala sedmici, ostali

učenici su polako pristizali. Blaylock je došao posljednji. Još uvijek se sporo kretao, ali barem je lakše razgovarao s drugim dečkima, kao da se polako navikava sam na sebe. Sjeo je sprijeda i nekako namjestio noge ispod klupe. John je odjednom shvatio da netko nedostaje. Gdje je Lash? *Blagi Bože ... što ako je umro?* Ali ne, netko bi već bio pronio takvu vijest. Blaylock se dolje smijao nekom od dečki i sagnuo se da skupi svoj ruksak s poda. Kad se pridignuo, susreo je Johnov pogled. John se zacrvenio i pogledao u stranu.

»Hej, Johne«, rekao je Blaylock, »hoćeš sjesti tu kraj mene?«

Cijeli razred je ušutio. John je podignuo glavu.

»Odavde se bolje vidi.«

Usljedita je tišina. Kao kad se čeka proglašenje pobjednika.

Ne znajući što drugo da napravi, John je zgrabio svoje knjige, krenuo niz prolaz i sjeo na prazno mjesto pokraj Blaylocka. Kad se smjestio, razgovor je opet zaživio, a knjige i papiri su šuškali dok su ih premetali po klupama. Sat nad njihovim glavama otkucao je sedam. Zsadist još nije došao, pa je razgovor u učionici postao još bučniji, a dečki su se još više kreveljili. John je crtao krugove po praznoj stranici bilježnice, bilo mu je neugodno i pitao se kojeg vruga radi tu u prvoj klupi. Možda su mu spremili neku psinu? Sranje, trebao je ostati ...

»Hvala ti«, rekao mu je Blaylock tiho, »što si se jučer zauzeo za mene.«

Opa ... možda i nije bila psina. John je pažljivo gurnuo bilježnicu prema Blaylocku. Tad je napisao:

Nisam htio da ode toliko daleko.

»Znam. Nećeš to morati ponoviti. Mislim, mogu se nositi s njim.

John je pogledao kolegu.

Bez sumnje, napisao je.

Netko je slijeva iz tko zna kojeg razloga počeo pjevušiti temu iz *Zvezdanih staza*. Ostali su se pridružili. Netko je počeo oponašati Williama Shatnera:

»Ne znam ... zašto moram ... govoriti ovako ... Spock ...«

Zvuk teških čizama pojavio se usred kaosa. Bože, kao da hodnikom prolazi cijela armija. John se smrknuo i provirio kroz vrata. Vidio je Wratha kako prolazi pokraj vrata učionice. Zatim Butcha i Marissu.

Zatim Vishousa. Zašto su svi tako strašno ozbiljni, pitao se. Blaylock je pročistio grlo.

»Johne, bi li večeras htio doći kod mene? Ništa posebno, ja i Qhuinn smo mislili popiti koje pivo.«

John je iznenađeno okrenuo glavu, pa je pokušao sakriti iznenađenje. Nitko ga nikada nije pozvao na druženje nakon nastave.

Cool, napisao je kad je Zsadir napokon došao i zatvorio vrata.

Dolje u *caldwellskoj Policijskoj postaji* Van Dean se smiješio policajcu koji ga je primio, pazeći da ne probudi nikakvu sumnju.

»Ja sam stari prijatelj Briana O'Neala.«

Detektiv za ubojstva, Jose de la Cruz, odmjeravao ga je pametnim smeđim očima.

»Kako ste rekli da se zovete?«

»Bob. Bobby O'Connor. Odrastao sam s Brianom u južnom Bostonu. Onda se on odselio, a zatim i ja. Nedavno sam se vratio na istočnu obalu i netko mi je rekao da radi kao murjak tu u Caldwellu. Htio sam ga pozdraviti. Ali kad sam nazvao vašu centralu, rekli su mi da tu nema nikakvog Briana O'Neala.«

»Zašto mislite da ćete dobiti drugačiji odgovor ako se osobno pojavite? «Nadao sam se da će mi netko reći što mu se dogodilo. Nazvao sam njegove roditelje u južnom Bostonu. Otac je rekao da već dugo nije razgovarao s Brianom, ali da njegov sin još uvijek radi kao murjak, barem koliko on zna. Slušajte, nemam ja skrivenih motiva, samo bih htio saznati što mi je s frendom.«

De la Cruz je otpio veliki gutljaj crne kave iz svoje šalice.

»O'Neal je poslan na godišnji još u rujnu. Nakon toga se nije vratio.«

»I to je to?«

»Zašto mi ne biste ostavili telefonski broj? Ako se ičega sjetim, nazvat ću vas.«

»Naravno«, Van mu je izrecitirao nekoliko nasumičnih brojeva, a de la Cruz ih je zapisao. »Hvala, bilo bi mi drago da nazovete. Vi ste mu bili partner, zar ne?«

Čovjek je odmahnuo glavom.

»Ne, nisam.«

»Aha. To mi je dispečer rekao.«

De la Cruz je uzeo neki spis sa svog stola i rekao:

»Završili smo.«

Van se malčice nasmiješio.

»Naravno. Hvala vam, detektive.«

Već je gotovo bio izišao kad mu je de la Cruz doviknuo.

»Uspuť, znam da serete.«

»Molim?«

»Da ste mu prijatelj, tražili biste ga po imenu Butch. Sad nosite dupe iz mog ureda i budite sretni što imam previše posla da bih se zabavljao s vama.«

Sranje. Ulovio ga je.

»Imena se mijenjaju, detektive.«

»Ne njegovo. Doviđenja, Bobby O'Connor, ili tko god da jeste.«

Van je napustio ured, znajući da je jebeno sretan što te ne mogu uhititi samo zato što postavljaš pitanja. Jer ovaj bi ga de la Cruz istog trena bio stavio u okove da je mogao. Laže da nisu bili partneri. Van je pročitao članak o njima u *Caldwell Courier Journalu*. No bilo je očito da ako je ovaj i znao što je s Brianom ... Butchem ... ili kojim već O'Nealom, nije mu namjeravao reći. Van je izišao iz policijske postaje na prohladan pljusak. Otrčao je do kombija. Zahvaljujući svojim provjerama, imao je poprilično jasnu sliku toga što se dogodilo O'Nealu u posljednjih devet mjeseci. Posljednja poznata adresa bila mu je u nekim jadnim stanovima nekoliko blokova odavde. Voditelj je rekao da su provalili unutra kad se skupilo pošte, a najam prestao plaćati. Stan je bio pun namještaja i raznih stvari, ali bilo je očito da tu već neko vrijeme nema nikoga. Ono malo hrane što je ostavio sasvim je istrunulo, a kablovska televizija i telefon bili su isključeni zbog neplaćanja. Kao da je O'Neal jedno jutro samo otišao i nikada se više nije vratio. Jer je upao u svijet vampira.

To je vjerojatno slično ulasku u Degradacijsko društvo, mislio je Van dok je palio automobil. Kad jednom uđeš, prekidaš sve veze. I nikad se ne vraćas.

Osim što je ovaj lik još uvijek bio u Caldwellu. To je značilo da će prije ili kasnije poginuti, a Van mu je htio priuštiti to zadovoljstvo. Bilo je vrijeme za inicijalno ubojstvo, i bivši policajac je odgovarao jednako dobro kao bilo tko drugi tko još uvijek posjeduje srce. Baš kao što je gospodin X. rekao. *Pronađi ga. Ukloni ga.*

Kad je stigao do znaka za zaustavljanje, Van se smrknuo, misleći da bi ga ubojstvo trebalo mučiti. No otkad su ga primili u Društvo, činilo se kao da je izgubio nešto svoje ... ljudskosti. Gubio ju je svakim danom sve više. Više mu ni brat nije nedostajao. I to bi ga trebalo mučiti, zar ne? Ali nije. Jer je u sebi osjećao uzdizanje neke tamne moći. Zauzimala je mjesto gdje je nekada bila njegova duša. Svakim danom je postajao sve ... moćniji.

15

Butch je prešao plave strunjače na podu vježbaonice i stao pred čelična vrata na kojima je pisalo *Dvorana za opremu*. Dok su išli za Wrathom i V.-om, držao je Marissu za ledenu ruku. Želio ju je ohrabriti, ali bila je prepametna za onu staru *sve će biti u redu*. Na kraju krajeva, nitko nije znao što će se dogoditi, a lažno ohrabrenje bilo je kao pokušaj gašenja požara čašom vode. V. je otključao pojačana vrata na kraju prostorije sa strunjačama i jedan po jedan su ušli u džunglu opreme za vježbanje i zaključanog oružja. V. ih je pustio unutra i upalio fluorescentna svjetla. Prostorija se činila kao da su unutra snimali epizode *Hitne službe*, sva u bijelim pločicama i puna vitrina s lijekovima, posudicama i raznom medicinskom opremom. U kutu je bila kada, stol za masažu, aparat za oživljavanje, ali ništa od toga nije ga se previše dojmilo. Butcha je najviše zanimala sredina sobe, gdje je predstava trebala početi. Poput pozornice koja je čekala glumce da izvedu pravu šekspirijansku predstavu, stajao je operacijski stol nad kojim se nadvijao nekakav svemirski luster. A pod njima odvod za tekućinu. Pokušao je zamisliti samog sebe na tom stolu, pod tim svjetlom. Osjećao se kao da se utapa. Kad je Wrath zatvorio vrata, Marissa je prokomentirala:

»Trebali bismo ovo raditi u Haversovoj klinici.«

V. je odmahnuo glavom.

»Bez uvrede, ali Butcha ne bih odveo tvom bratu sve i da se porezao na papir. Osim toga, što manje ljudi zna za ovo, to bolje.« Prišao je operacijskom stolu i provjerio je li zakočen. »A ja sam vraški dobar bolničar. Butch, skidaj se, vrijeme je da se krene.«

Butch se skinuo u bokserice i naježio.

»Možemo li malo pojačati temperaturu u ovoj hladnjači?«

»Da«, odgovorio je V. »Ispočetka će nam trebati toplina. Nakon toga ću odvrnuti klimu na najjače i voljet ćeš me zbog toga.«

Butch je prišao stolu i popeo se na njega. Kad je počeo strujati topao zrak, pružio je ruke prema Marissi. Nakon što je na kratko zatvorila oči, prišla mu je i toplina njezina tijela poslužila mu je kao zaklon. Čvrsto ju je zagrlio. Plakala je tiho i polagano. Kad je pokušao razgovarati s njom, samo je odmahнула glavom.

»Biste li danas htjeli biti združeni?«

Svi u sobi su se trgnuli.

Malena prilika ogrnuta crnim plaštem pojavila se niotkuda.

Čuvarđeva.

Butchevo srce divljački je zalupalo. Samo jednom ju je vidio. Kad su se Wrath i Beth združivali. Sada je bila ista kao i onda; prisutnost koju treba štovati i bojati je se, utjelovljena moć, sila prirode. Tad je shvatio što je pitala.

»Ja bih, da ... Marissa?«

Marissa je spustila ruke kao da će podignuti tkaninu haljine koju nije imala. Nelagodno je odustala od tog pokreta i naklonila se duboko i graciozno. Zadržavajući pozu, rekla je:

»Ako ne vrijeđa, bili bismo počašćeni Vašim prisustvom, Vaša Svetosti.«

Čuvarđeva je prišla bliže, a njezin grleni smijeh je ispunjavao prostoriju. Kad je položila ruku na Marissinu pognutu glavu, rekla je:

»Kakvi maniri, dijete moje. Tvoja loza je oduvijek imala savršene manire. Sada se uspravi i podigni pogled.« Marissa se uspravila i pogledala Čuvarđevu. Butch se mogao zakleti da je *Čuvarđeva* malčice uzdahnula. »Prekrasna. Jednostavno prekrasna. Tako si izvanredno lijepa.«

Zatim je prebacila pogled na Butcha. Iako joj je lice sakrivao crni veo, jakost njezina pogleda pržila mu je kožu. Kao da je stajao na putu udaru groma.

»Kako se zove tvoj otac, čovječe?«

»Eddie. Edwaid O'Neal. Ali ako vam ne smeta, radije ga ne bih spominjao.«

Svi su se ukočili i V. je promrmljao:

»Polako s pitanjima, murjače, stvarno polako.«

»A koji je razlog tomu, čovječe?« Izgovorila je to čovječe kao da izgovara govno.

Butch je slegnuo ramenima.

»On je za mene ništa.«

»Je li ljudi uvijek tako odbacuju svoju krvnu lozu?«

»Moj otac i ja nemamo ništa jedan s drugim, to je sve.«

»Ako je tomu tako, onda tebi krvna loza ništa ne znači?«

Ne, pomislio je Butch, gledajući Wratha. Krvna loza mu znači sve. Butch je opet pogledao *Čuvarđevu*.

»Imate li vi pojma koliko mi je laknulo ...«

Kad je Marissa preneraženo uzdahnula, V. je priskočio i zatvorio mu usta onom rukom u rukavici, povukao mu glavu unatrag i prosiktao u uho:

»Želiš li ti da te ona sprži kao jaje? Nema pitanja ...«

»Pusti ga, ratniče«, odrezala je *Čuvarđeva*. »Želim čuti njegove riječi.«

V. je maknuo ruku s Butcheva lica.

»Pazi se.«

»Žao mi je zbog ispitivanja«, rekao je Butch crnom velu. »Samo sam htio reći da sam sretan što znam kakva krv je u mojim venama. Iskreno rečeno, ako danas umrem, zahvalan sam što napokon znam tko sam.« Uzeo je Marissu za ruku. »I koga volim. Ako me je život ovamo doveo nakon onoliko izgubljenih godina, rekao bih da moje vrijeme na ovom svijetu nije bilo izgubljeno.«

Nastala je duga tišina.

»Ne žališ li što si napustio svoju ljudsku obitelj?«

»Ma kakvi. Ovo je moja obitelj. Ovi koji su tu sa mnom i oni koji su sada u palači. Zašto bi mi trebao itko drugi?« Psovanje koje se pronijelo sobom dalo mu je do znanja da je opet nešto upitao. »Da, joj ... ispričavam se.«

Nježan ženstveni smijeh dopro je do njega ispod vela.

»Neustrašiv si, čovječe.«

»Moglo bi se reći i glup.« Kad je Wrath zinuo, Butch se protrljao po licu. »Znate, dajem sve od sebe. Zaista. Dajem sve od sebe da pokažem poštovanje.«

»Ruku daj, čovječe.«

Pružio joj je lijevu, kojom nije držao Marissu.

»Dlan prema gore«, viknuo je Wrath na njega.

Otvorio je šaku.

»Reci mi, čovječe. Da sam tražila tu ruku kojom držiš svoju ženu, bi li mi je dao?«

»Bih, ali tek nakon što nju uhvatim drugom rukom.« Kad se opet nasmijala, Butch joj je rekao: »Znate, prekrasno je kad se tako smijete. Kao cvrkut ptica.«

Vishous se samo uhvatio za glavu. Nastala je duga tišina. Butch je duboko udahnuo.

»Valjda ni to nisam smio reći.«

Čuvarđeva je polako podignula ruku i skinula crni veo s lica.

Isuse ... Kriste ... Butch je jako stisnuo Marissinu ruku.

»Vi ste anđeo«, šapnuo je.

Savršene usne su se razvukle u osmijeh.

»Ne. Ja sam ono što jesam.«

»Prelijepi ste.«

»Znam.« Njezin glas je opet postao autoritativan. »Desni dlan mi daj, Butch O'Neal, iz loze Wratha, Wrathova sina.«

Butch je pustio Marissu, uhvatio je lijevom rukom i pružio desni dlan Čuvarđevi. Kad ga je dotaknula, trgnuo se. Iako mu nije smrskala kosti, nevjerojatna snaga koju je posjedovala i te kako se dala naslutiti. Mogla ga je cijelog samljjeti ako to samo poželi. Čuvarđeva se okrenula Marissi.

»Dijete, svoju ruku mi daj.«

Istog trena čim se ostvarila veza između njih troje, toplo strujanje pronijelo se Butchevim tijelom. Prvo je pomislio da je to zbog topline u prostoriji, no onda je shvatio da je ta toplina pod njegovom kožom.

»Ah, da. Ovo je jako dobro združivanje«, rekla je Čuvarđeva. »Imate moje dopuštenje da budete zajedno sve vrijeme koje imate.« Pustila je njihove ruke i pogledala Wratha. »Izvršili ste obvezu prema meni. Ako on preživi, dovršit ćete ceremoniju kad ozdravi.«

»Neka bude tako«, rekao je Kralj pognute glave.

Čuvarđeva se opet okrenula Butchu.

»Sad ćemo vidjeti koliko si snažan.«

»Čekajte«, rekao je Butch, imajući *glimeru* na umu. »Marissa je sada združena, zar ne? Mislim, čak i da ja umrem, ona će imati družbenika, zar ne?«

»Želi umrijeti«, mrmljao je Vishous ispod glasa. »Jebeni kreten želi umrijeti.«

Čuvarđjeva je bila doista preneražena.

»Trebala bih te odmah ubiti.«

»Žao mi je, ali ovo je važno. Ne želim da se ono osamljenje odnosi na nju. Želim da bude moja udovica i da ne mora brinuti kako će netko drugi upravljati njezinim životom.«

»Čovječe, neizmjereno si arogantan«, odbrusila mu je Čuvarđjeva. No tad se nasmiješila. »I ne kaješ se ni zbog čega, je li tako.«

»Kunem se da nisam htio biti bezobrazan, ali moram znati da će ona biti dobro.«

»Jesi li posjedovao njezino tijelo? Jesi li je uzeo kako to mužjaci čine?«

»Jesam.« Kad je Marissa sasvim porumenjela, Butch ju je privio bliže sebi. »Bilo je ... znate ... s puno ljubavi.«

Dok je šaptao neke smirujuće riječi Marissi, Čuvarđjevu kao da je dirnuo taj prizor. Glas joj je postao gotovo ljubazan.

»Onda će biti kako želiš. Bit će tvoja udovica i neće potpadati pod zakone koji se tiču nezduženih ženki.«

Butch je odahnuo i pogladio Marissu po leđima.

»Hvala Bogu.«

»Da znaš, čovječe, imao bi uspjeha kod mene kad bi se naučio ponašati.«

»Ako obećam da ću poraditi na tome, hoćete li mi pomoći da preživim ovo što me čeka?«

Čuvarđjeva je zabacila glavu unatrag i glasno se nasmijala.

»Ne, neću ti pomoći. Ali evo, želim ti sve najbolje, čovječe. Sve najbolje.« Ljutito je pogledala Wratha koji se smiješio i odmahivao glavom. »Nemoj misliti da ću tolerirati ovakav nedostatak manira kod drugih koji me potraže.«

Wrath se prestao smiješiti.

»Svjestan sam onoga što je primjereno, kao i moja braća.«

»Dobro.« Veo se vratio na mjesto bez pomoći ruku. Trenutak prije no što je ponovno pokrila lice, rekla im je: »Želite pozvati Kraljicu prije no što započnete.«

Tad je nestala.

Vishous je zazviždao kroz zube i obrisao čelo nadlanicom.

»Butch, stari moj, imaš sreće što si joj se svidio.«

Wrath je izvukao mobitel i počeo tipkati.

»Sranje, mislio sam da ćemo te izgubiti još prije no što smo i počeli ... Beth, *leelan* moja, možeš li doći u sobu za opremu?«

Vishous je zgrabio kolica od nehrđajućeg čelika i privukao ih vitrini. Počeo ih je tovariti raznim instrumentima u sterilnim omotima. Butch se malčice protegnuo na operacijskom stolu. Pogledao je Marissu i rekao joj:

»Ako nešto krene po zlu, čekat ću te u *Sjenosvijetu*.«

Nije vjerovao u to što joj je rekao, ali želio je da se ona osjeća bolje.

Sagnula se i poljubila ga, te nakon toga držala obraz uz njegov dok se V. nije nakašljao. Kad se odmaknula, počela je ispod glasa izgovarati očajne riječi na *Starom jeziku*. V. je privukao kolica operacijskom stolu. Dok se Brat kretao uokolo, držao je nešto u ruci, ali Butch nije mogao vidjeti što. Čuo se zveket metala i donji dio stola pomaknuo se prema gore. Butch je osjetio krv kako mu juri u glavu.

»Jesi spreman?« upitao ga je V.

Butch je gledao u Marissu.

»Odjednom se osjećam kao da sve ovo ide prebrzo.«

Otvorila su se vrata i Beth je ušla unutra. Tiho ih je pozdravila i prišla Wrathu, koji ju je zagrljio. Butch je opet pogledao Marissu, čije molitve su prerasle u besmislenu bujicu riječi.

»Volim te«, rekao joj je. Tad je pogledao V.-a. »Kreni.«

V. je podignuo ruku. Držao je skalpel i porezao ga dva puta po zapešću prije no što je Butch shvatio što se uopće događa. Krv je jurnula kroz ranu, svjetlucava, jasna i crvena, a Butch je osjećao i vrtoglavicu dok je gledao kako kapa niz njegovu ruku. V. je načinio još dvije istovjetne posjekotine na njegovoj drugoj ruci.

»O ... Isuse.« Kad mu se srce ubrzalo do nemjerljivosti, krv je potekla još brže. Strah ga je spopao, čuo je glasove, ali nije znao otkuda dolaze. Prostorija kao da se skupljala oko njega. Dok se stvarnost premetala i izvrtala, oči su mu se zaustavile na Marissinoj bljedoplavoj kosi i svjetloplavim očima. Dao je sve od sebe da proguta paniku i ne preplaši i nju. »U redu je«, govorio je. »U redu je ... dobro sam ...«

Netko ga je zgrabio za gležnjeve i iznenađeno se trgnuo, no to je bio samo Wrath. Kralj ga je držao dok je V. podizao stol još više tako da krv brže istječe. Tad je prišao i nježno spustio Butcheve ruke tako da vise niz stol. Bliže odvodu.

»V« rekao je Butch. »Nemoj otići ...«

»Nikada.« V. mu je odmaknuo kosu s lica pokretom tako nježnim da je bio neprikladan za muškaka. Sve je nekako postalo zastrašujuće. Butch se vođen nekim nagonom za preživljavanjem počeo otimati, no V. Ga je pridržavao na mjestu. »Polako, murjače. Svi smo tu s tobom. Samo se opusti ako možeš ...«

Vrijeme se usporilo. Vrijeme ... Bože, vrijeme je prolazilo, zar ne? Netko je stalno razgovarao s njim, no on je samo čuo Marissin isprekidani glas ... nije čuo što govori, znao je samo da moli. Podignuo je glavu da vidi što se događa, ali više nije mogao vidjeti svoja zapešća ... odjednom se počeo nekontrolirano tresti.

»H-h ... hladno mi je«, promućao je. V. je kimnuo.

»Znam. Beth, pojačaj malčice grijanje, molim te.«

Butch je bespomoćno gledao Marissu.

»Sve mi je hladnije.«

Njezine molitve su utihnule.

»Osjećaš li moju ruku na svojoj?« Kimnuo je. »Osjećaš li koliko je topla? Dobro ... zamisli je na cijelome svom tijelu. Držim te ... grlim te. Uz mene si, a ja sam uz tebe.«

Nasmiješio se. To mu se sviđalo.

No tad je zatrepao, a ona mu je podrhtavala pred očima kao da je gleda u nekom filmu, i projektor se odjednom pokvario.

»Hladno ... pojačaj grijanje.« Koža mu se ježila. Trbuh mu je bio poput olovnog bubnja. Srce kao da je žmirkalo u prsima, a ne lupalo.

»Hladno ...« Zubi su mu cvokotali, nije ništa mogao čuti. »Volim ... te ...«

Marissa je gledala kako se Butcheva krv skuplja u odvodu. Navirala je sve jače i jače, dok i ona sama nije stajala u njoj. O, Bože ... sva boja ga je napustila, koža mu je bila bijela poput papira. Činilo se da više ne diše. V. mu je prišao sa stetoskopom i prislonio ga na Butcheva prsa.

»Beth, dođi ovamo. Trebam te.« Pružio je stetoskop kraljici. »Slušaj mu srce. Želim da mi kažeš kad više ne budeš čula ništa duže od deset sekundi.« Pokazao je sat na zidu. »Broji po trećoj kazaljci. Marissa, drži našeg dečka za gležnjeve, može? Wrath će imati previše posla.«

Oklijevala je, na što je V. odmahnuo glavom.

»Trebamo nekoga da ga zadrži na stolu. Wrath i ja ćemo se morati primiti posla. Još uvijek ćeš biti s njim, možeš mu govoriti izdaleka.«

Sagnula se, poljubila Butcha u usta i rekla mu da ga voli. Tad je zamijenila Wratha i preuzela njegov posao.

»Butch«, rekla je. »*Nalum*, tu sam, kod tebe. Osjećaš li me?« Stisnula je hladnu kožu njegovih gležnjeva. »Tu sam.«

Polako je razgovarala s njim, iako je bila prestravljena od onoga što slijedi. Pogotovo kad je Vishous približio opremu za oživljavanje.

»Spreman, Wrath«, upitao je Brat.

»Gdje trebam biti?«

»Ovdje kraj njegovih prsa.« Vishous je izvadio dugačak i tanak sterilni paketić i otvorio ga. Unutra je bila igla duga barem dvanaest centimetara i debela poput olovke. »Kako stojimo s otkucajima srca, Beth?«

»Usporavaju. Bože, kako su slabašni.«

»Marissa? Zamolit ću te da ušutiš tako da ona bolje čuje, u redu?«

Marissa je zatvorila usta i nastavila moliti u sebi. Postali su kao nepomičan prizor oko Butcha. Kretala se jedino njegova krv koja je iz dubokih rana na zapešćima otjecala niz odvod. Tihi kлок, kлок, kлок izluđivao je Marissu. Željela je vrištati.

»Još uvijek kuca«, šaptala je Beth.

»Ovako ćemo«, rekao je Vishous gledajući gore-dolje niz Butchevo tijelo. »Kad mi Beth da znak, uspravit ću stol. Dok ja radim na Wrathu, vas dvije morate zatvoriti Butcheve rane. Sekunde su bitne. Morate mu brzo zatvoriti rane, jesmo li se razumjeli?«

Obje su kimnule.

»Usporava«, rekla je Beth. Njezine tamnoplave oči su pažljivo pratile kazaljku na satu. Pritisnula je slušalicu stetoskopa dublje u uho. »Usporava ...«

Sekunde su se odjednom pretvorile u vječnost, a Marissa je prešla na neku vrstu autopilota, njezin strah i panika nestali su pod snažnom usredotočenošću koja se pojavila niotkuda. Beth si smrkнула. Sagnula se još niže, kao da će to pomoći.

»Sada!«

V. je uspravio stol, Marissa je pritrčala jednom Butchevu zapešću, a Beth drugom. Dok su zatvarale njegove rane, V. je gurnuo onu debelu iglu ravno u pregib Wrathova lakta. »Maknite se svi«,

graknuo je V. kad je izvukao iglu iz kraljeve vene. Premjestio je špricu u šaku i nagnuo se nad Butcha. Brzim pokretima opipao je njegovu prsnu kost. Zatim mu je zabio iglu ravno u srce. Marissa je gotovo pala kad je to vidjela. Netko ju je uhvatio. Wrath.

V. je izvadio ispražnjenu špricu iz Butchevih prsa i bacio je na stol. Tad je uzeo papučice s aparata za oživljavanje i aparat je počeo puštati zvukove kao da se puni gorivom.

»Maknite se«, viknuo je V., i naglo spustio metalne papučice na Butcheva prsa. Butchev torzo se odignuo od stola i V. mu je opipao žilu kucavicu.

»Maknite se«, ponovno ga je stresao.

Marissa je posustala u Wrathovim rukama dok je V. baca papučice na aparat, zatvarao Butcheve nosnice i dva puta mu puhnuo u usta. Tad je počeo s masažom srca. Dok ga je oživljavao, režao je i pokazivao Butchu očnjake kao da je ljut na njega. Butcheva koža je već počela sivjeti.

»... tri ... četiri ... pet ...«

Dok je V. brojio, Marissa se otela iz Wrathovih ruku.

»Butch? Butch ... nemoj otići ... ostani s nama. Ostani sa mnom.«

»... devet ... deset.« V. se odmaknuo, dva puta puhnuo u Butcheva usta i stavio prst na njegovo grlo.

»Molim te, Butch«, preklinjala je.

V. je uzeo stetoskop, pomicao slušalicu po Butchevim prsima, tražio. »Ništa. Kvragu.«

16

Dvije minute kasnije Marissa se bjesomučno hvatala za V.-ovo rame jer je ovaj prestao masirati Butchevo srce.

»Ne smiješ prestati!«

»I neću. Daj mi ruku.« Pružila mu je ruku i Vishous ju je porezao po zapešću. »Na njegova usta. Odmah!«

Marissa je požurila, otvorila Butcheva usta i prinijela mu posjekotinu dok je V. nastavio s oživljavanjem. Zadržavala je dah, molila se da Butch počne piti, nadala se da će nešto od nje doprijeti do njega i pomoći mu.

Ali, ne ... bio je mrtav ... *Butch je mrtav ... Butch je mrtav ...* Netko je zastenjao. Ona. Da, taj zvuk je došao od nje. Vishous je zastao i opipao Butchev vrat. Posegnuo je za stetoskopom. Spustio je slušalicu taman kad je Marissa vidjela kako se Butcheva prsa podižu. Ili možda ipak ne.

»Butch«, rekla je.

»Imam nešto«, V. je premjestio slušalicu. »Da ... imam nešto.«

Butcheva rebra su se raširila dok je udisao zrak kroz nos. Tad je otvorio usta prema njezinu zapešću. Pomaknula je ruku da mu olakša.

»Butch?«

Prsa su mu se uvukla, a usta odmaknula od njezine vene jer su njegova pluća pokušavala uvući još zraka. Nastala je stanka, pa onda još jedan udah. Još dublji ...

»Butch? Možeš li ...«

Butch je otvorio oči. Marissa se sledila. U tom pogledu nije bilo ni trunčice mužjaka kojeg je voljela. Unutra nije bilo ničega. Samo glad. Zarežao je i zgrabio je za ruku, tako jako da je ustuknula. Nije mogla pobjeći njegovu ugrizu i bjesomučnom pijenju krvi. Izvrtao se po stolu i divljački joj unakazio zapešće, a životinjski pogled bio mu je usredotočen samo na gutanje. Osjećala je samo bol i strah. *Reci mi da si još uvijek unutra*, mislila je. *Reci mi da si još uvijek s nama ...*

Uskoro joj se zavrtjelo.

»Uzima previše«, rekao je V..

Prije no što je stigla odgovoriti, osjetila je neki miris u prostoriji, taman miris ... da, vezivni vonj. Wrathov. Ali zašto bi sada osjećao potrebu za obilježavanjem teritorija?

Zanjihala se i Vishousovi snažni prsti uhvatili su je za nadlakticu.

»Marissa, ti si gotova.«

Ali Butch je bio lud od gladi.

»Ne! Ne ...«

»Dopusti da ja preuzmem.«

Marissa je pogledala Beth ... zatim Wratha. Stajao je pokraj svoje *šelana* i lice mu je poprimilo crte nasilnika. Pripremio se na borbu.

»Marissa? Hoćeš li dopustiti da ga nahranim?«

Marissa je pogledala kraljicu. Bože mili, te iste riječi su bile izgovorene u srpnju ... kad je Wrathov život bio u opasnosti i Marissina vena ga je jedina mogla spasiti ...

»Hoćeš li, Marissa?«

Kad je nijemo kimnula, Wrath je počeo režati, pokazivao je očnjake duge poput bijelih noževa. O Gospode, ovo je i te kako opasna situacija. Potpuno vezani mužjaci ne dijele. Nikada. Zapravo bi se radije borili do smrti nego dopustili ikojem drugom mužjaku da se radi hranjenja približi njihovim ženkama. Beth je pogledala svog *helrena*. Prije no što je stigla išta reći, Wrath je procijedio:

»V., dovuci dupe ovamo i ne daj mi da se maknem.«

Kad je Vishous prišao kralju, poželio je da je Rhage s njim. Sranje ... ovo je bila loša ideja. Čistokrvni, potpuno vezani mužjak morat će gledati kako njegova *šelana* hrani nekog drugog. Kvragu, kad je *Čuvarđeva* rekla da dovedu Beth, mislio je da to ima samo ceremonijalnu svrhu, a ne da posluži kao vena. Ali kakvog su izbora imali? Butch će sasvim ispiti Marissu, i neće mu biti dosta, a ni jedna druga ženka u kući nije mogla obaviti taj posao. Mary je i dalje bila čovjek, a Bella je bila trudna. Osim toga, kao da bi bilo išta lakše svladati Rhagea ili Z.-a? Za zvijer bi im trebao pištolj za omamljivanje veličine topa, a za Z.-a ... pa, sranje.

Beth je pogladila svog *helrena* po licu.

»Možda ne bi trebao gledati.«

Wrath ju je zgrabio za vrat i jako poljubio. Zatim je ustima prinio njezinu venu i posjekao je.

»Idi k njemu. Odmah.« Odgurnuo ju je i samog sebe pribio uza zid. »Vishous, dolazi ovamo i drži me. Ili će sve uskoro postati jako ružno.«

Wrathovo veličanstveno tijelo je drhtalo, mišići su mu se napeli, koža znojila. Oči pod naočalama sjalile su takvim bijesnim sjajem da si ih jasno mogao vidjeti čak i ispod crnih stakala. V. se bacio na kralja i dočekao ga je samo jak otpor. Bože mili, ovo je kao da zadržava bika.

»Zašto ne ... iziđeš«, stenjao je V. dok je pokušavao obuzdati kralja.

»Morao bih proći pokraj njih ... da dođem do vrata. Nema ... šanse.«

V. je okrenuo glavu i pogledao što se događa na stolu. Čovječe, Marissa će završiti na podu ako se uskoro ne oslobodi od Butcha. A murjak će poludjeti ako taj izvor krvi napusti njegova usta.

»Beth«, vikao je V. dok se borio s Wrathom. »Uštipni ga za nos i pomakni mu čelo unatrag. Samo tako će popustiti.«

Kad je Beth zgrabila Butcha za nos, murjak je neljudski režao, kao da zna što dolazi. Tijelo mu se napelo na stolu kao da je spreman ubiti svakog tko priđe njegovoj hrani. *O, Kriste, ne daj da napadne Beth*, pomislio je V.. Wrath je bio tako bijesan da ga je lako mogao ubiti. *Molim Te ...*

Ženke su se prekrasno snašle. Marissa je otrgnula zapešće od Butcha i pritisnula mu ramena na stol, a Beth je prinijela svoje zapešće njegovim ustima. Kad mu je došla svježa vena, Butch je poput bebe sisao novu krv i zadovoljno stenjao. Wrath je na to sasvim popizdio. Kraljevo tijelo je željelo jurnuti na stol i vuklo je Vishousa sa sobom.

»Marissa«, vikao je V. prebacujući težinu. Visio je oko Wrathova struka poput ciganske marame. »Trebam pomoć.«

Pogledala je Wratha ... ženka je bila dobra, kvragu, bila je tako dobra. Bez sumnje je htjela ostati uz Butcha, ali je dotrčala do V.-a i zabila se svom snagom u Wratha koji mu se gotovo oteo. Kralj je ustuknuo na neočekivanu silu i V. se stigao premjestiti. Glava mu je bila pod lošim kutom, ali su zato ruke bile baš ondje gdje trebaju biti, jedna na Wrathovim leđima i zaključana oko njegova vrata, a druga

oko struka. Iz fore je omotao jednu nogu preko Wrathovih bedara tako da se spotakne ako jurne naprijed. Marissa je učinila isto to, omotala je jednu svoju nogu oko Wrathove i jednu ruku preko njegovih prsa. O sranje ... jako je krvarila iz zapešća.

»Marissa. .. pomakni ruku prema meni ...« V. je duboko disao, napetih mišića. »Marissa ...«

Kao da ga nije čula. Previše je bila zauzeta gledanjem onoga što se događa na operacijskom stolu.

»Marissa ... iskrvarit ćeš. Spusti prokletu ruku.«

Pomaknula je lakat i spustila ruku, ali nije bila usredotočena na sebe. Sve dok V. nije spustio usne na njezinu kožu. Tad je iznenađeno uzdahnula i pogledala ga. Pogledi su im se susreli. Njezin je bio raskolačen.

»Da prestaneš krvariti«, rekao joj je. Kad je Butch opet ispustio neki zvuk, okrenula se njemu. Vrijeme je odjednom stalo za V.-a usprkos snazi koja mu se opirala. Zurio je u Marissin savršeni profil dok je lizao njezino uništeno zapešće, zatvarao rane, olakšavao bol, započinjao proces liječenja. Vođen nečim što nije želio imenovati, povlačio je jezik preko njezine kože, kušao i njezinu krv i ... Butcheva usta. Ponovio je te pokrete više puta no što je bilo potrebno. Na posljednjem je zastao, znajući da je već prevršio mjeru ... znajući da će izgubiti kontrolu nad Wrathom ako ne bude pazio ... pri posljednjem pokretu pogledao je Butcha. I pritisnuo usne na njezinu kožu u poljupcu pri kojem se osjećao kao da se oprašta od svog cimera.

Butch se probudio u oluji. U vrtlogu. U ... mikseru. Cijelo tijelo mu je režalo, svaki mišić se grčio. Pio je nešto ... nešto gusto i prekrasno na jeziku. Nešto tako dobro da su mu suze jurnule na oči, nešto poput tamnog vina. Dok je gutao, pomislio je da je jednom i okusio nešto takvo. Ne ovu berbu, ali ...

Otvorio je oči i zamalo se onesvijestio. Kvragu, bio je živ i s druge strane i ...

Čekaj, ovo nije Marissa.

Nečija crna kosa mu se prosula po licu.

»Marissa?«

Kad je čuo njezin odgovor, pogledao je prema izvoru glasa. I stresao se.

Blagi Bože ... takav prizor nije baš očekivao i nije mu se nimalo sviđao. Nimalo. Wrath je izgledao kao glavni lik horor filma, pravo vampirsko čudovište, ogoljelih očnjaka, svjedećih očiju. Želio je jurnuti na Butcha. Dobra stvar je bila što su ga zadržavali V. i Marissa. A loša stvar je bila što im je ponestajalo snage. Butch je pogledao Beth koja je slinom zatvarala ranu na svom zapešću.

»O, sranje ...« popio je puno od nje, zar ne? *Sranje* ...

Pustio je glavu da padne natrag na stol. Wrath će ga ubiti. Čim ga puste, kralj će njime obrisati pod. Butch je psovao i mjerio udaljenost do vrata dok je Beth polako prilazila njima trojima.

»Wrath?« Tiho je dodala: »Držite ga.«

Butch se okrenuo na bok i susreo Marissin pogled, molio se da sada ne umre. Jedva je čekao da se približi svojoj ženki, ali ovakva situacija zahtijevala je pažnju.

»Wrath«, ponovila je Beth. Instinkti su mu toliko podivljali da je neko vrijeme morala razgovarati s njim da mu odmakne pozornost s Butcha. »Gotovo je«, gladila ga je po licu. »Gotovo je, završilo je.«

Wrath je uz očajno stenjanje prislonio usne na njezin dlan i zatvorio oči u agoniji.

»Reci im ... reci im da me polako puste. Beth ... Beth ... krenut ću na tebe. Ne mogu se zaustaviti ... ali bolje je to nego da njega ubijem ...«

»Da ... puno bolje ...« složio se Butch.

Beth se odmaknula i pripremila na napad.

»Pustite ga.«

Kao da su pustili tigra. Marissa je sagnula glavu i pobjegla izvan dometa, a kralj je Vishousa svom snagom odbacio o zid. Krenuo je ravno na Beth i ugrizao je za vrat. Dok je dahtala, zabacivši glavu u ekstazi, Wrath se okrenuo i složio Butcha šakom gledajući ga kao da će ga ubiti. Bilo je očito da kralj sada pije kako bi obilježio svoj teritorij, a ne kako bi se održao na životu. Njegov vezivni vonj je služio kao upozorenje svima koji su se nalazili u prostoriji. Čim je osjetio da su svi shvatili poruku, skupio je svoju *šel'an* u ruke i otišao. Nije bilo sumnje kamo idu; u najbližu sobu s vratima tako da može prodrijeti u nju.

Butch je pružio ruke prema Marissi, i došla mu je kao nada obeznađenima; toplina puna svjetlosti, obećanje budućnosti vrijedne

življenja, blagoslov ljubavi. Kad se nagnula nad njega i čvrsto ga zagrlila, nježno ju je ljubio i govorio joj besmislice. Riječi su ga napuštale takvom brzinom da nije ni pokušavao promisliti prije no što nešto izgovori. Kad su se malo odmaknuli da dođu do daha, pogledao je Vishousa Brat je nelagodno stajao kraj otvorenih vrata i zurio u pod, lagano se tresući. Vishousove dijamantne oči su se podignule i brzo trepnule.

»Hej, stari moj.« Kad je Butch posegnuo prema njemu, Vishous je odmahnuo glavom. »Drago mi je što si se vratio, murjače.«

»Ma jebi se. Dolazi ovamo, V.«, rekao mu je Butch. V je gurnuo ruke u džepove i polako došetao do stola. Marissa ih je povezala, uzela je V.-a za ruku i prinijela je Butchevoj. »Jesi li dobro?« pitao je Butch stišćući mu ruku. V. je samo na djelić sekunde uzvratio stisak. Tad je lupio nogom o pod poput konja i prekinuo kontakt.

»Jesam.«

»Hvala ti.«

»Ništa.«

V. se toliko grčio da je Butchu bilo žao. Promijenio je temu.

»I gotovo je? To je to?«

V. se gladio po bradi i gledao na sat. Tad je pogledao Butcha.

»Pričekajmo još deset minuta.«

U redu. Za to vrijeme je Butch gladio Marissu po kosi, ramenima, licu. V. je napokon promrmljao:

»Čini se da je gotovo.«

Iako se u Bratovu glasu dalo naslutiti razočaranje, Butch se smješкао.

»Pa i nije bilo tako strašno. Osim umiranja, naravno. To nije ...« pustio je rečenicu da visi i smrknuo se.

»Što je«, upitala je Marissa.

»Ne znam. Ja ...« Nešto se događalo ... nešto u njegovoj utrobi. Vishous je prišao stolu.

»Što se događa, murjače?«

»Ja ...« Golem val boli preplavio ga je poput kiše oštih čavala koji su se zabijali u njega iz svih mogućih kutova.

»O sranje ... B umirem ...«

Vishousovo lice se pojavilo pred njim. Cerio se kao iscrerena mačka iz priče o Alisi.

»Ovo je promjena, prijatelju moj. Sada se pretvaraš.«

»Koji k ...«

Nije stigao izgovoriti tu riječ. Užarena agonija preplavila mu je svijest i povukao se duboko u sebe, izgubivši se u vrtlogu mučenja. Nadao se da će se onesvijestiti od boli. Ali nije imao sreće. Nakon sto pedeset svjedosnih godina patnje, pucanje je počelo. Prvo su puknule kosti u njegovim bedrima, zavijao je od boli, ali nije mogao previše razmišljati o tome jer su onda krenule nadlaktice, pa ramena. Kralježnica ... potkoljenice ... šake ... stopala ... lubanja mu se zavijala i čeljust ga je boljela. Okrenuo se ... ispljunuo dva zuba ...

Marissa ga je vodila kroz uragan promjene, razgovarala s njim. Primio se njezina glasa i njezine slike u glavi, jedinih stalnih stvari u ovom svijetu boli.

John je upravo ispijao svoje prvo pivo u jednoj jako lijepoj i jako skrivenoj kući na drugom kraju grada. Pa je popio još jedno. Pa još jedno. Iznenadio se što ih njegov trbuh može podnijeti, ali glatko su kliznula niz jednjak i ostala dolje.

Blaylock i Qhuinn su sjedili na podu ispred kreveta, priključeni na plazma televizor. Igrali su *skillerz*, onu super novu igru o kojoj su svi razgovarali. John ih je nekim čudom pobijedio obojicu i oni su se sada natjecali za drugo mjesto. Dok se John udobno smjestio na Blayevom krevetu, prinio je ustima bocu *Corone* i shvatio da je prazna. Pogledao je sat. Fritz će za nekih dvadeset minuta doći po njega i to bi mogao biti problem. Vrtjelo mu se jako. Baš mu je bilo dobro.

Blaylock se nasmijao i prevrnuo na pod.

»Ne mogu vjerovati da si me pobijedio, kretenu.« Qhuinn je uzeo svoje pivo s poda i lagano udario Blaya bocom u nogu.

»Žalim, veliki. Ali loš si.«

John je naslonio glavu na ruku. Uživao je u osjećaju blage omamljenosti. Bio je toliko ljut u zadnje vrijeme da je i zaboravio kako je to biti opušten. Blay ga je pogledao smijući se.

»Naravno, ovaj tu tihi i snažni je pravi pobjednik. Mrzim te, znaš to?«

John se nasmijao. Dok su se ona dvojica na podu smijala, oglasio se i *BlackBerry*. Qhuinn se javio. Mnogo puta je rekao aha. Poklopio je.

»Sranje ... Lash se neće vratiti neko vrijeme. Čini se da si ga ti«, pogledao je Johna, »toliko uplašio da se usrao kao grlica.«

»Čovječe, koja je to šupčina«, rekao je Blay.

»Točno.«

Neko vrijeme su šutjeli i slušali Too Shortovu »*Nasty*«. Tad je Qhuinn postao naglo zainteresiran. Njegove oči, jedno plavo, a drugo zeleno, usredotočile su se na Blaya.

»Hej, Blay, kako je bilo?«

Blay je odmah pogledao u strop.

»Izgubiti od tebe, misliš? Ma divno, baš ti hvala.«

»Znaš da ne pitam za to.«

Blay je opsovao, izvadio još jedno pivo iz malenog hladnjaka i otvorio ga. Već ih je popio sedam, a bio je trijezan kao da nije popio ni jedno. Pojeo je i četiri *Big Maca*, dva velika pomfrita, čokoladni shake, dvije pite od višanja. I još vrećicu čipsa.

»Blay? Daj, što se dogodilo?«

Blaylock je otpio veliki gutljaj iz boce i odgovorio:

»Ništa.«

»Jebi se.«

»Dobro, dobro.« Blay je još jednom otpio. »Pa ... želio sam umrijeti. Bio sam uvjeren da ću umrijeti. Tad sam ... znate ...« Pročistio je grlo. »Pa ... uzeo sam njezinu venu. Nakon toga je bilo još gore. Mnogo gore.«

»Čiju venu?«

»Jasiminu.«

»Opa. Ona je skroz zgodna.«

»Što god.« Blay se naslonio postrance, zgrabio majicu i pokrio se njome preko bokova. Kao da je nešto htio sakriti. Qhuinn je primijetio taj pokret. A i John.

»Jesi li je uzeo, Blay?«

»Ne! Vjerujte mi, kad te lupi prijelaz, seks ti je zadnja stvar na pameti.«

»Ali ja sam čuo da ...«

»Ne, nisam to učinio s njom.«

»Dobro, sve u redu.« Ali Qhuinn je očito mislio da je njegov friend lud »I kakva je promjena? Kakav je osjećaj?«

»Kao da sam se slomio i ponovno sastavio«, Blay je povlačio velike gutljaje iz boce. »To je to.«

Qhuinn je otvorio svoje male ruke i skupio ih u šake.

»Osjećaš li se drugačije?«

»Da.«

»Kako?«

»Kriste, Qhuinn ...«

»A što nam imaš sakrivati? Ionako ćemo svi to proći. Mislim ... Johne, sigurno i tebe zanima?«

John je pogledao Blaya i kimnuo, nadajući se da će njih dvojica nastaviti razgovarati. U tišini koja je uslijedila Blay je protegnuo noge.

Snažni bedreni mišići nazirali su se kroz nove traperice koje je nosio.

»Kako se sada osjećaš?« navaljivao je Qhuinn.

»Kao ja. Samo, ne znam ... mnogo snažniji.«

»Super«, smijao se Qhuinn. »Jedva čekam.«

Blaylock je prevrnuo očima.

»Ne trebaš se tomu radovati. Vjeruj mi.«

Qhuinn je odmahnuo glavom.

»I ne slutiš koliko si u krivu.« , Nastala je pauza. »Diže li ti se sada često?«

Blay se sasvim zacrvenio.

»Molim?«

»Ma daj, mogao si znati da ću te to pitati. Onda?« tišina se nastavila. »Halo? Blay? Odgovori mi. Diže li ti se?«

Blay se protrljao po licu.

»Hm ... da.«

»Često?«

»Da.«

»I središ se sam, je li tako? Mislim ... moraš. Kako je to?«

»Jesi li ti posve popizdio? Neću tebi ...«

»Reci nam samo jednom. Nećemo te opet pitati. Kunemo se. Je li tako, Johne?«

John je polako kimnuo, svjestan da zadržava dah. Sanjao je, imao je erotske snove, ali to nije isto kao kad se nešto zapravo događa. Ili kad ti netko iz prve ruke ispriča. Nažalost, činilo se da je Blay ušutio.

»Kriste, Blay ... kako je bilo? Molim te. Cijeli život čekam ono što ti imaš. Nemam koga drugoga pitati ... neću valjda pitati oca? Samo ispljuni. Kako je to kad svršiš?«

Blay je odljepljivao etiketu s piva.

»Snažno. Eto tako. Kao neki val koji se nadima u tebi ... pa onda eksplodiraš.«

Qhuinn je zatvorio oči.

»Čovječe, jedva čekam. Želim biti mužjak.«

Bože, i John je želio isto to. Blay je pijuckao svoju *Coronu* i zatim obrisao usta.

»Ali sada to želim raditi s nekim ...«

Qhuinn se polunasmiješio kako to uvijek radi.

»A Jasim?«

»Ne. Ona nije moj tip. Gotovo je s ovim. Razgovor je završio.«

John je pogledao na sat i pomaknuo se na rub kreveta. Na brzinu je nešto napisao u blok i pokazao im. Obojica su kimnuli.

»Može«, rekao je Blay.

»Hoćeš doći i sutra navečer?« upitao ga je Qhuinn.

John je kimnuo i pridignuo se, samo da bi opet pao na madrac. Qhuinn mu se nasmijao.

»Pogledaj se, propalico. Posve si zgažen.«

John je samo slegnuo ramenima i usredotočio se na dolazak do vrata. Kad ih je otvorio, Blay mu je doviknuo:

»Hej, J.?«

John se okrenuo i podignuo obrvu.

»Gdje možemo naučiti taj znakovni jezik?« Qhuinn je kimnuo i otvorio još jedno pivo. »Da, gdje?« John je žmirkao. Zatim je napisao:

Na internetu. Potražite Američki znakovni jezik.

»Dobro. Ti ćeš nam pomoći, je li tako?«

John je kimnuo. Ova dvojica su se vratila TV-u i počela novu igru. Kad je John zatvorio vrata, čuo ih je kako se smiju i nasmiješio se. Samo da bi osjetio ubod sramote. *Tohr i Wellsie* su mrtvi, mislio je. Ne bi trebao uživati. Pravi muškarac ne bi odlutao od svog cilja, svojih neprijatelja ... samo zbog prijatelja. John je krenuo niz hodnik i održavao ravnotežu rukom. Problem je bio u tome što je bilo tako odlično osjećati se dijelom tima. Ne velike grupe ili nečega sličnog, nego skupine pravih, velikih ... prijatelja. Vrste na koju se možeš osloniti do smrti.

Marissa nije shvaćala kako je Butch preživio sve ono kroz što je njegovo tijelo moralo proći. Izgledalo je jednostavno nemoguće. No činilo se da svi mužjaci moraju proći kroz to, pogotovo ratnici. A budući da je Butch bio iz Wrathove loze, nedvojbeno je njegovim žilama tekla snažna krv. Kad je satima poslije sve bilo gotovo, Butch

je ležao na operacijskom stolu u hladnoj sobi i samo disao. Koža mu je bila boje voska i oznojena kao da je istrčao dvanaest maratona. Noge su mu visjele niz operacijski stol. Ramena su mu bila dvostruko veća nego prije, a bokserice jako nategnute preko bokova. No njegovo lice ju je tješilo. Bilo je isto kao i prije, proporcionalno njegovu djelu kad je otvorio oči, koje su bile one iste smeđe boje koju je tako dobro poznavala i voljela, a duh u njima bio je samo njegov.

Bio je previše omamljen da bi govorio, ali drhtao je, pa ga je pokrila dekom. Trgnuo se kao da ga pecka po koži. Usnama je oblikovao *Volim te* i zaspao. Marissa je istog trena postala umornija nego što je ikad bila. Vishous je oprao svu krv s poda vodom iz crijeva i rekao joj:

»Idemo jesti.«

»Ne želim ga ostaviti.«

»Znam. Zamolio sam Fritza da nam donese nešto i ostavio je hranu vani.«

Marissa je slijedila Brata u sobu za opremu i sjela nasuprot njemu na veliku klupu. Jeli su Fritzove izletničke zalogajčiće usred nunčaka, bodeža za obuku i mačeva. Sendviči su bili dobri, kao i sok od jabuke i zobeni kolačići. Vishous je nakon nekog vremena zapalio cigaretu i naslonio se na zid.

»Bit će dobro.«

»Ne shvaćam kako je mogao izdržati onoliku bol.«

»Meni je bilo isto tako.«

Zastala je sa sendvičem od šunke u zraku.

»Stvarno?«

»I gore. Bio sam manji od njega kad mi se to dogodilo.«

»Ali isti je iznutra, je li tako?«

»Da, još uvijek je tvoj dečko.«

Kad je pojela sendvič, podignula je obje noge na klupu i naslonila se na zid.

»Hvala ti.«

»Za što?«

»Što si mi zatvorio ranu.«

Odmaknuo je dijamantni pogled od nje.

»Nema problema.«

Tišina ju je prevarila i kapci su joj se spustili. Protresla se da se probudi.

»Opusti se«, promrmljao je Vishous. »Ja ću ga paziti i pozvat ću te čim dođe k sebi. Hajde ... leži.«

Legla je i sklupčala se na bok. Nije očekivala da će moći zaspati, ali ipak je zatvorila oči.

»Podigni glavu«, rekao je Vishous. Kad ga je poslušala, gurnuo joj je smotani ručnik ispod uha. »Ovo ti je bolje za vrat.«

»Jako si ljubazan.«

»Šališ se? Murjak bi me prebio kad bi znao da sam dopustio da ti bude neudobno.«

Mogla se zakleti da je Vishous prešao rukom preko njezine kose, ali vjerojatno joj se samo učinilo.

»A ti«, tiho je upitala kad je sjeo na drugu klupu. Bože, morao je biti jednako umoran kao i ona. Odsutno se nasmiješio.

»Ne brini se za mene, ženko. Samo spavaj.«

Začudo, odmah je zaspala.

V. je gledao Marissu koja se zamalo onesvijestila od umora. Nagnuo je glavu i pogledao u prostoriju gdje je ležao Butch. Vidio je tabane velikih stopala. Čovječe ... Butch je sada zaista bio jedan od njih. Ratnik s očnjacima koji je izgledao kao da je viši od dva metra. Definitivno je bio od Wrathove loze. V. se pitao hoće li ikada doznati po kojoj liniji. Vrata sobe za opremu su se otvorila i Z. je ušao unutra, a odmah iza njega i Phury.

»Što se dogodilo«, uglas su upitali.

»Ššš.« V. je kimnuo prema Marissi. Tad je tiho dodao. »Uđite unutra i vidite sami.«

Njih dvojica su ušli.

»Pa jebote ...« prenerazio se Phury.

»Opa, taj je velik«, promrmljao je Z. Tad je omirisao zrak. »Zašto je Wrathov vezivni vonj posvuda? Ili mi se čini?«

V. je ustao.

»Izidimo van. Ne želim ih probuditi.«

Njih trojica su izišla van na plave strunjače i V. je zatvorio vrata za njima.

»Gdje je Wrath?« upitao je Phury kad je sjeo. »Zar on nije trebao posvjedočiti svemu ovome?«

»Zauzet je.« U to nema sumnje.

Z. je zurio u vrata.

»Taj murjak je golem, V. Taj murjak je stvarno golem.«

»Znam.« V. se ispružio na leđima preko strunjača i povukao dim.
Nije htio gledati braću u oči.

»V., stvarno je velik.«

»Nemoj ni počinjati. Prerano je da bismo znali kakav će doista biti.«

Z. se protrljao po glavi.

»Samo kažem. On je ...«

»Znam.«

»I u sebi ima Wrathovu krv.«

»Znam. Ali prerano je, Z. Jednostavno je prerano. Osim toga, majka mu nije jedna od *Odabranih*.«

Z.-ove žute oči izgledale su iznervirano.

»Jebeno glupo pravilo ako mene pitaš.«

Butch se probudio na operacijskom stolu usred velikog udisaja kroz nos. Nešto je namirisao. Nešto što mu se jako svidjelo. Nešto od čega je počeo moćno brujati. *Moja*, rekao je glas u njegovoj glavi. Pokušao je otresti riječ, riješiti je se, ali postajala je sve glasnija. Sa svakim njegovim dahom taj se slog ponavljao u njegovoj glavi dok nije postao sam otkucaj njegova srca; neuvjetovan slobodnom voljom. Izvor njegova života. Sjedište njegove duše.

Zastenjao je i sjeo na stol, samo da bi izgubio ravnotežu i gotovo pao na pod. Kad se uhvatio za stol, pogledao je svoje ruke. Koji vrag ... ne, nešto nije kako treba biti. Ovo nisu njegove ruke. .. sranje, nisu ni njegove noge. Bedra su mu bila golema.

Ovo nisam ja, mislio je. *Moja*, opet je odjeknuo onaj glas. Pogledao je oko sebe. Bože, sve je u ovoj bolničkoj prostoriji izgledalo tako čisto, kao da su njegove oči netom oprani prozori. A njegove uši ... pogledao je fluorescentna svjetla na stropu. Mogao je čuti struju kako prolazi kroz cijevi. *Moja*.

Ponovno je udahnuo. Marissa. Marissa je bila taj miris. Bila je blizu ... Usta su mu se otvorila sama od sebe i pustila van grleno, ritmičko predenje koje je završilo riječju: *moja*.

Srce mu je lupalo kad je shvatio da kontrolni toranj u njegovoj glavi više nije bio pod njegovom komandom. Izgubivši svu logiku, bio je vođen samo posesivnim nagonom prema Marissi, koji je prije smatrao tek prolaznom fazom.

Moja!

Spustio je pogled na svoje bokove i iznenadio se kad je vidio što se propinje u premalenim boksericama. Kurac mu je narastao skupa s ostatkom tijela i sada je prijetio da će probiti ionako razvučen pamuk bokserica. Grčio se kao da želi svrnuti Butchevu pozornost na sebe.

O, Bože ... njegovo se tijelo htjelo združiti. S Marissom. Odmah. Kao da ju je pozvao, pojavila se na vratima:

»Butch?«

Bez ikakva upozorenja pretvorio se u torpedo i naciljao je istog trena. Srušio ju je na pod i poljubio jako, opkoračio je i svukao joj hlače niz glatke noge. Grubo joj je razdvojio bokove i zaronio lice u njezinu srž. Kao da je podvojena ličnost, gledao je samog sebe iz daljine, gledao je kako joj njegove ruke podižu vestu i hvataju je za grudi dok je ševi jezikom. Tad je jurnuo naprijed, pokazivao očnjake za koje je odjednom znao čemu služe i pregrizao joj grudnjak. Pokušavao je prestati, ali kao da ga je uhvatila nekakva centrifugalna sila, a Marissa je bila osovina oko koje se vrtio.

Stenjao je:

»Žao mi je ... ne mogu prestati ...«

Zgrabila ga je za lice ... i sasvim umirila. Bilo je nevjerojatno i nije imao pojma kako je to izvela, ali ... njegovo tijelo je sasvim zastalo. Tad je shvatio da ona ima neobičnu kontrolu nad njim. Da je rekla ne, odmah bi prestao. Istog trena. Točka.

Ali nije ga zaustavljala. Oči su joj senzualno svjetlucale.

»Uzmi me. Učini me svojom ženkom.«

Nagnula je bokove prema njemu i njegovo tijelo se vratilo u stanje mahnitosti. Strgao je bokserice sa sebe i zabio se u nju. Prodro je tako duboko, raširio ju je toliko da se osjećao kao da je obuhvatila svaki njegov centimetar. Viknula je i zarila nokte u njegovu stražnjicu, a on ju je nabijao snažno i brzo. Osjetio je kako se one dvije polovice njega napokon sastavljaju. Dok je divlje ulazio u nju, glas koji je uvijek smatrao svojim stopio se s onim novim koji je odjekivao u njegovoj glavi. Zagledao se u njezino lice kad je počeo svršavati, i ejakulacije su bile različite od svega što je do tada iskusio. Oštrije, jače, trajale su vječno, kao da je imao beskrajnu zalihu onoga čime ju je punio. A njoj se jako sviđalo, naginjala je glavu unatrag, stiskala ga nogama, upijala u sebe sve što joj je davao. Kad je bilo gotovo, Butch se srušio. Bio je sav znojan, zadihan, malčice ošamućen. Tek tad je primijetio da si drugačije odgovaraju; njegova glava je stajala više nad njezinom, njegovi bokovi su tražili više mjesta među njezinim nogama, a ruke su u odnosu na njezino lice bile mnogo veće nego prije. Poljubila ga je u rame. Polizala po koži.

»Mmm ... lijepo mirišeš.«

Da, mirisao je. Tamni začim koji je prije izlazio iz njega sada je ispunjavao cijelu prostoriju. Obilježio je Marissu, njezinu kožu i kosu ... i bio je u njoj. Tako i treba biti. Ona je njegova.

Maknuo se s nje.

»Dušo ... nisam siguran zašto sam to morao učiniti.« Pa, pola njega nije bilo sigurno. Druga polovica je samo željela sve ponoviti još jednom.

»Drago mi je što jesi.« Osmijeh koji mu je podarila bio je poput sunčevog sjaja. Shvatio je koliko je sretan jer je on njezin. Ovo je bilo obostrano. Pripadali su jedno drugome.

»Volim te, dušo.«

Ponovila je njegove riječi, ali osmijeha više nije bilo. »Bojala sam se da ćeš umrijeti.«

»Ali nisam. Sad je sve gotovo. Prešao sam na drugu stranu. Zajedno smo na drugoj strani.«

»Ne mogu opet proći kroz sve to.«

»Nećeš morati.«

Malčice se opustila i pogladila ga po licu. Tad se namrštila:

»Ovdje je malo hladno, zar ne?«

»Sad ćemo te obući i odvesti u palaču.« Posegnuo je da joj doda vestu ... i oči su mu se zakvačile za njezine savršene ružičaste bradavice. Ponovno se ukrutio. Htio je eksplodirati. Očajnički je želio još jedno oslobođenje. Sunčani osmijeh opet se pojavio na njezinu licu.

»Dođi, *milum*. Neka moje tijelo olakša tvoje.« Nije morala dvaput reći.

Ispred sobe za opremu V., Phury i Zsadist prestali su razgovarati. Slušali su. Sudeći po prigušenim zvukovima, Butch je bio budan i ... jako zauzet. Kad su se braća nasmijala, V. je zatvorio vrata razmišljajući kako je sretan zbog njih dvoje. Zbilja ... sretan.

On i blizanci razgovarali su o svačemu i ničemu. V. bi povremeno zapalio cigaretu i otresao u bocu *Aquafine*. Sat vremena kasnije vrata su se otvorila i Marissa i Butch su izišli. Marissa je bila odjevena u *ji* za borilačke vještine, a Butch se ručnikom omotao oko bokova. Vezivni vonj se širio svuda oko njih. Izgledali su umorno i jako, jako zadovoljeno.

»Hm ... hej, dečki«, rekao je murjak zacrvenivši se. Dobro je izgledao, iako se teško kretao. Zapravo se na svoju ženu oslanjao kao na štaku. V. se nasmiješio:

»Čini mi se da si malo viši.«

»Da ... nekako mi je teško hodati. Je li to normalno?«

Phury je kimnuo.

»Definitivno. Trebalo mi je mnogo vremena dok se nisam naviknuo na novo tijelo. Za nekoliko dana će ti se malo vratiti kontrola, a do tada će ti biti čudno.«

Marissa je izgledala kao da se bori s težinom svog mužjaka, a Butch se njihao jer se nije želio nasloniti na nju onoliko koliko je zapravo morao.

V. je ustao sa strunjača:

»Trebaš pomoć do Jazbine?«

Butch je kimnuo.

»To bi bilo odlično. Past ću na nju.«

V. je prišao Butchu i pridignuo ga.

»Kući, Jarvise?«

»Da. Jedva čekam da se istuširam.«

Butch je uhvatio Marissu za ruku i njih troje su polako krenuli u Jazbinu. Put kroz tunel je bio tih. Čuli su se samo Butchevi nepravilni koraci. Dok su hodali, V. se sjetio svoga vlastitog prijelaza, kad se probudio sav istetoviran upozorenjima. Istetovirali su ga po licu, ruci i intimnim dijelovima. Barem je Butch bio siguran, i , imao je prijatelje koji će ga štiti dok povрати snagu. V.-a su samo izbacili i ostavili da umre u šumi blizu nekoga ratničkog kampa.

Butch je imao još nešto što mu je davalo prednost: hvalevrijednu ženu koja ga je voljela. Marissa je sjala pokraj njega i V. je davao sve od sebe da je ne gleda previše ... ali nije mogao prestati. Tako je toplo gledala Butcha. Tako toplo. Jednostavno se morao pitati kakav je to osjećaj.

Kad su ušli u Jazbinu, Butch je isprekidano izdahnuo. Očito i je potrošio svu svoju energiju boreći se da ostane uspravan.

»A da malčice odspavaš«, predložio mu je V.

»Ne ... treba mi tuš.«

»Jesi li gladan?« upitala je Marissa.

»Da ... O, Bože, jede mi se slanina ... slanina i ...«

»Čokolada«, dodao je V. lukavo dok ga je ubacivao pod tuš.

»Da, čokolada. Kvragu, ubio bih za čokoladu.« Butch se fnamrštio.
»Ali ja ne volim čokoladu.«

»Sad voliš.« Marissa se sagnula pod tuš i otvorila vodu za Butcha.

»Još nešto?« upitala je.

»Palačinke. I vafle s javorovim sirupom i maslacem. I jaja ...« V. ju je pogledao. »Ma donesi bilo što jestivo. Sad bi on mogao pojesti i svoje cipele.«

»I sladoled i punjenu puricu ...«

Marissa je poljubila Butcha u usta.

»Odmah se vraćam ...« Butch ju je zgrabio za lice i jako poljubio. Kad je vezivni vonj opet nahrupio iz njega, stisnuo ju je uza zid i pritisnuo svojim tijelom, počeo je pipati i gurati bokove o njezine.

Da, da, pomislio je V. *Novopretvoreni mužjak*. Butch će neko vrijeme imati erekciju svakih petnaest minuta. Marissa se nasmijala, oduševljena svojim družbenikom.

»Kasnije, prvo moraš jesti.«

Butch se odmah smirio, kao da je ona pozvala njegovu požudu k nozi i požuda se lijepo ponašala zato što je željela biti dobar psić. Kad je otišla, murjakove oči su je slijedile sa surovom gladi i obožavanjem.

V. je odmahnuo glavom.

»Baš si jadan.«

»Čovječe, ako sam ranije mislio da je volim ...«

»Vezani mužjak je opasna stvar«, rekao je V. Skinuo je Butchu ručnik i gurnuo ga pod tuš. »Tako sam barem čuo.«

»Joj«, viknuo je Butch pod tušem. »Ovo mi se ne sviđa.«

»Koža će ti biti osjetljiva nekih tjedan dana. Viči ako ti nešto treba.« V. je bio na pola puta niz hodnik kad je čuo još jedan *joj* i vratio se natrag. »Što je? Što se ...«

»Ćelavim!«

V. je odmaknuo zavjesu s tuša i namrštio se:

»O čemu pričaš? Kosa ti je na glavi ...«

»Ma ne kosa! Tijelo, kretenu! Ćelavim!«

Vishous je spustio pogled. Butchev torzo i noge su se linjali, a tamnosmeđe dlake su se skupljale oko odvoda. V. se počeo smijati.

»Pa razmišljaj ovako. Nećeš morati brijati leđa kad ostariš, istina?
Nećeš morati ići kozmetičarki!«

Nije se iznenadio kad je sapun iz tuša poletio prema njegovoj glavi.

19

Tjedan dana kasnije Van Dean je naučio nešto važno o samome sebi.

Njegova ljudskost je nestala.

Kad je očajničko stenjanje odjeknulo praznim podrumom, pogledao je vampira civila koji je ležao privezan na stolu. Gospodin X. ga je obrađivao dok je Van gledao. Kao da gleda šišanje.

Trebao je ovo smatrati odvratnim, pogrešnim. Proveo je mnogo godina u borbama, nanoseći drugima bol, ali nikada nije činio zlo nevinima niti se okomljivao na slabe. Sada? Jedina reakcija koju i je imao na ovu okrutnost bilo je živčiranje zato što ne vodi ničemu. Jedina stvar koju su saznali o O'Nealu bila je ta da je sličan lik viđen u društvu frajera koji su mogli biti samo Bratstvo. Zalazili su u neke klubove u centru, *Screamer's* i *ZeroSum*. No to su već znali. Počeo je sumnjati da Visoki degrad polako postaje frustriran. Kakav gubitak vremena! Van je želio krenuti u lov na vampire, a ne iživljavati se na jadnicima.

Ali sranje je bilo u tome što mu X. nije dopuštao da se iskuša na krvopijama. Zahvaljujući njemu, otkad se pridružio *Degradacijskom* društvu, sredio je samo nekoliko degrada. Svaki dan ga je gospodin X. suočavao s drugim degradom, da bi Van pobjesnio i na kraju ga izbo na smrt.

No X. je svaki dan bio sve nadrkaniji. Kao da ga je Van na neki način iznevjerio. Bilo je teško shvatiti kako kad je imao statistiku od sedam naprema nula. Kad se zvuk grgljanja pronio krvlju okaljanim zrakom, Van je opsovao ispod glasa.

»Je li ti dosadno«, odbrusio je gospodin X.

»Ma nimalo. Super mi je gledati ovo.«

Kratka tišina. Zatim zgađeno siktanje.

»Ne budi takav mlakonja.«

»Što god. Ja sam borac i gadi mi se ovo iživljavanje na zatvoreniciima, pogotovo kad ne vodi ničemu.«

Bezizražajne, blijede oči gospodina X.-a su počele gorjeti.

»Idi i patroliraj s drugima, onda. Jer ako te budem morao gledati i trenutak dulje, naći ćeš se na ovom stolu, kunem ti se.«

»Napokon.« Van je izišao i krenuo prema stepenicama. Kad je zakoračio na prvu stubu, gospodin X. je procijedio:

»Tvoj slabi želudac je takva sramota.«

»Ovo nema veze s mojom probavom, vjeruj mi.«

Van je samo nastavio hodati.

Butch je sišao s trake za trčanje i majicom si obrisao znoj s lica. Istrčao je sedamnaest kilometara. Za pedeset minuta. Što bi značilo da je u pet minuta istrčao oko dva kilometra. *Jebote...*

»Kako si?« upitao je V. s klupe.

»Kao *Lee Jebeni Majors*.«

Čuo se klang kad se gotovo 317 kilograma zaustavilo na traci.

»Referenca na *Čovjeka od Šest milijuna dolara* ti odgovara, murjače.«

»Odrastao sam u sedamdesetima. Tuži me.«

Butch je popio malo vode i okrenuo se prema vratima. Zaustavio je dah i sekundu poslije Marissa je ušla unutra. Bože, bila je tako prekrasna u crnim hlačama i sakoa boje vrhnja, poslovna i ženstvena, a njezine plave oči su sjale prema njemu.

»Malo sam navratila prije no što odem kući«, rekla je.

»Neka si, dušo.«

Dao je sve od sebe da se obriše prije no što joj je prišao, no činilo se da joj ne smeta njegova vrelinu i znoj. Uхватила ga je za bradu i poljubila kad se nagnuo da je pozdravi.

»Dobro izgledaš«, šapnula je milujući ga po vratu i golim prsima. »Jako dobro.«

»Je li?« smiješio joj se. Postao je tvrd u sekundi i sjetio se kako ju je probudio prije pola sata. »Pa ne izgledam tako dobro kao ti.«

»O tome bi se dalo raspravljati«, rekla je i prišla mu bliže.

Zarežao je i počeo misliti gdje bi se tu u teretani mogli skloniti na deset minuta. Hmm ... da, blizu je bila učionica koja se mogla zaključati. Savršeno. Pogledao je V.-a, spreman da mu dobaci kako će se brzo vratiti, i iznenadio se kad je uhvatio Brata kako ih gleda spuštenih kapaka i nejasnog izraza lica. Vishous je brzo odvratio pogled.

»Moram ići«, rekla je Marissa i odmaknula se. »Imam važnu noć pred sobom.«

»Zar ne možeš ostati još malo? Pet minuta?«

»Voljela bih, ali ne mogu.«

Čekaj malo, pomislio je. Gledala ga je nekako drugačije. Nije skidala oči s njegova vrata i usta su joj bila malčice otvorena. Brzo je oblizala donju usnicu, kao da je pojela nešto fino. Ili željela pojeseti nešto fino. Osjetio je nalet lude požude.

»Dušo«, rekao je. »Trebaš li nešto od mene?«

»Da ...« Stala je na prste i šapnula mu nešto u uho. »Dala sam ti mnogo kad si prolazio kroz promjenu, i sada sam malčice slaba. Trebam tvoju venu.«

Kvrugu ... to je cijelo vrijeme čekao. Priliku da je nahrani. Butch ju je primio oko struka, podignuo s poda i odnio van kao da je u prostoriji izbio požar.

»Ne još, Butch«, smijala se. »Spusti me. Tek si tjedan dana vampir!«

»Neću!«

»Butch, spusti me.«

Njegovo tijelo ju je poslušalo, iako se mozak želio svađati.

»Koliko još?«

»Brzo.«

»Sad sam snažan.«

»Mogu pričekati još nekoliko dana. Bolje je tako.«

Poljubila ga je i pogledala na sat. Nosila je njegova favorita iz kolekcije, *Patek Philippe* s crnim remenom od aligatorove kože. Obožavao je što ga ima sa sobom kamo god ide.

»Cijelu noć ću biti u *Sigurnoj kući*«, rekla je. »Dolazi nam još jedna ženka i njezino dvoje mladih. Želim biti tamo kad dođu. Sazvala sam svoj prvi sastanak osoblja. Mary će ići sa mnom i pomoći će mi. Vjerojatno se neću vratiti prije zore.«

»Bit ću ovdje.« Uhvatio ju je kad se okrenula i zagrlio još jednom. »Pazi se.«

»Hoću.«

Poljubio ju je i zagrlio. Jedva je čekao da se vrati. Nedostajala mu je čim je otišla.

»Baš sam jadan«, rekao je V.-u.

»Rekao sam ti.« V. je ustao s klupe i prihvatio se utega. »Vezani mušjaci su ti posebna priča.«

Butch je odmahnuo glavom i pokušao se ponovno usredotočiti na trening. Kad je Marissa bila na poslu tijekom proteklih tjedan dana, on je boravio u palači i pokušavao dovesti svoje novo tijelo u red. Ispočetka je morao naučiti osnovne stvari, kao pisanje i jedenje. Sad je pokušavao dosegnuti svoje granice i vidjeti gdje mu je točka sloma, ako je uopće ima. Dobra stvar je bila ta što je sve funkcioniralo. Pa, gotovo sve. Jedna ruka ga je malo boljela, ali ne previše. A očajnici su bili zakon! Kao i snaga i izdržljivost koje je sada posjedovao. Bez obzira na to koliko se naprezao u teretani, njegovo tijelo je na napor odgovaralo rastom. Jeo je koliko i Rhage i Z., dakle radilo se o pet tisuća kalorija dnevno ... a stalno je bio gladan. To je imalo smisla. Tovarilo je mišiće kao da se pumpa steroidima. To je ostavilo dva otvorena pitanja.

Može li se dematerijalizirati?

Može li podnijeti sunčevu svjetlost?

V. je predložio da pričeka mjesec ili dva s tim, i to je bilo u redu. Imao je dovoljno briga.

»Nećeš valjda prestati«, upitao je V. vježbajući bicepse. Dizao je otprilike sto dvadeset pet kilograma u svakoj ruci. Sad je i Butch mogao dignuti toliko.

»Ma kakvi, još sam oran«, našalio se.

Čovječe, kad već pričaju o ornosti ... stalno je bio napaljen. Stalno. Marissa se uselila u Jazbinu s njim, a on nije mogao skinuti ruke s nje. Bilo mu je krivo zbog toga i pokušavao je sakriti potrebu, ali ona je bez pogreške znala kad je želi i nikad ga nije odbila, čak ni kada je samo htio svršiti. Činilo se da uživa u seksualnoj kontroli koju ima nad njim. A uživao je i on.

Evo i sad mu se dignuo. Bilo je dovoljno da samo pomisli na nju i da mu se digne, iako ju je već imao četiri ili pet puta tog dana. Najbolje je bilo to što mu nije samo trebao ispušni ventil. Radilo se samo o njoj. Želio je biti s njom, u njoj, posvuda oko nje; ne samo seks radi seksa, nego ... vođenje ljubavi. S njom.

Čovječe, kako je bio jadan.

Ali kvragu, zašto bi se morao pravdati? Ovo je bio najbolji tjedan njegova jebenog života. On i Marissa su tako dobro funkcionirali

zajedno, i ne samo u krevetu. Osim treninga u teretani, pomagao joj je s njezinim projektom socijalne službe za vrstu i zajednička svrha ih je još više zbližila.

Sigurna kuća, kako je sada zvala svoju kuću, bila je spremna za početak rada. V. je dobro umrežio kolonijalno zdanje, i iako je imao još posla, već su mogli polako primati one kojima je to bilo potrebno. Sada je tamo bila samo majka i dijete s nogom u gipsu, ali činilo se da će ih doći još mnogo. Čovječe, Marissa je izvrsno podnijela sve promjene i izazove. Bila je tako pametna. Sposobna. Suosjećajna. Smatrao je da je njegova vampirska priroda, onaj njegov donedavna duboko zakopani dio, pametno odabrao ženku. No i dalje ga je mučila krivnja zbog združivanja s njom. Razmišljao je o svemu čega se morala odreći zbog njega; o njezinu bratu, starom životu, šminkerskim sranjima *glimere*. Uvijek se osjećao poput siročeta koje je za sobom ostavilo obitelj i rodni grad, nije želio da i njoj bude tako. No nije ju namjeravao pustiti.

Nadao se da će uskoro dovršiti ceremoniju združivanja. V. je rekao da ne bi bilo pametno vezati se tek tjedan dana nakon prijelaza, i to je bilo u redu, ali više nije mogao čekati. Nakon toga će se vjenčati i u crkvi.

Čudno, ali počeo je redovito ići na ponoćne mise. Svoju *Red Sox* kapu bi nabio nisko na čelo i sjeo u stražnju klupu crkve *Naše Gospe*. Nije razgovarao s ljudima, samo je sjedio i pokušavao ponovno uspostaviti vezu s Bogom i crkvom. Bogoslužja su ga opuštala onako kako ništa drugo nije moglo. Jer tama je još uvijek bila u njemu. Nije bio sam u svojoj koži.

Sjena je boravila u njegovu tijelu, nešto se pritajilo između njegovih rebara i diskova kralježnice. Znao je da je tu, šuljalo se, koračalo, pratilo. Nekad je čak gledalo van kroz njegove oči. Toga se najviše bojao.

Ali odlasci u crkvu su pomagali. Volio je misliti da dobrota u zraku pronalazi put do njega. Volio je vjerovati da ga Bog sluša. Morao je znati da postoji snaga izvan njega koja će mu pomoći da ostane u dodiru sa svojom dušom i svojom ljudskošću. Jer bez toga bi bio mrtav, bez obzira na to što mu srce i dalje kuca.

»Hej, murjače?«

Bez gubljenja ritma na eliptičnoj spravi, Butch je pogledao prema vratima. Phury je stajao na ulazu u teretanu, a ona njegova vjerojatna kosa presijavala se crveno, žuto i smeđe pod fluorescentnim svjetlima.

»Što ima, Phury?«

Brat je ušao unutra. Jedva se moglo primijetiti da šepa.

»Wrath želi da dođeš na naš sastanak večeras prije nego krenemo van.« Butch je bacio oko na V.-a koji je pozorno vježbao i gledao u strunjače.

»Zašto?«

»Rekao je da dođeš.«

»Dobro.«

Nakon što je Phury otišao, Butch je rekao:

»V., znaš li ti o čemu se radi?«

Njegov cimer je slegnuo ramenima.

»Samo dolazi na sastanke.«

»Sastanke? Misliš, svake večeri?«

Vishous je nastavio pumpati, a žile su mu luđački iskakale od tolike težine.

»Da. Svake večeri.«

Tri sata kasnije Butch i Rhage izišli su u *Escalade* ... Butch se pitao koji se vrug dogodio. Bio je potpuno opremljen; kožna jakna, *glock* pod svakom rukom i nož od dvanaest centimetara na boku. Večeras će sudjelovati kao borac.

To je bio samo pokus i morao je razgovarati s Marissom, ali želio je da sve ispadne kako treba. Želio je ... da, želio se boriti, jBrača su željela to isto. Porazgovarali su o svemu, pogotovo o onom sranju s njegovom tamnom stranom. Zaključak je bio taj da je Butch voljan i sposoban za ubijanje degrada i Bratstvo je trebalo pojačanje. Odlučili su pokušati.

Kad ih je Rhage odvezao do centra, Butch je pogledao kroz prozor i zaželio da V. večeras nije slobodan. Bilo bi baš dobro da je njegov cimer tu na njegovu prvom putovanju, ali barem V. nije sjedio kod kuće zbog toga što se gubi, nego što je morao biti dežurni.

Kvragu, činilo se da se poboljšalo stanje s V.-ovim snovima. Više se nije budio vrišteći.

»Jesi spreman za teren?« upitao ga je Rhage.

»Jesam.«

Njegovo tijelo je jedva čekalo da se baci u žar borbe. Petnaest minuta kasnije parkirali su se iza *Screamer*'sa. Kad su izišli i krenuli prema Desetoj ulici, Butch se zaustavio na pola puta i skrenuo iza zgrade.

»Butch?«

Kao da je osjetio udar vlastite povijesti, dotaknuo je otisak bombe koja je raznijela Dariusov auto. Da ... sve je počelo tu, prošlog ljeta. Na ovome mjestu. Dok je osjećao grbave, vlažne cigle pod rukom, znao je da je pravi početak zapravo ovdje. Njegova prava priroda izišla je na površinu. Sad je bio onaj koji je trebao biti. Tek sad.

»Jesi dobro, stari moj?«

»Puni krug, Hollywoode.« Okrenuo se prijatelju. »Napravio sam puni krug.« Kad ga je Brat blijedo pogledao, Butch se nasmiješio i ponovno krenuo. »Kako ovo zapravo ide«, upitao je kad su izišli na Desetu ulicu.

»Mi u prosječnoj večeri dvaput prođemo radijus od dvadeset pet kilometara. To ti je zapravo patroliranje. Mi tražimo degrade, oni traže nas. Borba počinje čim ...«

Butch je zastao i glava mu se sama okrenula, a gornja usnica podignula pokazujući novostečene očnjake.

»Rhage«, tiho je rekao.

Brat se nasmiješio, tiho i zadovoljno.

»Gdje su, murjače?«

Butch se kretao u smjeru iz kojeg je pokupio signal. Osjetio je sirovu snagu svog tijela. Radilo je poput auta s nabrijanim motorom, ne više *Ford*, nego *Ferrari*. Opustio se dok je trčao niz mračnu ulicu s Rhageom iza sebe. Bili su sasvim usklađeni. Dvojica ubojica.

Šest blokova dalje pronašli su trojicu degrada kako se druže u nekoj slijepoj ulici. Ujednačeno su okrenuli glave i čim su uhvatili Butchev pogled, on je osjetio ono odvratno prepoznavanje. Veza je bila nepogrešiva, obojena užasom s njegove strane, a zbunjenošću s njihove. Činilo se da su shvatili kako je on i vampir i jedan od njih u isto vrijeme.

U tamnoj, napuštenoj uličici bitka je buknila poput ljetne oluje. Nasilje je naviralo, a zatim eksplodiralo u udarcima šakama i nogama. Butch je primao udarce u glavu i tijelo i sve ih ignorirao. Bol

je bila sasvim zanemariva, kao da su njegova koža i mišići oklop od čelika.

Naposljetku je jednog koljača oborio na tlo, opkoračio ga i posegnuo za nožem o svom boku. No tad se zaustavio, spriječen potrebom kojoj se nije mogao oduprijeti. Ostavio je oštricu na mjestu, nagnuo se i pogledom uspostavio kontrolu nad koljačem. Degrad je izbuljio oči od užasa kad je Butch otvorio usta.

Rhageov glas kao da je došao iz daljine.

»Butch? Što radiš? Ja sam sredio onu drugu dvojicu, ti ovog samo trebaš probosti. Butch? Čuješ li me? Probodi ga.«

Butch je samo stajao nagnut nad degradovim usnama, osjećajući navalu moći koja nije imala nikakve veze s njegovom tamnom stranom. Krenula je polako, udah je bio gotovo nježan ... trajao je zauvijek, jedno nezaustavljeno povlačenje koje je jačalo sve dok crnilo nije izišlo iz degrada i ušlo u njega, prenijevši tako samu bit zla, samu prirodu Omega. Kad je Butch progutao odvratno crnilo i osjetio kako se sliježe u njegovoj krvi i kostima, degrad se raspao poput sive izmaglice.

»Koji kurac«, dahnuo je Rhage.

Van je prestao trčati na ulazu u uličicu i počeo slijediti instinkt koji mu je govorio da se skloni u sjenu. Došao je spreman na borbu, dozvao ga je koljač koji je rekao da se upravo bore s dvojicom Braće. No kad je došao, vidio je nešto što jednostavno nije bilo normalno.

Golemi vampir sjedio je degradu na prsima, i njih su se dvojica netremice gledali dok ... sranje, dok vampir nije isisao sav život iz koljača i pretvorio ga u ... ništa.

Kad je oblačić pepela pao na prljavi pločnik, plavokosi Brat je rekao:

»Koji kurac?«

U tom je trenu onaj vampir koji je uništio *degrada* podignuo glavu i pogledao ravno u Vana, iako je tama trebala sakriti njegovu prisutnost. *Kvrugu* ... to je bio taj kojeg su tražili. Murjak. Van je vidio njegovu sliku na internetu u onim člancima iz lokalnih novina. Osim što je tada murjak bio čovjek, a sada zasigurno nije.

»Ima još jedan«, rekao je vampir promuklim, prepuklim glasom. Slabašno je podignuo ruku i pokazao prema Vanu. »Tamo.«

Van je pobjegao trčecim korakom, nije mu se dalo postati dim. Bilo je vrijeme da gospodin X. čuje ovu priču.

Otprilike kilometar dalje, u apartmanu s pogledom na rijeku, Vishous je izvadio novu bocu *Grey Goosea* i krenuo je otvoriti. Kad si je natočio još jednu čašu, pogledao je nekoliko praznih litrenih boca koje su stajale na stolu. Uskoro će dobiti još jednog prijatelja. Uskoro.

Dok je rap glazba treštala, uzeo je svoju kristalnu čašu, bocu *Goosea* i krenuo prema kliznim vratima. Otvorio ih je snagom volje. Udario ga je nalet hladnog vjetra. Smijao se ubodima hladnoće kad je izišao na terasu, gledao noćno nebo i opijao se.

Bio je tako dobar lažljivac. Tako dobar.

Svi su mislili da je sve u redu s njim jer je kamuflirao svoje problemčice. Nabio je Sox kapu na čelo da sakrije grčenje oka. Navio ručni sat da zvoni svakih pola sata da otjera onaj san. Jeo je iako nije bio gladan. Smijao se kad mu ništa nije bilo smiješno.

Ionako je oduvijek pušio kao Turčin. Otišao je tako daleko da se usudio lagati Wrathu u lice. Kad ga je kralj pitao kako se osjeća, pogledao ga je ravno u facu i rekao mu zamišljenim glasom da iako se bori sa snom, noćnih mora više nema i osjeća se mnogo stabilnije.

Sranje. Bio je poput staklene plohe prošarane milijunima pukotina. Trebao mu je samo lagani udarac da se raspe po tlu. Potencijalni slom ne bi nastupio samo zbog izostanka njegovih viziju ili onoga smrtonosnog sna. Naravno, zbog tog sranja mu je bilo još lošije, ali znao je da bi mu bilo isto čak i da nema tih otežavajućih okolnosti.

Ubijalo ga je što mora gledati Butcha i Marissu.

Kvragu, nije on njima ništa zamjerao. Bio je jako sretan što im se sve napokon poklopilo, čak mu se i Marissa pomalo počela sviđati. Samo ga je boljelo biti blizu njih.

Stvar je bila u tome ... iako mu je to bilo posve čudno i izbezumljujuće, on je oduvijek smatrao Butcha ... svojim. On je tog

čovjeka doveo u ovaj svijet. On je mjesecima živio s njim. On ga je išao tražiti kad su ga degradi zarobili. On ga je iscijelio.

Njegove ruke su ga pretvorile.

Opsovao je i prišao zidu dugom metar i pol koji je uokvirivao cijelu terasu. Boca Goosea je malčice zaškripala kad ju je spustio, a on se njihao kad je prinosio čašu ustima. Uh ... treba je napuniti. Prihvatio je bocu i malčice prolio dok je nalijevao. Opet je zaškripalo kad je vratio bocu na rub terase. Ispio je, te se nagnuo i pogledao ulicu trideset katova ispod njega. Vrtoglavica ga je zgrabila i tresla dok se svijet nije počeo vrtjeti oko njega. Taj kaos mu je pomogao da pronađe riječi koje bi obilježile ovu posebnu vrstu patnje koju je osjećao. Imao je slomljeno srce.

Sranje ... kakav kaos.

Nasmijao se samome sebi bez imalo radosti, a hladni vjetar je upio turobni odjek njegova smijeha. Stao je bosom nogom na hladni zidić. Kad je odmaknuo ruku da uhvati ravnotežu, krajem oka vidio je svoju šaku bez rukavice. I sledio se od straha.

»O, Isuse ... ne.«

Gospodin X. je zurio u Vana. Zatim je polako zatresao glavom.

»Što si rekao?«

Njih dvojica su stajali u sjeni na uglu Četvrte ulice i Ulice Commerce. Gospodin X. je bio jako sretan što su sami. Nije mogao vjerovati što čuje i nije želio da drugi vide koliko je iznenađen. Van je slegnuo ramenima.

»On je vampir. Tako izgleda. Tako se ponaša. Odmah me prepoznao, iako nemam pojma kako me je vidio. A koljač kojeg je ubio? E to je čudno. Lik je samo ... ispario. Ne onako kako to obično bude kad samo probodeš nekog od naših. A plavokosi Brat je bio totalno šokiran. Događa li se ovo često?«

Ništa od navedenog se ne događa često. Posebno to da neki lik odjednom dobije očnjake. To sranje je jednostavno protuprirodno, kao i ovo s udisanjem.

»A tebe su samo pustili da pobjegneš?«

»Plavokosi je bio jako zabrinut za frenda.«

Odanost. Kriste. Ta Braća i njihova odanost.

»Jesi li primijetio išta na O'Nealu? Osim toga što se čini da je promijenjen?«

Možda je Van krivo vidio ...

»Hm ... ruka mu je bila sjebana. Nešto nije u redu s njom.«

Gospodin X. se osjećao poput zvona o koje je netko udario batičem. Namjerno je smirio glas:

»Što ne valja s njegovom rukom?«

Van je podignuo ruku i spustio mali prst tik uz dlan.

»Ovako je savijena. Mali prst mu je ukočen i zgrčen, kao da ga ne može pomaknuti.«

»Na kojoj ruci?«

»Ah ... desnoj. Da, desnoj.«

Gospodin X. se ošamućeno naslonio na zgradu kemijske čistionice. Tekst *Proročanstva* mu se pojavio pred očima:

Jedan će gospodaru kraj donijeti

Onaj kojeg će u sedmome od dvadesetprvog vidjeti

Jer pet strana svijeta taj može pojmiti

I samo do četiri desnom pokazati

Tri života taj ratnik će imati

Po dva reza sprijeda će ga prepoznati

I po crnom oku, i bunaru duboku

U kojem će se ratnik roditi i umrijeti.

Gospodin X. se sasvim ukočio. *Sranje. Sranje.*

Ako O'Neal može osjetiti degrade, onda je to možda još jedna strana koju vidi. A ovo s rukom je odgovaralo ako ne može pokazivati malim prstom. Ali što je s još jednim ožiljkom? Čekaj ... možda je to rupa na njegovu truhu u koju je Omega stavio dio sebe. Skupa s pupkom, to su dva ožiljka. Možda je crni ožiljak koji mu je Omega ostavio oko koje *Svitak* spominje. Što se tiče rođenja i smrti, O'Neal se rodio u Caldwellu kao vampir i vjerojatno će tu jednog dana i umrijeti. Jednadžba se polako rješavala, ali ono što ga je zbunjivalo nije bila matematika. Nitko, ali nitko nikada nije čuo za takvo ubojstvo degrada. Gospodin X. se usredotočio na Vana, sve stvari su sjele na svoje mjesto.

»Ti nisi taj.«

»Trebao si me ostaviti«, rekao je Butch kad su on i Rhage stali pred V.-ovim apartmanom. »Trebao si me ostaviti i krenuti za onim drugim degradom.«

»Da, sigurno. Izgledao si poput strvine, a pristizalo je još koljača. To ti garantiram.« Rhage je odmahivao glavom kad su obojica izišli iz automobila. »Hoćeš da pođem gore s tobom? Još uvijek mi izgledaš kao mrtva vjeverica.«

»Ma daj. Vрати se i pobij one kretene.«

»Obožavam kad si tako strog prema meni.« Rhage se nasmiješio i zatim uozbiljio. »Slušaj, ono što se dogodilo ...«

»Zbog toga moram razgovarati s V.-om.«

»Super. V. sve zna.« Rhage je dao Butchu ključeve *Escaladea* i stisnuo mu rame. »Zovi ako me budeš trebao.«

Nakon što je Brat nestao u zraku, Butch je ušao u lobi, mahnuo čuvaru i ušao u lift. Vožnja gore trajala je vječno i provodio je vrijeme osluškujući zlo u svojim venama. Krv mu je opet bila crna. Znao je to. Jebeno je smrdio po dječjem puderu.

Kad je izišao iz lifta osjećao se poput gubavca. Čuo je glasnu glazbu iz apartmana. Ludacrisov *Chicken N Beer*. Pokucao je.

»V.?« Nije bilo odgovora. Kvragu. Već mu je jednom upao u nezgodan trenutak ...

Iz nekog razloga vrata su se sama otvorila. Butch ih je širom otvorio, a svaki detektivski instinkt koji je posjedovao je vrištao u njegovoj glavi.

»Vishous?« Kad je ušao unutra, osjetio je hladan propuh kako prolazi kroz otvorena vrata terase. »Halo ... V.?«

Butch je bacio oko na bar, tamo su bile dvije prazne boce *Goosea* i tri čepa na mramornom stolu. Kampanjsko opijanje. Očekivao je da će naći V.-a izvaljenog na ležaljci na terasi. Umjesto toga, naišao je na jako uznemirujuću scenu. Vishous se popeo na zidić terase i hodao okolo, sasvim gol. Njihao se na vjetru i ... svjetlucao po cijelom tijelu.

»Isuse Kriste ... V.«

Brat se okrenuo i raširio isijavajuće ruke. Ludo se smiješio i napravio još jedan puni krug.

»Lijepo, ha? Po cijelom tijelu mi je.« Uzeo je bocu *Goosea* i otpio veliki gutljaj. »Hej, hoće li me sada zavezati i istetovirati mi svaki centimetar kože?«

Butch je polako prešao terasu.

»V., čovječe ... kako bi bilo da siđeš dolje?«

»Zašto? Kladam se da sam dovoljno pametan da poletim.« V. je pogledao iza sebe u ponor od trideset katova. Dok se njihao naprijed-natrag na vjetru, njegovo tijelo je bilo zapanjujuće lijepo. »Da, toliko sam jebeno pametan da mogu pobijediti gravitaciju. Hoćeš gledati?«

»V« *Sranje.* »V., frende, silazi dolje.«

Vishous ga je pogledao i kao da se odmah otriježnio.

»Smrdiš po degradima, cimeru.«

»Znam.«

»A zašto?«

»Reći ću ti ako siđeš.«

»Mito, mito ...« V. je potegnuo još jedan gutljaj *Goosea* »Ne želim sići, Butch. Želim letjeti ... odletjeti.« Nagnuo je glavu unatrag i opasno se zanjihao. Mahnuo je bocom da uhvati ravnotežu. »Ups. Zamalo sam pao.«

»Vishous ...« *Isuse Kriste.*

»Onda, murjače ... Omega je opet u tebi. A krv ti je opet crna.« V. je odmaknuo kosu iz očiju i pokazale su se tetovaže na njegovim sljepoočnicama, osvjetljene sjajem njegove kože. »Ali nisi zloban. Kako je ona rekla? Nisi intrinzično zloban. Ah da.. sjedište zla je u duši. A ti, Butch O'Neal, ti imaš dobru dušu, mnogo bolju nego što je moja.«

»Vishous, silazi. Odmah.«

»Svidio si mi se, murjače. Čim sam te vidio. Ne ... ne čim sam te vidio. Kad sam te vidio, htio sam te ubiti. Ali tad si mi se svidio. Jako.« Bože mili, Butch nikad nije vidio V.-a ovakvoga. Tužnoga ... nježnoga ... ali najviše od svega, čeznutljivoga. »Gledao sam te s njom, Butch. Gledao sam te ... kako vodiš ljubav s njom.«

»Molim?«

»Marissa. Vidio sam te na njoj, u klinici.« V. je mahao svojom svjetlećom rukom naprijed-natrag. »Nisam smio, znam to, i jako mi je žao ... ali nisam mogao prestati. Vas dvoje ste bili tako lijepi zajedno, i ja sam to htio ... sranje, što god da to jest. Želio sam to osjetiti. Barem jednom. Želio sam znati kako je to seksati se na normalan način, voljeti osobu s kojom svršavaš.« Nasmijao se groznim grohotom. »Pa to i nije baš normalno, je li tako? Hoćeš li mi oprostiti

zbog moje perversije? Hoćeš li mi oprostiti zbog moje sramotne nedostatnosti? Sranje ... obojicu sam nas ponizio ...«

Butch je bio spreman reći sve na svijetu samo da njegov prijatelj siđe s tog zidića, ali primijetio je da je V. na smrt preplašen. To je bilo tako nepotrebno. Ne možeš odrediti što ćeš osjećati, i Butch u njegovu priznanju nije pronašao nikakvu prijetnju. Nije čak bio ni iznenađen.

»V., prijatelju, sve je u redu između nas dvojice.« V. je izgubio onaj čeznutljivi izraz lica i pretvorio se u hladnu, zastrašujuću masku.

»Bio si jedini prijatelj kojeg sam imao.« Još jednom se grozno nasmijao. »Iako sam imao svoju braću, ti si bio jedini koji mi je bio blizak. Nisam baš dobar u vezama. Ali s tobom je bilo drugačije.«

»V., ja osjećam isto. Ali možeš li ...«

»I nisi bio kao drugi, nije ti bilo važno što sam drugačiji. Drugi ... drugi su me mrzili. Ali to sad nema veze, jer su mrtvi. Mrtvi. Mrtvi. Mrtvi.«

Butch nije imao pojma o čemu V. govori, ali to mu ionako nije bilo bitno. Brinulo ga je prošlo vrijeme u njegovim rečenicama.

»Ja sam i dalje tvoj prijatelj. Uvijek ću biti tvoj prijatelj.«

»Uvijek, smiješna riječ. Uvijek.« V. se počeo prevrtati na koljena, jedva držeći ravnotežu kad se spustio u čučanj. Butch je krenuo naprijed. »Nećeš, murjače. Stani tu.« V. je spustio bocu votke na tlo i prstom pratio rub njezina otvora. »Ovo sranje se dobro pobrinulo za mene.«

»Zašto ne bismo malo popili zajedno?«

»Ne. Ali možeš popiti ovo što je ostalo.« Vishousove dijamantne oči su se podignule i lijevo se počelo širiti dok nije pojelo cijelu bjeloočnicu. Nastala je duga pauza, i tad se V. nasmijao. »Znaš, više ništa ne vidim ... čak ni kad se otvorim, čak ni kad se dobrovoljno javim. Slijep sam, budućnosno spriječen.« Pogledao je svoje tijelo. »Ali još uvijek sam poput jebene ulične rasvjete. Poput onih lampica koje uključiš u struju pa ti svijetle po kući?«

»V ...«

»Ti si dobar Irac, je li tako?« Kad je Butch kimnuo, V. je rekao: »Irac, Irac ... da se sjetim. Da ...« Oči su mu se u trenu otrijeznile i prepuklim glasom je rekao: »Neka ti se putovi dižu ususret, i vjetar nek' ti u leđa puše. Nek' ti sunce toplo sja po licu. a kiše nježno

napajaju polja. I ... najdraži prijatelju ... dok se opet ne sretnemo ...
nek' te Gospod drži u svojoj ruci.«
Tad se unatraške bacio niza zgradu.

21

»Johne, moram razgovarati s tobom.« .

John je podignuo glavu. Sjedio je u Wrathovom uredu, sklupčan u Tohrovom naslonjaču, i čitao štivo iz *Starog jezika*. Kralj je izgledao jako ozbiljno, očito je imao nešto važno reći. Sklonio je udžbenik i pripremio se na najgore. O Bože, što ako je došao radi vijesti kojih se užasavao protekla tri mjeseca? Wrath je zaobišao stol i pomaknuo svoje prijestolje tako da bude okrenuto prema Johnu. Sjeo je i duboko udahnuo.

Da, to je to. Tohr je mrtav i pronašli su tijelo. Wrath se namrštio.

»Mogu namirisati tvoj strah i tugu, sine. Mogu čak i razumjeti, s obzirom na okolnosti. Pogreb je za tri dana.«

John je progutao i obgrlio se oko ramena, osjećajući kako ga crni vrtlog nosi i sav svijet nestaje.

»Obitelj tvoga školskog kolege zamolila je da svi učenici budu prisutni.«

John je iznenađeno podignuo glavu. Oblikovao je usnama Što?.

»Tvoj kolega, Hhurt. Nije preživio prijelaz. Sinoć je umro.«

Znači Tohr nije mrtav?

John se jedva povukao natrag s ruba jedne provalije, samo da bi se našao na rubu druge. Jedan od učenika je umro zbog prijelaza!

»Mislilo sam da si već čuo.«

John je odmahnuo glavom i zamislio Hhurta. Nije ga baš dobro poznao, ali ipak ...

»To se katkad dogodi, Johne. Ali ti se nemoj brinuti zbog toga. Mi ćemo se pobrinuti za tebe.«

Netko je umro tijekom prijelaza? Sranje ...

Nastala je duga tišina. Tad je Wrath naslonio laktove na koljena i približio se Johnu. Pramen sjajne crne kose mu je pao preko ramena. Dosezao mu je čak do bedra.

»Slušaj, Johne, moramo pronaći nekoga da bude tu za tebe kada prijelaz nastupi. Nekoga tko će te hraniti, znaš ...«

John je pomislio na Sarelle, koju su degradi odveli skupa s Wellsie. Srce mu se stegnulo. Ona mu je trebala pomoći. Trebao je uzeti njezinu venu.

»Ovo možemo odigrati na dva načina. Možemo pozvati nekoga izvana. Bella poznaje nekoliko obitelji koje imaju kćeri, a jedna od njih ... pa kvragu, mogla bi ti čak biti i dobra družica.« Kad se John ukočio, Wrath je rekao: »Moram priznati, meni se to rješenje baš ne sviđa. Moglo bi biti teško na vrijeme dovesti nekoga izvana. Fritz bi morao otići po nju, a minute su važne čim prijelaz krene.«

John je spustio ruku na Wrathovu istetoviranu nadlanicu i odmahnuo glavom. Nije znao koja mu je druga opcija, ali bio je vraški siguran da ne želi biti blizu dostupne ženke. Bez razmišljanja Wrathu je rekao znakovima:

»*Nikakve družice. Koji mi je drugi izbori*«

»Mogli bismo pozvati jednu od *Odabranih*.«

John je nakrivio glavu.

»One su *Čuvardjevin* unutarnji krug ženki i žive na drugoj strani. Rhage koristi jednu, Laylu, zato što ne može živjeti od Maryne krvi. Layla je sigurna za nas i može doći za tren oka.«

John je taknuo Wratha po ruci i kimnuo glavom.

»Želiš koristiti nju?«

Da, tko god ona bila.

»U redu. Dobro. Dobro, sinko. Njezina krv je jako čista i to će ti pomoći.«

John se naslonio na Tohrov naslonjač, a stara koža je škripala. Pomislio je na Blaylocka i Butcha, obojica su preživjela promjenu. Butch je sada bio tako sretan. I velik. I jak.

Prijelaz je bio vrijedan rizika, rekao je John samome sebi. Osim toga ... nije baš ni imao izbora.

Wrath je nastavio govoriti.

»Pitat ću upraviteljicu *Odabranih*, iako je to samo formalnost. Znaš, to je prije tako i bilo, ratnike su na vlast dovodile te ženke. Sranje, jedva će dočekati.« Wrath je prošao rukom kroz kosu. »Htjet ćeš je upoznati, naravno.«

John je kimnuo. Zatim je postao nervozan.

»Ma ne brini. Svidjet ćeš se Layli. Kvragu, poslije će ti vjerojatno dopustiti da je uzmeš, ako želiš. Odabrane su jako dobre u toj vrsti

inicijacije mužjaka. Neke su čak obučene za to, poput Layle.«

John je osjetio kako navlači neki glupi izraz lica. Wrath nije valjda govorio o seksu?

»Da, seks. Možda ćeš poželjeti odmah nakon promjene, ovisi koliko teško ti bude.« Wrath se lukavo nasmiješio. »Samo pitaj Butcha.«

John je samo zurio u kralja i žmirkao poput svjetionika.

»Eto, sve sam ti rekao.« Wrath je ustao i s lakoćom gurnuo teško prijestolje na svoje mjesto. Tad se namrštio. »A što si ti mislio, o čemu sam došao razgovarati?«

John je spustio glavu i odsutno pogladio naslon Tohrova stolca.

»Jesi li mislio da se radi o Tohrmentu?«

Zvuk tog imena pecnuo ga je u oči i John nije htio podignuti glavu. Wrath je uzdahnuo.

»Mislio si da sam ti došao reći da je mrtav?«

John je slegnuo ramenima.

»Pa ... ne vjerujem da je preselio na *Sjenosvijet*.«

John se zagledao u pogled iza crnih naočala.

»Još uvijek osjećam odjek u svojoj krvi, i taj odjek je on. Kad smo izgubili Dariusa više ga nisam osjetio u svojim venama. Dakle, da. Vjerujem da je Tohr živ.«

John je osjetio navalu olakšanja, no ubrzo se vratio glađenju stare kože stolca.

»Misliš da mu nije stalo do tebe jer nije nazvao i nije se vratio?«

John je kimnuo.

»Slušaj, sinko, kada vezani mužjak izgubi svoju družicu ... tad izgubi samog sebe. To je najteži oblik razdvojenosti, čuo sam da je to za mužjaka gore nego gubitak djeteta. Tvoja družica je tvoj život. Beth je moj život. Da joj se išta dogodi ... da, kao što sam jednom rekao Tohru, ne mogu to ni zamisliti.« Wrath je spustio ruku na Johnovo rame. »Reći ću ti nešto. Ako se Tohr ikada vrati, vratit će se zbog tebe. Osjećao je kao da si ti njegovo dijete. Možda je mogao napustiti Bratstvo, ali tebe neće moći. Dajem ti riječ.«

Johnove oči su se napunile suzama, ali nije htio plakati pred kraljem. Kad je uspravio leđa i stisnuo zube, suze su se osušile, i Wrath je izgledao kao da cijeni njegov trud.

»Ti si hvalevrijedan mužjak, John. Tohr bi se ponosio tobom. Sad se idem pobrinuti za ovo s Laylom.« Kralj je krenuo prema vratima i

okrenuo se preko ramena: »Z. mi kaže da vas dvojica izlazite svake večeri. Dobro. Želim da tako nastavite.«

Kad je Wrath otišao, John se naslonio i zatvorio oči. Bože, ta lutanja sa Z.-om su bila tako čudna. Samo tišina, njih dvojica, šuma i koraci u cik zore. Čekao je da Brat počne postavljati pitanja, zabadati nos, premetati po njegovoj glavi. Ali nije bilo ni slično. Njih dvojica su samo lutala u tišini pod visokim borovima.

Čudno je to ... počeo se oslanjati na ta lutanja. Nakon ove priče o Tohru, dobro će mu doći.

Butch je vrištao kao lud trčeći prema rubu terase. Bacio se na zidić i pogledao dolje, ali nije mogao vidjeti ništa jer je bio tako visoko, a na toj strani zgrade nije bilo svjeda. Nije čuo ni udarac tijela o tlo jer je toliko vikao da bi zagušio i atomsku eksploziju.

»Vishous!«

O, Bože ... možda ako stigne dovoljno brzo, možda bi mogao ... možda bi stigao odvesti V.-a Haversu ... učiniti nešto. Okrenuo se, htio potrčati u dizalo ...

V. se pojavio pred njim poput svjetlećeg duha, savršen odraz onoga što je brat nekad bio, eterična vizija Butcheva jedinoga pravog prijatelja.

Butch se spotaknuo, patetično cvileći:

»V«

»Nisam mogao«, rekao je duh.

Butch se smrknuo.

»V.?«

»Koliko god da mrzim samog sebe ... ne želim umrijeti.«

Butch se sledio. Zatim se svom snagom zaletio u cimerovo tijelo.

»Jebeni kretenu!« Butch je bez razmišljanja zgrabio V.-a za vrat. »Jebeni, jebeni ... idiote. Nasmrt si me preplašio!«

Povukao je ruku unatrag i pogodio V.-a šakom u čeljust. Kad se pripremio na uzvratni udarac, bio je sasvim razjaren. Umjesto da uzvрати, V. je samo zagrlio Butcha, spustio glavu, i jednostavno se srušio. Tresao se. Djelovao je tako ... lomljivo. Proklinjući Brata deset pokoljenja unaprijed, rekao mu je u uho:

»Ako opet izvedeš nešto slično, sam ću te ubiti. Je li ti jasno?«

»Gubim razum«, rekao je V. Butchu u vrat. »Samo me je jedna stvar uvijek spašavala, a sada gubim i to ... izgubljen sam ... nema

me više. Izgubio sam jedino što me je moglo spasiti i sada nemam ništa ...«

Kad ga je Butch jače stisnuo, postao je svjestan nekoga unutarnjeg olakšanja, nekog osjećaja opuštanja i zacjeljivanja. No nije previše razmišljao o tome jer mu je nešto mokro i vrelo teklo niz vrat. Mislio je da su to suze, ali nije htio obraćati pozornost na to. V. je ionako bio užasnut svojim priznanjem slabosti. Butch je položio ruku na prijateljevu glavu i promrmljao:

»Ja ću spašavati dok se tvoja glava ne vrati, što misliš o tome? Ja ću se brinuti za tebe.«

Kad je Vishous napokon kimnuo, Butchu je nešto sinulo. Sranje. pripijao se o ovaj sjaj, puno sjaja ... ali nije se zapalio, niti ga je boljelo. Zapravo ... osjećao je kako crnilo napušta njegovu kožu i kosti, kako se upija u Vishousovu bijelu svjetlost. To je bilo ono olakšanje koje je osjetio.

Ali zašto ne izgara?

Ženski glas se pojavio niotkuda:

»Jer to je ono što treba biti, svjetlost i tama kao jedno, dvije polovine jedne cjeline.«

Butch i V. su se okrenuli. *Čuvarđeva* je lebdjela nad terasom, a crni velovi su postojano pokrivali njezin lik usprkos ledenom vjetru koji je nosio sve pred sobom.

»Zbog toga te plameni nije uništio«, rekla je. »A to je ono što si odmah znao.« Malčice se nasmiješila, iako nije imao pojma kako je znao. »Zato te sudbina poslala k nama, Butch O'Neal, iz loze Wratha, sina Wrathova. *Upropastitelj* je došao i ti si on.«

»Novo doba rata je pred nama.«

Marissa je kimala glavom i premjestila telefon na drugo uho dok je pregledavala narudžbu pred sobom.

»Točno. Treba nam najmanje šest plamenika. Industrijski štednjak, da ...«

Osjetila je da netko stoji na vratima i podignula glavu. Odjednom je zaboravila sve što je govorila.

»Mogu li vas nazvati kasnije?« i Nije čekala odgovor, samo je poklopila. »Havers. Kako si nas pronašao?«

Njezin brat je pognuo glavu. Bio je odjeven kao i inače, u *Burberryjev* sportski kaput, sive hlače i leptir-mašnu. Naočale od kornjačevine bile su drugačije od onih koje je inače nosio, ali opet nekako iste.«

»Moje medicinsko osoblje reklo mi je da si ovdje.«

Dignula se sa stolca i prekrižila ruke na prsima.

»I zašto si došao?«

Umjesto odgovora pogledao je oko sebe i vidjela je da nije impresioniran. Njezin ured je bio tek prostorija s pisaćim stolom, stolcem, računalom i mnogo drvenog poda. Tu je bilo i tisuće papira na kojima je pisala što sve treba napraviti. Haversova radna soba je bila prava starosvjetska riznica znanja i rafiniranosti, s podovima pokrivenim *Aubussonovim* tepisima, harvardskim diplomama po zidovima zajedno s dijelom njegove kolekcije pejzaža škole *Hudson River*.

»Haverse?«

»Napravila si odlične stvari u ovoj ustanovi.«

»Tek smo počeli. Ovo je dom, a ne ustanova. Zašto si došao?«

Pročistio je grlo.

»Dolazim na zahtjev *Vijeća princepsa*. Glasamo o zakonu osamljenja na sljedećem sastanku i vod je rekao da je pokušao doći do tebe prošli tjedan. Nisi uzvratila pozive.«

»Zauzeta sam, kao što vidiš.«

»Ali ne mogu glasovati ako svi članovi *Vijeća* nisu prisutni.«

»Pa neka me izbace. Zapravo sam iznenađena što već nisu.«

»Ti pripadaš jednoj od šest osnivačkih loza. Ne možeš biti izbačena niti opravdano odsutna u ovakvoj situaciji.«

»Oh, pa to je zbilja nezgodno. Shvatit ćeš da sam zauzeta i da ne mogu doći.«

»Nisam ti ni rekao datum. Marissa, ako se ne slažeš s prijedlogom, možeš izreći svoje mišljenje na sastanku. Možeš izreći svoj stav.«

»Dakle, svi vi ćete glasovati za.«

»Važno je da ženke budu na sigurnome.«

Marissa se sledila.

»A ti si mene izbacio iz jedinog doma kojeg sam imala trideset minuta prije zore. Znači li to da si promijenio mišljenje prema mome spolu? Ili da me više ne smatraš ženkom?«

Barem je imao toliko obraza da se zacrveni.

»Tad sam bio jako emocionalan.«

»Meni si djelovao sasvim mirno.«

»Marissa, žao mi je ...«

Odmahnula je rukom i prekinula ga.

»Prestani. Uopće me ne zanima.«

»Neka bude kako želiš. Ali ne bi smjela sprječavati *Vijeće* samo da se meni osvetiš.«

Dok je prtljao po leptir-mašni, primijetila je obiteljski pečatnjak na njegovu malom prstu. Bože ... kako su samo završili ovako? Sjećala se kad se Havers rodio, kad ga je gledala u majčinim rukama, i bio je tako slatka beba, tako ...

Marissa se ukočila. Nešto joj je sinulo. Brzo je uklonila šok koji joj se zasigurno pokazao na licu.

»U redu, doći ću na sastanak.«

Havers se opustio i rekao joj gdje i kada da dođe.

»Hvala ti. Hvala ti na tome.«

Hladno mu se nasmiješila.

»Nema na čemu.«

Nastala je duga tišina tijekom koje je on promatrao hlače i majicu na njoj i papire na njezinu stolu.

»Činiš se mnogo drugačijom.«

»I jesam.«

Znala je po ukočenom i nelagodnom izrazu njegova lica da je on ostao isti. Bilo bi mu mnogo draže da je ona ostala u *glimerinom* kalupu savršene ženke koja vodi savršen dom.

Pa, nemaš sreće. Sad joj je bilo važno samo pravilo broj jedan: ona sama donosi svoje odluke, bile dobre ili loše. Posegnula je za telefonom:

»Sada me ispričaj ...«

»Ponudio bih ti svoje usluge. Mislim, usluge klinike. Besplatno.«
Podignuo je naočale na nos. »Ženke i njihovi mladi koji ovdje borave trebat će medicinsku pomoć.«

»Hvala ti. Hvala ti na tome.«

»Također ću narediti svom osoblju da pazi na znakove zlostavljanja. Uputit ćemo ti sve slučajeve koje otkrijemo.«

»To bih jako cijnila.«

Havers je nagnuo glavu.

»Drago nam je što možemo pomoći.«

Kad joj je mobitel zazvonio, rekla je:

»Doviđenja, Haverse.«

Raskolačio je oči. Shvatila je da je po prvi put ona otpustila njega. Ali, promjena je bila dobra ... bolje mu je da se navikne na novi svjetski poredak. Telefon je opet zazvonio.

»Molim te, zatvori vrata za sobom.«

Nakon što je otišao, pogledala je tko je zove. Butch, hvala Bogu. Tako je željela čuti njegov glas.

»Bok«, rekla mu je. »Nećeš vjerovati tko je upravo ...«

»Možeš li odmah doći?«

Stisnula je telefon.

»Što nije u redu? Jesi li ozlijeđen ...?«

»Dobro sam.« Glas mi je bio previše odmjeren i smiren. Lažna smirenost. »Ali trebam te ovdje. Odmah.«

»Dolazim istog trena.« Zgrabila je kaput, gurnula mobitel u džep i potražila svoju jedinu članicu osoblja. Kad je pronašla staru sluganku, rekla joj je: »Moram ići.«

»Gospodarice, djelujete mi uznemireno. Mogu li vam kako pomoći?«

»Ne, hvala ti. Vratit ću se.«

»Ja ću se pobrinuti za sve umjesto vas.«

Stisnula joj je ruku i požurila van. Stajala je na travnjaku u proljetnoj noći i pokušavala se smiriti, tako da se može dematerijalizirati. Kad nije odmah upalilo, pomislila je da će morati zvati Fritza. Nije bila samo zabrinuta, trebalo joj je i hranjenje. Bilo je i te kako moguće da neće uspjeti. No tad se sjetila da kreće. Materijalizirala se pred Jazbinom i upala u predvorje. Unutarnja brava se otvorila prije no što je stala pred kamere. Wrath je stajao s druge strane.

»Gdje je Butch?« upitala je.

»Ovdje sam.« Stao je tako da ga može vidjeti, ali nije joj prišao. U odvratnoj tišini koja je uslijedila, Marissa se osjećala kao da je zrak postao živica s kojom se mora boriti da bi prošla. Čula je kako Wrath zatvara vrata i vidjela Vishousa kako ustaje od računala. Kad je zaobišao pisaći stol, njih trojica su izmijenila poglede. Butch je pružio ruku.

»Dođi, Marissa.«

Kad je prihvatila pruženi dlan, poveo ju je do jednog od računalnih zaslona. Na zaslonu je bio tekst. Mnogo teksta. Tu su zapravo bile dvije skupine dokumenata prelomljene na sredini.

»Što je ovo?« upitala je.

Butch ju je nježno posjeo na stolac i stao iza nje, spustivši ruke na njezina ramena.

»Pročitaj ovaj istaknuti tekst.«

»Koju stranu?«

»Bilo koju. Iste su.«

Smrknula se i prešla očima preko nečega što je nalikovalo na pesmu.

*Jedan će gospodaru kraj donijeti
Onaj kojeg će u sedmome od dvadesetprvog vidjeti
Jer pet strana svijeta taj može pojmiti
I samo do četiri desnom pokazati
Tri života taj ratnik će imati
Po dva reza sprijeda će ga prepoznati
I po crnom oku, i bunaru duboku
U kojem će se ratnik roditi i umrijeti.*

Zbunjeno je pogledala kontekst i užasnula se tih fraza:

»Degradacijsko društvo«, »Indukcija«, »Gospodar«.

Podignula je glavu da pročita naslov i stresla se.

»Blagi Bože ... ovo je nešto o degradima.«

Kad je Butch čuo ledenu paniku u njezinu glasu, spustio se na koljena pred nju.

»Marissa?«

»Kojeg ja ovdje vruga čitam?« Da, kako da joj objasni ... ni sam se još nije naviknuo na tu pomisao.

»Čini se da ... da sam ja ovo.« Kucnuo je po glatkom ekranu i pogledao svoj deformirani mali prst, onaj koji je zgrčen uz njegov dlan, onaj kojim ne može pokazivati ...

Marissa se zabrinuto okrenula od njega.

»A ovo je ... što?«

Hvala Bogu pa je V. odlučio progovoriti.

»Gledaš dva različita prijevoda *Svitaka Degradacijskog društva*. Jedan je s laptopa koji sam zaplijenio od koljača prije desetak dana. *Svici* su priručnik Društva i odjeljak koji gledaš zove se *Proročanstvo Upropastitelja*. Znali smo za to već generacijama, još otkad smo dobili prvi primjerak *Svitaka*.«

Kad je Marissa pokrila usta rukom, činilo se da shvaća kamo sve to vodi. Počela je odmahivati glavom. »Ali to su nekakve zagonetke. Sigurno ...«

»Butch ima sve oznake.« V. je zapalio cigaretu i otpuhnuo dim. »Može osjetiti degrade, dakle to je još jedna strana osim sjevera, juga, istoka i zapada. Mali prst mu je ostao deformiran nakon promjene, dakle njime ne može pokazivati. Imao je tri života, djetinjstvo, odraslu dob i vampirski život, moglo bi se reći da je tako rođen u Caldwellu jer je ovdje postao vampir. Ali odaje ga zapravo ožiljak na trbuhu. To je crno oko i jedan od dva ožiljka sprijeda. Ako pupak računamo kao prvi.«

Pogledala je Wrathu.

»Što to sve onda znači?«

Kralj je duboko udahnuo.

»To znači da je Butch naše najbolje oružje u ratu.«

»Kako ...« Marissi je ponestalo glasa.

»On priječi degradima put do Omega. Vidiš, tijekom indukcije, Omega dijeli dio sebe sa svakim koljačem i taj se dio vrati gospodaru kada koljača ubiju. Budući da je Omega biće s vijekom trajanja,

njegov povratak je sada kritičan. Ono što daje koljačima treba mu se vratiti natrag da bi preživio i nastavio stvarati borce.« Wrath je kimnuo prema Butchu. »Murjak je taj koji razbija krug. Što više degrada uništi, Omega postaje slabiji dok od njega ne ostane ništa. Kao da lomiš komadiće stijene.«

Marissa je ponovno pogledala Butcha.

»Kako ih uništavaš?«

Uh, ovo joj se neće svidjeti.

»Ja ih ... udahnem. Uzmem ih u sebe.«

Ubio ga je strah u njezinim očima. Doslovce ga je ubio.

»Zar onda nećeš i ti postati jedan od njih? Što te točno sprječava?«

»Ne znam.« Butch se pripremio na njezin bijeg iz prostorije. Ne bi je krivio. »Ali Vishous mi pomaže. Kao prije, kad me liječio ivojom rukom.«

»Koliko puta si već ... učinio to?«

»Tri. Uključujući i ovog večeras.«

Zatvorila je oči. »A kad si to prvi put pokušao?«

»Prije dva tjedna.«

»Dakle, nitko od vas ne zna dugoročne učinke toga?«

»Ali dobro sam ...«

Marissa je ustala sa stolca i odmaknula se od pisaćeg stola pogledom na podu, a rukama oko svojih ramena. Stala je pred Wratha i razjareno ga pogledala:

»A ti ga želiš iskoristiti?«

»Radi se o preživljavanje vrste.«

»A što je s njegovim preživljavanjem?« Butch se usprotivio.

»Želim biti iskorišten, Marissa.«

Strogo ga je pogledala.

»Smijem li te podsjetiti da si zamalo umro od Omegina zagađenja?«

»TO je bilo drugačije.«

»Ma nemoj? Ako govorimo o stalnom dodavanju tog zla u tvoje tijelo, kako je drugačije? Kako?«

»Rekao sam ti, V. mi pomaže da se riješim toga. Ne ostaje u meni.«

Nije dobio odgovor. Samo je stajala u sredini prostorije, tako zatvorena da nije znao kako da joj priđe.

»Marissa ... govorimo o svrsi. Mojoj svrsi.«

»Smiješno, jutros u krevetu si mi rekao da sam ja tvoj život.«

»Jesi. Ali ovo je drugačije.«

»Da, sve je drugačije kad ti želiš da bude.« Odmahnula je glavom.

»Nisi mogao spasiti sestru, ali sada ... sada imaš na tisuće vampira koje možeš spasiti. Tvoj kompleks heroja je našao ispunjenje. Sigurno si lud od sreće.«

Butch je pregrizao jezik.

»Udaraš ispod pojasa.«

»Ali istina je.« Odjednom se umorila. »Da znaš, stvarnu mi je dosta nasilja. I borbe. I ranjenih. I rekao si mi da se nećeš miješati u ovaj rat.«

»Tad sam bio čovjek ...«

»Ma daj ...«

»Marissa, vidjela si što oni degradi mogu. Bila si u bratovoj klinici kad su donosili tijela. Kako da se ne borim?«

»Ali ne govorimo samo o borbi prsa o prsa, nego o posve drugoj razini borbe. Udisanje koljača. Kako možeš biti siguran da nećeš postati jedan od njih?«

Strah ga je odjednom spopao i znao je da ga nije uspio sakriti. Odmahnula je glavom.

»I ti se brineš zbog toga, zar ne? Uopće nisi siguran da nećeš postati jedan od njih.«

»Nije istina. Neću se izgubiti. Znam to.«

»Ma je li? Zašto se onda tako grčevito hvataš za raspelo. Butch?«

Spustio je pogled. Sranje, ruka mu je grčevito obavijala križ, zglobovi su mu posve pobijeljeli. Natjerao se da spusti ruku. Wrath ih je prekinuo.

»Marissa, trebamo ga. Vrsta ga treba.«

»A što je s njegovim životom«, zajecala je, i brzo se pribrala. »Žao mi je, ali ne mogu se nasmiješiti i reći samo naprijed. Provela sam dane u karanteni gledajući ga ...« okrenula se Butchu, »gledajući tebe kako umireš. Zamalo me ubilo. Stvar je u tome što to tada nije bio tvoj izbor, ali sada ... sada možeš odabrati, Butch.«

Imala je pravo. Ali nije mogao odustati. Bio je ono što jest, i morao je vjerovati da je dovoljno jak da se ne povinuje tami.

»Ne želim biti kućni ljubimac, Marissa. Želim svrhu ...«

»Imaš svrhu!«

»A ta svrha nije sjedenje kod kuće i čekanje da se ti vratiš s posla. Ja sam muškarac, a ne komad pokućstva.« Samo ga je gledala, a on je rekao: »Ne mogu samo sjediti i čekati, znajući da mogu pomoći vrsti, svojoj vrsti.« Prišao joj je. »Marissa ...«

»Ne mogu ... ne mogu to.« Izmaknula mu se i krenula unatrag »Previše puta sam te gledala kako zamalo umireš. Ne želim ... ne mogu ovo, Butch. Ne mogu živjeti ovako. Žao mi je, ali sam si. Neću mirno sjediti i gledati te kako se uništavaš.«

Okrenula se i izišla iz Jazbine.

John je sjedio i čekao u knjižnici. Osjećao se kao da će iskočiti iz vlastite kože. Kad je sat otkucao, pogledao je svoja slabašna prsa i kravatu koja mu je visjela o vratu. Želio je lijepo izgledati, ali vjerojatno je ispalo kao da se pokušao srediti za školsko fotografiranje.

Kad je čuo ubrzane korake, pogledao je otvorena dvokrilna vrata. Marissa je prošla i izgledala je sasvim obeshrabreno. Butch je išao za njom i izgledao je još lošije. O, ne ... nadao se da će sve biti u redu. Oboje su mu bili tako dragi. Kad su se zatvorila neka vrata na gornjem katu, John je prišao prozoru, nadajući se da je istina ono što mu je Wrath rekao, da je Tohr negdje živ. Tako je želio vjerovati u to.

»Gospodaru?« Okrenuo se na zvuk Fritzova glasa. Starac mu se smiješio. »Vaša gošća je stigla. Hoću li je uvesti unutra?«

John je progutao. Dvaput. Pa je kimnuo. Fritz je nestao i trenutak kasnije na vratima se pojavila žena. Nije ga pogledala, samo se duboko poklonila i stajala je paralelno s podom. Činilo se da je visoka barem metar i osamdeset. Na sebi je imala nešto poput bijele toge. Plava kosa joj je bila skupljena na vrhu glave, a lice joj nije mogao vidjeti. Nakratko ju je pogledao kad je ušla, i znao je da je nikad neće moći zaboraviti.

Bila je više nego lijepa. Pravi anđeo.

»Vaša milosti«, nježno je rekla. »Smijem li vas pogledati?«

Otvorio je usta i počeo manijakalno kimati glavom. No ostala je u istom položaju. Pa da, nije ga mogla vidjeti.

Sranje.

»Vaša milosti?« Glas joj je malčice posustao. »Možda, možda biste htjeli neku drugu od nas?«

John joj je prišao i poželio je dotaknuti. Ali gdje? Ta toga je imala duboki izrez sprijeda, i na rukavima, i na suknji ... Bože, kako je lijepo mirisala. Nelagodno ju je taknuo po ramenu, a ona je uzdahnula kao da se iznenadila.

»Vaša milosti?«

Pritisnuo joj je ruku i pogurao je prema gore. Opa ... oči su joj zaista bile zelene. Kao grožđe. Ili pulpa limete. Pokazao je svoj vrat i načinio pokret kao da reže. Nagnula je lice u stranu.

»Ne govorite, Vaša milosti?«

Odmahnuo je glavom, malčice iznenađen što joj Wrath nije ništa rekao. No kralj je vjerojatno imao važnijeg posla. Layline oči su zasjale. Zamalo je pao na leđa kad mu se nasmiješila. Imala je savršene zube i prekrasne očnjake.

»Vaša milosti, zavjet tišine je nešto doista pohvalno. Vi ćete biti moćan ratnik, jer ste potekli od Dariusa iz Marklonove loze.«

Bože mili. Ona je stvarno bila zadivljena njime. Pa kvragu, ako želi misliti da se zavjetovao, neka misli. Nema razloga reći da je hendikepiran.

»Možda biste me željeli upoznati«, upitala je. »Tako da zna te što ćete dobiti kada budete u potrebi?«

Kimnuo je i pogledao kauč, misleći da je sreća što je ponio blok sa sobom. Možda bi mogli sjesti na kauč i malo razgovarati..

Kad je opet pogledao Laylu, bila je sasvim gola. Stajala je u bazenčiću od svoje toge. John je osjetio kako mu oči ispadaju.

»Odobravate li, vaša milosti?«

Isuse, Marijo i Josipe ... čak i da može govoriti, bio bi bez teksta.

»Naša milosti?«

Kad je počeo kimati, samo je pomislio *Čekaj da Blay i Qhuinn ovo čuju!*

23

Sljedeće večeri Marissa je izišla iz podrumskih prostorija *Sigurne kuće* pokušavajući se praviti da joj se svijet nije srušio i izgorio.

»Mastimon želi razgovarati s tobom«, rekao je neki glasić.

Marissa se okrenulo i vidjela malenu s nogom u gipsu. Prisilila se da se nasmije, te je čučnula pred malenu i njezina plišanog tigra.

»Je li?«

»Da. Kaže da ne trebaš biti tužna, jer on će nas čuvati. I želi te zagrliti.«

Marissa je uzela ofucanu igračku i čvrsto je zagrlila.

»On je i snažan i dobar.«

»Istina. Sada bi trebao malo ostati kod tebe.« Malena je bila sasvim poslovna. »Ja moram pomoći mamen da napravi *Prvi obrok*.«

»Pazit ću na njega.«

Malena je ozbiljno kimnula i krenula, oslanjajući se na svoje minijaturne štake.

Dok je držala tigrića, mislila je kako je maločas skupila nešto stvari iz Jazbine i došla ovamo. Butch ju je pokušao odgovoriti od toga, ali odluka koju je donio se nije mogla promijeniti. Tako da su njegove riječi bile uzaludne.

Njezina ljubav nije smirila njegovu želju za smrću, niti je bio spreman manje riskirati. Jednostavno je bio takav. Rastanak joj je bio bolan, no još gore bi bilo ostati s njime. Provodila bi noći čekajući da je netko nazove i kaže joj da je mrtav. Ili da se pretvorio u nešto zlo, što je još veća tragedija. Što je više razmišljala o tome, to je manje vjerovala da će on paziti na sebe. Ne nakon što se pokušao ubiti u klinici. Ne nakon regresije za koju se dobrovoljno javio. Ne nakon promjene. A sada te bitke ... udisanje degrada. Da, rezultati su do sada bili dobri, ali budućnost nije bila svijetla. Ako nastavi s tim samozlostavljanjem, to će prije ili kasnije završiti loše po njega.

Previše ga je voljela da bi gledala kako se ubija.

Kad su joj suze jurnule na oči, obrisala ih je i zagledala se u prazno. Nakon nekog vremena, neka iskrica misli, poput eha, zasvjetlucala je u nekom dalekom kutku njezina mozga. I zatim nestala.

Natjerala se da ustane. Sasvim se izgubila. Nije se mogla sjetiti što je radila i zašto je došla u hodnik. Na kraju je krenula u ured jer je tamo uvijek nešto čekalo.

Jedna dobra stvar s policijskom karijerom je ta da nikad ne izgubiš radar za idiote. Butch je zastao u slijepoj uličici kraj *ZeroSuma*. Nedaleko od njega, pred samim ulazom u klub, stajao je onaj kržljavi, razmetljivi plavokosi klinac koji se prije tjedan dana prema konobarici ponio kao prava šupčina. Kraj njega je stajao jedan od njegovih buzdovana. Taman su zapalili cigarete. Ali zašto su pušili tu vani, na hladnoći?

Butch se pritajio i gledao. To mu je dalo vremena za razmišljanje. A to je mrzio. Čim nastupi tišina, pred sobom je vidio samo Marissu kako ulazi u Fritzov *Mercedes* i kako S600 nestaje kroz kapiju.

Opsovao je i protrljao se po prsima. Poželio je da naiđu degradi. Trebalo mu je nešto da mu odvрати misli. Odmah.

Neki automobil je skrenuo u uličicu iz Ulice Trade i brzo se zaustavio. Kad je proletio i jedva zastao pred vratima kluba, crni *Infiniti* bio je toliko sjajan da je nalikovao na jebenu disko-kuglu.

Ma nemoj mi reći, mali plavi šupak se dogegao do auta kao da su se dogovorili. Dok su se mali i vozač kretenski rukovali i razmjenjivali doskočice, Butch nije mogao vidjeti što rade, ali bio je jebeno siguran da ne razmjenjuju recepte za kolače.

Kad je *Infiniti* unatrag izišao iz uličice, Butch je izronio iz sjene. Razmišljao je da samo na jedan način može saznati je li u pravu, može probati i vidjeti što će ispasti.

»Recite mi da to nećete dilati unutra? Znate kako Reverend mrzi *freelancere*?«

Mali plavokosi se okrenuo, sav ljut i bijesan.

»Koji si ti kurac ...« I ponestalo mu je riječi. »Čekaj, vidio sam te i prije ... samo ...«

»Da, podignuta mi je šasija. Sad imam bolje performanse. Puno bolje. Što ti tu ...« Butch se ukočio kad je osjetio kako mu se nagoni bruse.

Degradi. Blizu. Sranje.

»Dječaci«, mirno je rekao. »Sad trebate otići. Možete ući kroz ona vrata.«

Šupku se odmah vratio kurčeviti stav.

»Što ti sebi umišljaš?«

»Vjeruj mi i bježi. Odmah.«

»Jebi se, možemo mi stajati ovdje cijelu noć ako nam ...« Pizdun se ukipio i probljedio kad je do njega dopro miris dječjeg pudera. »O, Bože ...«

Hm, dakle radilo se o mladom, nepromijenjenom vampiru, a ne o čovjeku.

»Da, kao što sam rekao. Bježi, mali.«

Krenuli su, ali nisu bili dovoljno brzi. Trojica degrada se pojavila na kraju uličice i prepriječila im put. Divno. Prekrasno.

Butch je aktivirao najnoviji sat u svojoj kolekciji, poslao svjetlosni signal i koordinate. V. i Rhage su se materijalizirali pokraj njega za nekoliko trenutaka.

»Koristimo dogovorenu strategiju«, promrmljao je Buch, »Ja ću počistiti.«

Njih dvojica su kimnula kad su se degradi približili.

Rehvenge je ustao od svog pisaćeg stola i navukao kaput od samu rovine.

»Moram ići, Xhex. Imam sastanak s *Vijećem princepsa*. Dematerijalizirat ću se, ne treba mi auto, mislim da ću se vratiti za sat vremena. Ali prije nego krenem, kako je onaj što se predozirao?«

»U hitnoj je u *Bolnici sv. Franje*. Vjerojatno će preživjeti.«

»A onaj diler?«

Xhex je malčice otvorila vrata, kao da ga želi pogurati van.

»Još ga nismo našli.«

Rehv je opsovao, posegnuo za svojim štapom i krenuo prema njoj.

»Nisam sretan zbog ove situacije.«

»Ma nemoj«, promrmljala je. »A ja mislila da baš uživaš.«

Uputio joj je ubojit pogled.

»Nemoj se zajebavati sa mnom.«

»Ne zajebavam se, šefe«, odbrusila mu je. »Radimo sve što možemo. Misliš da mi se sviđa što moram tim kretenima zvati Hitnu?«

Duboko je udahnuo i pokušao se smiriti. Čovječe, u klubu su zbilja imali gadan tjedan. Oboje su bili već napola ludi, a ostatak osoblja se zamalo objesio u kupaonicama zbog napetosti koju su njih dvoje stvarali.

»Oprosti«, rekao je. »Nabrijan sam.«

Prošla je rukom preko svoje muške frizure.

»Da ... i ja.«

»Što ima kod tebe?«

Nije očekivao da će mu reći, ali rekla je.

»Jesi čuo za onog čovjeka? Butcha O'Neala?«

»Aha. Jedan od nas. Tko bi rekao.«

Rehv ga još nije vidio svojim očima, ali Vishous ga je nazvao i rekao mu da se dogodilo čudo. Rehv je želio murjaku sve najbolje. Svidio mu se taj lajavi muškarac, ne, mužjak. Ali također je znao da su gotovi dani hranjenja s Marissom, a s tim i šansa da će se jednog dana združiti. To sranje ga je zbilja boljelo, iako je bio svjestan da je to loša ideja.

»Je li istina«, upitala je Xhex. »Ono o njemu i Marissi?«

»Da, nije više slobodni strijelac.« Xhexino lice je poprimilo čudan izraz ... tuga? Da, činilo se i da je tuga. Smrknuo se. »Nisam imao pojma da ti se sviđa.«

Odmah je postala ona stara, strogih očiju, sami čelik.

»Samo zato što mi je dobar seks s njim ne znači da se želim združiti s njim.«

»Ma da. Što god.«

Pokazala mu je zube.

»Izgledam li ti kao netko kome treba mužjak?«

»Ne, i hvala Bogu što je tako. Svjetski poredak bi se srušio da se ti smekšaš. Osim toga, mogu se hraniti jedino od tebe, i treba mi da budeš nevezana.« Prošao je pokraj nje. »Vidimo se za najviše dva sata.«

»Rehvenge.« Kad ju je pogledao, rekla je: »I meni si ti potreban nevezan.«

Pogledi su im se susreli. Bože, kakav su oni par. Dvoje lažljivaca među normalnima. Dvije zmije u travi.

»Ne brini«, promrmljao je. »Neću nikada uzeti *šelán*. Marissa je bila samo okus koji sam poželio kušati. Ne bi nam nikad uspjelo.«

Kad je Xhex kimnula, kao da su ponovno sklopili posao, Rehv je izišao. Prolazio je kroz VIP prostor i držao se sjene. Nije želio da ga vide sa štapom. Želio je da misle kako ga koristi samo zbog taštine i pokušavao se ne oslanjati na njega. To mu je bilo teško, jer ravnotežu gotovo i nije imao. Došao je do sporednih vrata, malčice začarao alarmni sustav i otvorio vrata. Izišao je, misleći ...

Isuse Kriste! U slijepoj jlici je bio totalni nered. Degradi, Braća. I veliki, opaki Butch O'Neal. Kad su se vrata zatvorila, raširio je noge misleći kako to da kamere nisu ništa uhvatile. O, opsjena. Bili su okruženi opsjenom. Bravo.

Stajao je postrance i gledao borbu, slušajući tupo udaranje tijela o tijelo, stenjanje i šuštanje metala kroz zrak. Mirisao je znoj i krv vlastite vrste pomiješane s puderastom slatkoćom degrada.

Kvragu, i on se želio igrati. Nije vidio zašto i ne bi.

Kad je degrad doteturio u njegovu smjeru, uhvatio ga je, zabio u zid i smiješio se dok je gledao u njegove blijede oči. Već dugo Rehv nije ništa ubio, a njegovo naličje je čeznulo za tim iskustvom. Patilo je. Čovječe, izbaciti nekoga iz životnog kruga je bilo nešto što je sada zaista želio.

Nahraniće svoju zvijer. Sad. Ovdje. Usprkos *dopaminu* koji mu je plivao po tijelu, Rehvove *simpatske* sposobnosti došle su čim ih je prizvao, jašući na valu njegove agresije i bojeći njegov vid crvenom bojom. Ogolio je očnjake u širokom osmijehu i predao se svojoj podmukloj polovici s ekstatičnim zadovoljstvom ovisnika kojemu je užitek dugo bio uskraćen.

Nevidljivim je rukama kopao i rovario po degradovu mozgu, premećući i budeći svakakva zabavna sjećanja. Osjećao se kao da otvara promućkane boce gaziranog soka, a ono što se izlijeva onemogućuje njegova protivnika do te mjere da postaje bespomoćan. Bože, ovo kopile je imalo glavu punu gadosti. Baš ovaj koljač je imao sadističku crtu, i svako pojedino zlodjelo i zlostavljanje su mu se vratili. Počeo je vrištati. Poklopio je uši rukama i pao na tlo. Rehv je podignuo svoj štap i zbacio vanjski sloj s njega. Otkrila se smrtonosna oštrica, crvena kao i Rehvov dvodimenzionalni vid. Kad se pripremio na ubod, Butch ga je zgrabio za ruku.

»Sad ja nastupam.«

Rehv ga je pogledao.

»Jebi se, ovo je moj plijen.«

»Nije.«

Butch se spustio na koljena pokraj degrada i ... Rehv je poklopio usta rukom i fascinirano gledao kad je Butch počeo isisavati nešto iz koljača. No sad nije bilo vrijeme za gledanje *Zone sumraka*. Jedan degrad je krenuo na Butcha i Rehv lje morao izmaknuti jer je Rhage skočio na njega i srušio ga. Čuo je još koraka i primijetio još jednog degrada. *E, ovaj je njegov*, pomislio je opako se smiješeći.

Čovječe, *simpati* vole dobru borbu. A on nije bio iznimka.

Gospodin X. je dotutnjio niz uličicu u kojoj je izbila tučnjava, iako ništa nije ni vidio ni čuo, osjetio je nekakvo pojačanje na tom tijestu. Znao je da su ondje gdje trebaju biti. Van je opsovao iza njega.

»Koji je ovo vrag. Osjećam borbu, ali ...«

»Prodrijet ćemo kroz opsjenu. Pripremi se.«

Nastavili su trčati i zabili su se u nešto što je nalikovalo na i zid od ledene vode. Kad su prošli kroz barijeru, borba se prostrla pred njima. Dva Brata. Šest degrada. Dvoje uplašениh civila. Golem mužjak u krznenom kaputu do poda ... i Butch O'Neal. Bivši policajac se upravo dizao s tla, bilo mu je jebeno zlo i sav je sjao od gospodareva biljega. Kad je gospodin X. presreo njegov pogled, Visoki degrad je zastao, iznenadio ga je osjećaj prepoznavanja. Oh, ironijo svih ironija, čim su uspostavili vezu, osjetio je Omegin poziv s druge strane. Slučajnost? Koga briga. Gospodin X. se odupro zahtjevu, ignorirao je svrbež u svojoj koži.

»Van«, tiho je rekao, »vrijeme je da pokažeš što znaš. Sredi O'Neala.«

»Bilo je i vrijeme.«

Van je jurnuo na novorođenog vampira i njih dvojica su krenuli. Kružili su jedan oko drugog poput pravih boraca. Tad se Van prestao kretati, postao je samo statua koja diše. Jer je gospodin X. tako htio. Čovječe, morao se nasmijati panici na Vanovu licu. Izgubiti kontrolu nad svim mišićnim skupinama i nije baš mačji kašalj, je li tako?

O'Neal se također iznenadio. Polako se približavao, oprezan, ali spreman iskoristiti ukočenost kojom je gospodin X. upravljao svojim podanikom. Butch ga je svladao istog trena. Stisnuo ga je laktom oko vrata i srušio na tlo.

Gospodin X. nije bio ni najmanje zabrinut što će izgubiti Vana. Morao je znati što se događa kada ... *kvragu!*

O'Neal ... O'Neal je upravo otvorio usta i usisavao i Van Dean je jednostavno nestao u ništavilu, bio je progutan, požderan. Prašina.

Gospodin X. je osjetio olakšanje. *Da ... da, proročanstvo je ispunjeno. Ispunjeno je u obliku Irca pretvorenog u vampira. Hvali Ti, Bože.*

Očajnički je zakoračio prema naprijed. Sada ... sada će pronaći mir koji tako dugo traži. Sad će dobiti slobodu. O'Neal je bio taj.

No put mu je prepriječio Brat s kozjom bradicom i tetovažama po licu. Veliko kopile se stvorilo niotkuda i udarilo ga tako jako da su ga noge izdale. Počeli su se boriti, ali gospodin X. je bio tako prestravljen da će ga probosti prije no što stigne do O'Neala da je pobjegao čim je neki drugi degrad napao tog Brata.

Omegin se poziv već pretvorio u vrišteći zahtjev i grozno ga je svrbio svuda po koži, ali nije se htio javiti. Večeras je namjeravao umrijeti.

Ali samo na pravi način.

Butch je podignuo glavu s hrpice pepela njegove posljednje žrtve i počeo jako povraćati. Osjećao se kao onda kad se probudio u klinici. Okaljano. Zagađeno. Prljavo toliko da se nikad neće oprati. Bože ... što ako je uzeo previše? Što ako je dosegnuo točku s koje nema povratka? Dok je povraćao, osjetio je V.-a kako mu prilazi, iako ga nije mogao vidjeti. Jedva je podignuo glavu i prostenjao:

»Pomozi mi ...«

»Odmah ću, *trahineru*. Daj mi ruku.«

Kad je Butch u očaju podignuo dlan, Vishous je skinuo rukavicu i stisnuo ga što je jače mogao. V.-ova energija, ona prekrasna, bijela svjetlost slila se niz Butchevu ruku i ulila u njega, čisteći i obnavljajući. Sjedinjeni rukama, ponovno su postali dvije polovice, svjetlost i tama. *Spasitelj i Upropastitelj*. Cjelina.

Butch je uzeo sve što je V. mogao dati. Nije ga želio pustiti, bojao se da će se zlo vratiti ako V. ode.

»Jesi dobro?« nježno je upitao V.

»Sada jesam.«

Bože, glas mu je bio tako promukao od udisanja. Možda čak i od zahvalnosti. V. je potegnulo Butcha za ruku i podignuo ga na noge.

Butch se naslonio na zid i tek tada primijetio da je borba gotova.

»Dobar posao za civila«, rekao je Rhage.

Butch je pogledao na lijevo, misleći da Rhage govori njemu, no tad je ugledao Rehvengea. Mužjak se polako saginjao i kupio neke korice s tla. Elegantnim pokretom je uhvatio mač s crvenom oštricom i vratio ga u korice. Aha ... taj štap mu je zapravo oružje.

»Hvala«, odgovorio je Rehv. Tad su ametistne oči zasjale prema Butchu. Dok su gledali jedan u drugoga, Butchu je sinulo da se nisu sreli otkad se Marissa nahranila od njega.

»Hej, čovječe«, rekao je Butch pruživši ruku. Rehvenge mu je prišao jako se oslanjajući na štap. Dok su se rukovali, ostatak ekipe kao da je prestao disati.

»Onda, murjače«, rekao je Rehv. »Smijem li te pitati što si to napravio onim koljačima?«

Plaćljiv zvuk se začuo iza jednog kontejnera.

»Možete izići, dječaci«, rekao je Rhage. »Nema ih.«

Plavokosi šupak i njegov buzdovan su izišli na svjetlost. Izgledali su kao da su bili centrifugirani. Bili su vlažni od znoja i sasvim pogužvani. Rehvengeovo strogo lice je odalo njegovu iznenađenost:

»Lash, zašto nisi na nastavi? Stari će ti popizditi kad sazna da si bio ovdje, a ne ...«

»On malo odmara od nastave«, rekao je Rhage suhoparno.

»I dila drogu«, dodao je Butch. »Prekopajte mu džepove.«

Rhage se latio posla, a Lash je bio previše šokiran da bi se bunio. Našao je snop novčanica velik kao Lasheva glava i nekoliko celofanskih vrećica. Rehveve oči su zasvijetlile razjarenom ljubičastom svjetlošću.

»Daj mi to sranje, Hollywood. Prah, ne lovu.«

Kad mu je Rhage pružio robu, Rehv je otvorio jedan paketić, polizao svoj mali prst i gurnuo ga unutra. Tad je stavio prst na jezik i kušao robu. Napravio je grimasu i pljunuo. Uperio je štap u maloga:

»Ovdje više nisi dobrodošao.«

Ta informacija je zdrmala Lasha.

»Zašto ne? Ovo je slobodna zemlja.«

»Prije svega, ovo je moja kuća. Drugo, a ne treba mi drugi razlog, sranje u tim vrećicama je kontaminirano i kladim se da si ti razlog

ovoj epidemiji predoziranja koju imam tu. Kako sam rekao, nisi više dobrodošao. Neće meni govna poput tebe kvariti robnu razmjenu.«

Rehv je strpao vrećice u džep i pogledao Rhagea.

»Što ćete s njim?«

»Odvest ćemo ga doma.«

Rehv se hladno nasmiješio.

»Baš zgodno.«

Lash je odjednom počeo cviliti.

»Ali nećemo reći mom ocu ...«

»Sve«, odbrusio je Rehvenge. »Tvoj tata će saznati sve.«

Lashova koljena su se zatresla i tad se onesvijestio.

Marissa je došla na sastanak *Vijeća princepsa* i po prvi puta u životu nije ju bilo briga što svi gledaju u nju. Ipak je nikada nisu vidjeli u hlačama ni s kosom svezanom u rep. *Iznenadjenje za vas*, pomislila je. Sjela je, otvorila svoju novu aktovku i počela gledati priključke za sigurnosne sustave. Zapravo nije vidjela ništa. Bila je iserpljena, ne samo od posla i stresa, nego je bila i gladna. Uskoro će se morati hraniti. O, Bože. Zamalo joj je pozlilo od tuge. Potonula je u misli o Butchu. S njegovom slikom joj se vratila i ona iskričava misao koja ju je podsjećala ... na što?

Netko ju je potapšao po ramenu. Kad je poskočila, Rehv je sjeo do nje.

»Ja sam.« Njegove ametistne oči su prešle preko njezina lica i kose. »Lijepo te je vidjeti.«

»I tebe.« Malčice se nasmiješila i odmaknula pogled, pitajući se hoće li se morati vratiti njegovoj veni. Kvragu ... naravno da hoće.

»Što je, *tali* Jesi li dobro«, nježno ju je pitao.

Iako je pitanje bilo sasvim neobvezno, imala je čudan osjećaj da zna što joj je i što je muči. Uvijek ju je mogao pročitati. Kad je otvorila usta, vod *Vijeća* je lupnuo čekićem o drugi kraj ulaštenog stola.

»Htio bih uvesti reda i započeti sastanak.«

Glasovi u knjižnici su utihnuli. Rehv se udobno smjestio i , izgledao je kao da umire od dosade. Snažnim, elegantnim rukama je složio kaput od samurovine preko svojih nogu i ušuškao se kao da mu je hladno.

Marissa je zatvorila aktovku i namjestila se, shvativši da je zauzela istu pozu kao i Rehvenge, samo bez krzna. *Nebesa*, pomislila je,

kako su se vremena promijenila. Jednom davno je bila prestravljena od ovih vampira. A sada, gledajući sve te besprijeckorno odjevene ženke i mužjake, osjećala je samo dosadu. Večeras su *glimera* i *Vijeće princepsa* samo zastarjela noćna mora koja joj više nije bitna u i životu. Hvala Bogu.

Vod se nasmiješio i kimnuo sluganu koji je pristupio. Nosio je svitak pergamenta nategnut preko ploče od ebanovine. Duge svilene trake visjele su s dokumenta, svaka u boji jedne od šest i osnivačkih loza. Marissina loza je bila bljedoplave boje.

Vod je prešao pogledom preko prisutnih, preskočivši Marissu.

»Sad kad smo sazvali puno *Vijeće*, želim utvrditi dnevni red, na kojem je prva točka prijedlog zakona o obveznom osamljenju svih nezduženih ženki. Prvo ćemo ispoštovati proceduru tako što će svaki član *Vijeća* koji nema pravo glasa izreći svoje mišljenje.«

Svi su brzo počeli potvrđivati ... osim Rehvengea. On je jasno i iznio svoje mišljenje. U stanci koja je uslijedila nakon njegova grubog odbijanja zakona, Marissa je osjetila kako Havers zuri u nju. Šutjela je.

»Odlično«, rekao je vod. »Sada ću prozvati šestoro *princepsa* s pravom glasa.« Kad se svaki prozvani princeps odazvao na svoji ime, dao je pristanak svoje loze : pritisnuo obiteljski pečatnjak na pergament. Isto se bez pogreške ponovilo pet puta. Tad je izgovorino posljednje ime. »Havers, od krvi Wallenove, od krvi ...«

Kad je njezin brat ustao sa stolca, Marissa je glasno pokucala po stolu. Svi su je pogledali.

»Pogrešno ime.«

Vod je toliko raskolačio oči da je vjerojatno mogao vidjeti i što se događa iza njega. Toliko se iznenadio zbog njezina prekidanja, bio je bez teksta kad se nasmijala i rekla Haversu.

»Sjedi dolje, doktore.«

»Molim vas lijepo«, mucao je vod.

Marissa je ustala sa stolca.

»Dugo nismo održali ovakvo glasovanje. .. sve otkad je umro Wrathov otac.« Nagnula se naprijed i pogledala voda ravno u oči. »A tada je moj otac glasovao u ime naše obitelji. Bilo je to prije mnogo stoljeća. Vjerojatno ste zbog toga zbunjeni.«

Vod je panično gledao Haversa.

»Možda biste mogli upozoriti sestru na njezino ponašanje ...«
Marissa ih je prekinula.

»Više mu nisam sestra, kako mi je sam rekao. Iako vjerujem da ćemo se svi složiti da se krv ne može mijenjati, tako ni red rođenja.«
Hladno se nasmiješila. »Ja sam rođena jedanaest godina prije Haversa. Znači da sam starija od njega. Što znači da on može sjesti, jer kao najstariji živući član naše loze, ja dajem glas. Ili ne dajem. U ovom slučaju ne dajem.«

Nastao je potpuni pandemonij.

Rehv se nasmijao i zapljeskao joj.

»Prokletstvo, curo. Razvalila si ih.«

Marissa se nije toliko veselila svom iskazu moći, osjetila je samo olakšanje. Glasovanje mora biti jednoglasno, inače prijedlog ne može postati zakon. Zahvaljujući njoj, ovog puta i nije.

»O ... Bože«, rekao je netko.

Kao da se otvorila jama usred sobe i usisala sav zvuk u sebe. Marissa se okrenula. Rhage je stajao na vratima knjižnice i držao nekoga goluždravog predprijelaznog vampira za ovratnik. Iza njega ja stajali Vishous ... i Butch.

Butch je davao sve od sebe da ne zuri u Marissu dok je stajao na ulazu u knjižnicu. Pogotovo zato što je sjedila kraj Rehvengea. Pokušao si je odvratiti pozornost gledajući okolo. Ovaj sastanak je obilovao prepotentnim šupcima. Kriste, kao na nekom političkom summitu, osim što su svi bili odjeveni kao kraljevi i kraljice, pogotovo žene. Kakav su nakit nosile, posramile bi i Elizabeth Taylor.

Tad je drama eskalirala.

Lik na čelu stola podignuo je glavu, vidio Lasha i problijedio poput mrtvaca. Polako je ustao. Sasvim je izgubio glas, kao i svi drugi u prostoriji.

»Moramo razgovarati, gospodaru«, rekao je Rhage drmajuci Lasha. »Trebam vas obavijestiti o izvannastavnim aktivnostima vašeg sinčića.« Rehvenge je ustao sa stolca.

»Dabome.«

Sastanak se prelomio kao led pod sjekirom. Lashev tata je požurio iz knjižnice i potjerao Rhagea, Lasha i Rehva za sobom u neki dnevni boravak. Bio je jako neugodno iznenađen i osramoćen. U međuvremenu su šminkeri ustali od stola i počeli hodati okolo. Nitko od njih nije izgledao sretno, i većina ih je ljutito gledala Marissu. Butch ih je poželio naučiti kako se dami pokazuje štovanje. Želio je da krvare od učenja. Šake su mu se počele stiskati i njušio je zrak. Ulovio je Marissin miris i udisao ga u svaku svoju poru. Naravno, njegovo tijelo je poludjelo od njezine blizine. Postajalo mu je vruće, želio ju je. Jedva je držao ruke i noge pod kontrolom. Pogotovo jer je osjećao da ga gleda. Kad je hladan vjetar prohujao kroz knjižnicu, Butch se sjetio da su velika ulazna vrata ostala otvorena. Zagledao se u noć i pomisli kako bi bilo najbolje da ode. Bilo bi čišće. Urednije. Manje opasno, imajući na umu kako je želio prebiti ove snobove zbog njihovog ponašanja prema Marissi. Izišao je iz kuće i krenuo preko blatnjavog travnjaka. Stao je kad je primijetio da nije sam. Marissa je izišla iza *Escaladea*.

»Bok, Butch.« Isuse, kako je lijepa. Pogotovo izbliza.

»Hej, Marissa.« Strpao je ruke u džepove kožnog kaputa, smišljao je o tome koliko mu je nedostajala. Koliko ju je želio. Koliko je čeznuo za njom. Ne samo radi seksa.

»Butch ... ja ...«

Odmah se napeo, vidio je nešto kako se kreće preko travnjaka. Bjelokosi muškarac. Degrad.

»Sranje«, procijedio je Butch. Zgrabio je Marissu i počeo je gurati natrag u kuću.

»Što radiš ...« prestala se opirati čim je vidjela degrada.

»Bježi«, naredio joj je. »Trči i reci V.-u i Rhageu da dovuku guzice ovamo. I zaključaj jebena vrata.«

Gurnuo ju je, zatvorio vrata za njom i nije disao dok nije čuo da ih je zaključala. Ma vidi, vidi. Visoki degrad se šeće travnjakom. Čovječe, kako je samo želio da nema publiku. Prije no što ubije ovog tipa, htio ga je rastrgati i vratiti mu za sve što mu je učinio. Oko za oko, što bi rekli.

Dok mu se kopile približavalo, podignulo je ruke u predaji, ali Butch nije nasjeo na to. Niti na solo nastup. Dopustio je in stinktima da se rasprše uokolo, očekujući da će pronaći cijelu legiju koljača. Ali nije bilo više ni jednoga. Ipak se osjećao bolje kad su se Rhage i V. materijalizirali iza njega i zaklonili mu leđa od hladnog zraka.

»Mislim da je sam«, promrmljao je Butch. »Ne moram vam govoriti ... ovaj je moj.«

Kad se koljač približio, Butch se pripremio na napad, no sranje je postalo jako čudno. Kvragu ... je li mu se to priviđa? Nije valjda da degrad plače? Nije valjda?

Slomljenim glasom je rekao:

»Ti, murjače. Ti me uzmi. Dovrši me. Molim te.«

»Nemoj nasjedati«, rekao mu je Rhage slijeva.

Degrad je kratko pogledao Brata i vratio se na Butcha.

»Želim da ovo završi ... u klopci sam ... ubij me, molim te. To moraš biti ti. Ne oni.«

»Jebeno mi je zadovoljstvo«, rekao je Butch.

Jurnuo je na koljača, očekujući svakakav otpor, ali ništa se nije dogodilo. Lik je samo pao na leđa kao vreća pijeska.

»Hvala ti ... hvala ti ...« Jeziva zahvalnost je izlazila iz degradovih usta u neprekinutoj bujici, obojenoj bolnim olakšanjem.

Kad je Butch osjetio nagon za udisanjem kako ga preplavljuje, uhvatio je Visokog degrada za vrat i otvorio mu usta, jako svjestan očiju *glimere* koje zure iz tudorske palače. Čim je počeo uvlačiti, mogao je misliti samo na Marissu. Nije želio da ona vidi što će se dogoditi.

Ali ... ništa se nije dogodilo. Nije bilo razmjene. Neka blokada je sprječavala prenošenje zla. Visoki degrad se uspaničio.

»Funkcioniralo je ... funkcioniralo je s drugima ... vidio sam te!«

Butch je nastavio udisati dok nije postao očito da ovog ne može tako uništiti. Možda zato što je Visoki degrad? Ma koga briga.

»S drugima ...« brbljao je koljač. »S drugima je funkcioniralo, vidio sam ...«

»Ali očito ne s tobom.« Butch je posegnuo za svojim nožem. »Sreća pa postoji drugi način.«

Degrad je počeo vrištati i tresti se.

»Ne! Mučit će me! Ne!«

Vika je zamrla kad je Butch zabio nož u degrada. Odahnuo je, sretan što je on to obavio ... samo da bi ga poklopio val zlobe. Naizmjenice su ga pržile vatrena vrelna i ledena hladnoća. Kad je uzdahnuo, odvratani smijeh se začuo niotkuda i pronio se kroz noć. Bestjelesan zvuk od kojeg je čovjek razmišljao o vlastitom grobu.

Omega.

Butch je zgrabio križ kroz košulju i skočio na noge prije no što se zlo puno statičkog elektriciteta pojavilo pred njim. Butchevo tijelo se pobunilo, ali nije ustuknuo. Osjetio je kako mu se Rhage i V. približavaju s boka i štite ga.

»Što je, murjače«, promrmljao je V. »U što gledaš?«

Sranje, oni ne mogu vidjeti Omegu. Prije no što je Butch stigao išta objasniti, nepogrešivi, odjekujući glas Zla pronio se jašući na vjetru.

»Ti si taj, dakle? Moj ... sin, rekli bismo.«

»Nikada.«

»Butch? S kim pričaš«, pitao je V.

»Nisam li te ja stvorio«, smijao se Omega. »Nisam li ti dao dio sebe? Da, jesam. A znaš što se o meni govori, znaš li?«

»Ne želim znati.«

»Trebao bi.« Omega je pružio sablasnu ruku, a Butch ju je osjetio na svome licu iako mu se nije približila. »Ja uvijek dođem po svoje. Sine.«

»Žalim, mjesto Oca je kod mene već zauzeto.«

Butch je izvukao van svoj križ i pustio ga da visi na lancu. Čuo je V.-a kako tiho psuje, kao da je shvatio što se događa, ali nije odvrćao pozornost od onoga pred sobom. Omega je pogledao teški komad zlata. Zatim V.-a i Rhage i kuću iza njih.

»Mene nakit ne plaši. Ni Braća. Ni najteži zasuni i brave.«

»Ali ja te plašim.«

Omegina glava se okrenula.

Čuvarđeva se materijalizirala iza njega, bez velova, sjajeći poput *supernove*.

Omega je istog trena promijenio oblik, sveo se na crvotočnu rupu u tkanju stvarnosti. Više nije bio prilika nego tek dimna crna rupa.

»O, sranje«, graknuo je V., kao da on i Rhage tek sada mogu vidjeti.

Omegin glas je došao iz svoje duboke, mračne jame.

»Sestro, kakva te kob večeras donijela?«

»Proklinjem te natrag u *Dund*. Idi sada.« Njezin sjaj se pojačavao sve dok nije obuhvatio i Omeginu jamu. Ružan grohot se pronio zrakom.

»Zar doista misliš da prokletstvo uklanja moju prisutnost? Kako li si glupa.«

»Idi sada.« Bujica riječi je potekla od nje, a to nije bio ni *Stari jezik* niti bilo koji jezik koji je Butch ikad čuo.

Trenutak prije no što je Omega nestao, Butch je osjetio kako se oči Zla zabadaju u njega kad se onaj grozni glas opet pronio:

»Kako me nadahnjuješ, sine moj. Dopusti mi da kažem kako je mudro slijediti svoju krv. Obitelji bi trebale biti zajedno.«

Tad je Omega nestao u bijelom iskrenju. Kao i *Čuvarđeva*.

Oboje su nestali. Ostao je samo obeshrabrujuće hladan vjetar koji je otjerao oblake s neba poput divljačke ruke koja trga zavjesu s prozora. Rhage je pročistio grlo.

»Dobro ... sljedećih deset dana neću moći spavati. A vas dvojica?«

»Jesi ti dobro?« upitao je V. Butcha.

»Da.«

Ne. Isuse Kriste ... nije on valjda Omegin sin? Nije valjda?

»Ne«, rekao je V. »Nisi. On želi da ti vjeruješ da jesi. Ali to ne znači da je istina.«

Nastupila je duga šutnja. Tad se Rhageova ruka našla na Butchevu ramenu.

»Osim toga, nisi mu nimalo sličan. Mislim, halo? Ti si naše kršno irsko momče, a on izgleda kao auspuh autobusa. Ili nešto slično.«

Butch je bacio pogled na Hollywooda.

»Bolestan si, znaš to.«

»Da, ali i takvog me voliš. Hajde, hajde, znam da me ćutiš.«

Butch se prvi počeo smijati. Onda su se pridružila i ona dvojica, dajući malo oduška ozbiljnoj i teškoj situaciji u kojoj su maloprije bili. Kad je smijeh utihnuo, Butch se uhvatio rukom za trbuh. Okrenuo se prema palači, gledajući blijeda, uplašena lica na prozorima. Marissa je stajala ispred, a njezina plava kosa se presijavala na mjesečini. Zatvorio je oči i okrenuo se.

»Htio bih se vratiti *Escaladeom*. Sam.« Ako ne dobije malo vremena nasamo, i poludjet će. »Ali prije svega, trebamo li se pobrinuti za *glimeru* i sve što su vidjeli?«

»Wrath će definitivno čuti za ovo od njih«, promrmljao je V. »Ali što se mene tiče, neka se sami pobrinu za sebe. Imaju love, neka im psihijatri pomognu da probave ovo sranje. Nije naš posao da ih smirujemo.«

Kad su se V. i Rhage dematerijalizirali natrag u palaču, Butch je upalio automobil. Kad je deaktivirao alarm terenca, čuo je kako netko trči preko trave.

»Butch! Čekaj!«

Okrenuo se preko ramena. Marissa je trčala prema njemu i zaustavila se tako blizu da je mogao čuti krv u njezinu srcu.

»Jesi li ozlijeđen?« upitala je odmjeravajući ga.

»Nisam.«

»Jesi li siguran?«

»Da.«

»Je li ono bio Omega?«

»Jest.«

Duboko je udahнула, kao da je željela ispitivati, ali znala je da ne želi govoriti o tome što se zbilo sa Zlom. Ne kad su u ovakvim

odnosima.

»Prije nego što je došao, vidjela sam te kako ubijaš onog koljača. Je li to ... ona bijela svjetlost, je li to to što im ti ...«

»Nije.«

»O.« Spustila je pogled na njegove ruke. »Bio si u borbi prije no što si došao ovamo.«

»Da.«

»I spasio si onog dječaka ... Lasha, zar ne?«

Pogledao je terenac. Bio je tako blizu toga da se baci na nju, jako je zagri i preklinje da pođe kući s njim. Kao pravi jebeni idiot.

»Slušaj, ja sad idem. Pazi na sebe ...«

Prišao je s vozačeve strane i ušao unutra. Kad je krenula za njim, zatvorio joj je vrata, ali nije pokrenuo motor. Sranje, čak je i kroz staklo i čelik mogao osjetiti, kao da je grli.

»Butch ...« Zvuk njegova imena bio je prigušen. »Želim ti se ispričati zbog nečega što sam rekla.«

Zgrabio je volan i zagledao se kroz vjetrobansko staklo. Tad je otvorio vrata jer je totalni jebeni mlakonja.

»Zašto?«

»Žao mi je što sam spomenula ono o spašavanju tvoje sestre. To je bilo okrutno.«

»Ja ... sranje, imala si pravo. Cijeli život pokušavam spasiti ljude zbog toga što se dogodilo Janie. Neka ti ne bude žao.«

Nastala je duga pauza i on je osjetio nešto jako kako dopire iz nje. Ah da, trebala se hraniti. Gladovala je za venom. A njegovo tijelo joj je željelo dati sve što je imalo.

Da zadrži samog sebe u jebenom terencu, svezao je pojas i posljednji put je pogledao u lice. Bilo je izmučeno od napetosti i gladi. Stvarno je davala sve od sebe da se odupre potrebi i da je sakrije, tako da mogu razgovarati.

»Moram ići«, rekao joj je. *Odmah.*

»Da ... i ja.« Zarumenjela se i zakoračila unatrag. Nakratko je susrela njegov pogled i rekla: »Pa eto, vidimo se.«

Okrenula se i počela hodati prema palači. Pogodi tko ju je čekao na vratima. Rehvenge.

Rehv ... tako snažan ... tako moćan ... tako sposoban da je nahrani. Marissa nije stigla ni metra dalje.

Butch je izletio iz *Escaladea*, zgrabio je oko struka i uvukao natrag u auto. Nije se opirala. Ni najmanje. Otvorio je stražnja vrata *Escaladea* i ubacio je unutra. Kad je krenuo za njom, pogledao je Rehvengea. Njegove ljubičaste oči su svijetlile kao da se htio umiješati, ali Butch ga je pogledao ravno u oči i upro prst ti njegova prsa, dajući mu univerzalni muški znak za *ostani gdje jesi i zadržat ćeš svoje zube*. Rehv je usnama oblikovao psovku, no pognuo je glavu i dematerijalizirao se.

Butch je uskočio u auto, zalupio vrata i već je bio na Marissi prije no što su se svjetla ugasila. Nije bilo baš mnogo mjesta, noge je morao namještati pod čudnim kutovima, ramenom je udario o nešto, vjerojatno o leđa vozačeva sjedala. Nije ga bilo briga, a nije ni nju. Marissa ga je dirala posvuda, obavijala ga je nogama i otvarala usta prema njemu dok ju je brutalno ljubio. Butch ih je okrenuo tako da ona bude gore, zgrabio je šakom za kosu i približio svom vratu.

»Grizi«, zarezao je na nju.

Kvragu, kako ga je samo poslušala.

Prožela ga je bol kad je zabila očnjake u njega, a on se divlje trzao kad je osjetio njezin prodor i tako još proširio ranu na svom vratu. Ah, kako je bilo dobro. Predobro. Povlačila je duboke gutljaje iz njegove vene, a on je podrhtavao od zadovoljstva što je može nahraniti.

Gurnuo je ruku između njihovih tijela i protrljao vrelinu njezine srži. Kad je divlje zastenjala, drugom je rukom gurnuo njezinu majicu prema gore. Bog je blagoslovio, odmaknula se od vrata dovoljno dugo da skinje i majicu i grudnjak.

»Hlače«, promuklo joj je naredio. »Skidaj hlače.«

Kad se nelagodno svukla u tom ograničenom prostoru, on je povukao zatvarač na hlačama i pustio van svoju zvijer. Nije se usudio dotaknuti ga, jer bi odmah svršio. Sjela je na njega potpuno gola, a svjetloplave oči su joj plamtjele u tami. Crvena mrlja krvi masno se sjajila na njezinim usnama. Pridignuo se da je poljubi u usta i namjestio tako da joj bude udobnije. Nagnuo je glavu unatrag kad je ušao u nju, a ona je probila i drugu stranu njegova vrata. Naslonila se na koljena da bude stabilnija dok pije, a on se grubo zabijao u nju. Orgazam ga je sasvim raznio. Čim je bio gotov, ponovno ju je poželio. I uzeo.

25

Kad je Marissa uzela sve što joj je trebalo, sišla je s Butcha i legla pokraj njega. Ležao je na leđima i zurio u strop automobila, s jednom rukom položenom na prsima. Isprekidano je disao, odjeća mu je bila pogužvana i neuredna. Njegov ud je ležao sav svjetlucač i umoran na njegovu tvrdom trbuhu, a rane na vratu su izgledale bolno iako ih je polizala da zacijele. Iskoristila ga je s divljaštvom za kakvo i nije znala da je sposobna. Njezine potrebe su ih odvele u neku iskonsku mahnitost. Sada je osjetila kako njezino tijelo taloži energiju koju joj je dao, i malčice joj se spavalo. Tako dobar. Bio joj je tako dobar.

»Hoćeš li opet doći k meni«, Butchev glas, inače tako hrapav, sada je bio jedva čujan. Marissa je zatvorila oči, prsa su je toliko boljela da je jedva disala. »Jer želim da dodeš k meni, a ne njemu«, rekao je.

Aha ... dakle, ovo je bila agresija upućena Rehvengeu, a ne hranjenje Marisse. Trebala je znati. Vidjela je pogled koji je Butch uputio Rehvengeu prije no što je ušao u auto. Očito joj je i dalje zamjerao.

»Ma zaboravi«, rekao je Butch navlačeći hlače. »Ne tiče me se.«

Nije imala odgovor, a činilo se da ga on i ne očekuje. Dodao joj je odjeću, nije ju gledao dok se odijevala. Čim je pokrila svoju golotinju, otvorio je stražnja vrata. Hladan zrak je požurio unutra ... i tad je nešto shvatila. Automobil je iznutra mirisao po strasti i hranjenju, teškim zavodljivim mirisima. Ali nije bilo ni naznake vezivnog vonja. Ni naznake. Nije mogla podnijeti da ga ponovno pogleda kad je otišla.

Zamalo je svanulo kad je Butch napokon parkirao u dvorištu palače. Stao je između Rhageova tamnoljubičastog *GTO*-a i Beina *Audija* i nakon toga otišao u Jazbinu.

Kad su se on i Marissa rastali, satima se vozio po gradu, slijedeći besmislene ulice i nepostojeće kuće, stajući na semaforima kad bi se sjetio. Vratio se kući samo zato što je zora mogla ciknuti svakog

časa i činilo se da treba poći kući. Pogledao je prema istoku, gdje se pokazivala blaga naznaka dnevne svjetlosti.

Došetao je do središta dvorišta i sjeo na mramorni rub fontane. Gledao je kako se zaštita spušta na prozore palače i Jazbine. Malčice je žmirkao zbog sjaja na nebu. Tad je počeo žmirkati još više. Kad su ga oči počele peckati, mislio je na Marissu i sjetio se svega njezina, od oblika njezina lica do slapa njezine kose, do boje njezina glasa i mirisa njezine kože. Bio je sam i dao je oduška osjećajima, predao se bolnoj ljubavi i odvratnoj čežnji koja ga je odbijala napustiti.

I pazi sad, vezivni vonj se opet pojavio. Nekako ga je uspio suzbiti kad su bili zajedno, jer mu se činilo nepravednim obilježavati je tako. Ali sad? Ovdje, dok je sam? Nije bilo razloga za sakrivanje.

Kad je svanuće ubrzalo svoj dolazak, obrazi su ga zaboljeli kao da je izgorio na suncu i tijelo se uzbunilo. Prisilio je samog sebe da ostane na mjestu, jer je želio vidjeti sunce, ali njegova bedra su se tresla od poriva za trčanjem i neće ih moći još dugo zadržati.

Sranje ... više nikada neće vidjeti dnevno svjetlo, zar ne? Sad je pripadao tami. Popustio je kočnice i njegovo tijelo je potrčalo u Jazbinu. Bacio se kroz predvorje i zalupio vrata za sobom. Nije treštao nikakav *rap*, ali V.-ova kožna jakna je bila prebačena preko stolca kraj računala. Vjerojatno je bio tu negdje. Možda je kod Wratha raspravljao o borbi.

Dok je sam stajao u dnevnom boravku, poznata želja za pićem ga je lupila ravno u prsa. Nije vidio razloga zašto joj se ne bi predao. Ostavio je kaput i oružje, te krenuo po viski. Natočio si je ponio bocu sa sobom. Sjeo je na svoj omiljeni kauč i potegnulo gutljaj. Pogled mu je pao na najnovije izdanje *Sports Illustrateda*. Na naslovnici je bila slika nekog igrača bejzbola i natpis *Heroj*.

Marissa je bila u pravu. Imao je kompleks heroja. Ali nije se radilo o ego tripu. Nego, ako spasi dovoljno ljudi, možda će zaslužiti oprost.

Da, to je zapravo htio. Odrješenje.

Počeli su mu se javljati prizori iz djetinjstva, a taj film nije želio gledati. Usred predstave je bacio oko na svoj telefon. Samo jedna osoba mu je mogla olakšati, ali sumnjao je da će htjeti. Ali kvragu, morao je barem pokušati nazvati majku i zamisliti je da mu samo

jednom kaže da mu oprašta što je pustio Janie da uđe u onaj automobil ...

Sjeo je na kožni kauč i spustio viski na stol. Čekao je nekoliko sati dok sat nije pokazao devet. Tad je utipkao broj s pozivnim 617. Javio se njegov otac. Razgovor je bio jednako odvratn kao što je Butch i očekivao. Gore su bile samo vijesti koje je čuo.

Kad je završio s pozivom, vidio je da je trajao samo minutu i trideset četiri sekunde, uključujući i šest zvonjenja na početku. Znao je da je ovo bio posljednji razgovor s Eddiejem O'Nealom.

»Kako je, murjače?«

Skočio je i pogledao Vishousa. Nije imao razloga lagati.

»Majka mi je bolesna. Već dvije godine. Ima Alzheimerera. Loše je. Naravno, nitko se nije sjetio reći meni. Ne bih nikad ni saznao da nisam maloprije nazvao.«

»Sranje ...« V. mu je prišao i sjeo kraj njega. »Hoćeš je ići vidjeti?«

»Ne.« Odmahnuo je glavom i prihvatio se viskija. »Nemam razloga. Ti ljudi me se više ne tiču.«

Marissa se sljedeće večeri rukovala sa svojom novom direktoricom. Ženka je bila savršena za tu poziciju. Pametna. Draga. Blagoga glasa. Na Newyorškom sveučilištu je diplomirala javno zdravstvo. Na večernjim kolegijima, naravno.

»Kad biste željeli da počnem«, upitala je.

»Kako vam se čini večeras«, lukavo je odgovorila Marissa. Kad je za odgovor dobila gorljivo kimanje glavom, malčice se nasmiješila. »Odlično ... dođite da vam pokažem ured.«

Kad se vratila iz prostorija koje je dodijelila novoj direktorici, i sjela je za svoje računalo i ulogirala se na *Cakhvellove* službene stranice, tražeći nove nekretnine na prodaju. Uskoro nije vidjela više ništa. Butch je bio stalan pritisak na njezinim grudima. Jedva je j disala. Ako nije bila jako zaposlena, izjedala su je sjećanja na njega.

»Gospodarice?«

Pogledala je sluganku *Sigurne kuće*.

»Da, Phillippa?«

»Havers nam je uputio jedan slučaj. Ženka i njezin sin dolaze sutra nakon što se djetetu stanje stabilizira, a povijest slučaja koju je preuzela medicinska sestra u klinici stići će vam elektronskom poštom u roku od sat vremena.«

»Hvala ti. Hoćeš li im pripremiti sobu?«

»Da, gospodarice.« Naklonila se i otišla.

Dakle, Havers je održao riječ.

Marissa se smrknula, opet joj se vratio onaj osjećaj da nešto propušta. Iz nekog je razloga pomislila na Haversa i nije ga mogla istjerati iz glave. Tako je shvatila što joj je promaklo.

Čula je vlastiti glas kako govori Butchu:

Neću samo sjediti i gledati te kako se uništavaš.

Blagi Bože. Njezin brat je njoj rekao to isto onda kada ju je izbacio iz kuće. O, mila *Čuvarđevo*, ona je radila Butchu baš ono što je Havers uradio njoj; otjerala ga je pod krinkom plemenitog

neodobravanja. Nije li samo htjela spasiti sebe od straha i beznađa zato što ga voli? A što je s njegovom čežnjom za smrću?

Prizor njega kako se suprotstavlja onom degradu na vodenom travnjaku ponovno joj se odigrao pred očima. Butch je pazio. Bio je oprezan. Nije naletio kao luđak.

Kvragu... pomislila je. Što ako nije bila u pravu? Što ako se Butch mogao boriti? Što ako se trebao boriti?

Ali što je sa Zlom? S Omegom?

Pa *Čuvardjeva* se pojavila da zaštiti Butcha, a nakon Omegina ostanka je i dalje bio Butch. Što ako ...

Čula je kucanje i ustala je od računala.

»Moja kraljice!« Beth je nasmiješila i mahnula joj:

»Bok!«

Marissa se naklonila s neredom u glavi. Beth je odmahivala smijući se.

»Misliš li ikad prestati s tim?«

»Vjerojatno ne ... to je teret odrastanja.« Marissa se pokušala usredotočiti. »Jesi li došla da vidiš što smo napravili ...«

Bella i Mary ušle su u ured za kraljicom.

»Htjele bismo razgovarati s tobom«, rekla je Beth. »O Butchu.«

Butch se premetao u krevetu. Otvorio je jedno oko. Opsovao je kad je vidio koliko je sati. Prespavao je, vjerojatno zbog protekle večeri, jesu li tri degrada previše za jednu noć? Ili je to od hranjenja?

Kvragu, ne. Neće misliti o tome. Neće se sjećati toga. Okrenuo se na leđa ... i pao s kreveta.

»Jebote!«

Pet prilika obavijenih crnim kukuljicama okružile su njegov krevet. Wrathov glas se prvo oglasio *Starim jezikom*, a zatim na engleskom:

»Od pitanja koje će ti se večeras postaviti povratka nema. Čut ćeš ga samo jednom, i odgovor koji daš vrijedit će do kraja tvog života. Jesi li spreman za pitanje?« Bratstvo. *Sveta Marijo, majko božja*.

»Da«, rekao je Butch, zgrabivši križ oko svoga vrata.

»Tada ću ti reći, Butch O'Neal, koji si potekao od moje vlastite krvi i krvi moga oca, hoćeš li nam se pridružiti?«

O, sranje ... Je li ovo stvarno? Ili sanja?

Pogledao je svaku zakukuljenu priliku.

»Da. Da, pridružit ću vam se.«

Netko mu je dobacio crni ogrtač.

»Obavij se ovime i pokrij glavu. Ne govori ništa ako se to od tebe ne traži. Gledaj u tlo. Sklopi ruke na leđima. Tvoja hrabrost i čast loze koju dijelimo merit će se svakim tvojim djelom.«

Butch je ustao i navukao ogrtač. Poželio je da je barem mogao ići u kupaonicu.

»Dopušteno ti je da isprazniš tijelo. Odmah.« Kad je izišao iz kupaonice, pazio je da mu glava bude pokrivena, pognuta, a ruke sklopljene na leđima. Kad je nečiji težak dlan završio na njegovu ramenu, znao je da ga Rhage drži. Ničiji dlan jednostavno nije bio toliko težak. »Sad pođi s nama«, rekao je Wrath.

Butcha su izveli iz Jazbine i odveli ravno u *Escalade*, koji je etički bio parkiran u predvorju. Očito nisu željeli da itko vidi što se događa. Kad je Butch sjeo otraga, motor *Escaladea* se upalio, a vrata zatvorila. Polako su izišli iz dvorišta, pretpostavljao je Butch, pa su se onda počeli truckati kao da preko stražnjeg travnjaka idu u šumu. Nitko nije rekao ni riječi, a on se u tišini pitao što će mu napraviti, jer ovo zasigurno nije nikakva šala.

Terenac se napokon zaustavio i svi su izišli van. Butch je pokušavao slijediti pravila, pa je stao sa strane s pogledom uprtim u tlo i čekao da ga netko povede. Netko i jest. Čuo je kako terenac odlazi.

Dok je polako koračao naprijed vidio je mjesečinu po tlu, no tad je svjetlost odjednom nestala. Postalo je sasvim mračno. Jesu li bili u nekoj špilji? Da ... jesu. Miris vlažne zemlje zaposjeo mu je nosnice, a kamenčići su ga grebli po golim tabanima. Četrdeset koraka kasnije zaustavili su ga. Čuo se šapat i neki tihi razgovor. Nastavili su hodati nizbrdo. Još jednom su stali. Čuo se tihi zvuk otvaranja dobro podmazanih vrata. Zatim toplina i svjetlost. Ulašten pod od mramora. Sjajnog crnog mramora. Kad su nastavili, imao je osjećaj da prolaze kroz neku prostoriju s visokim stropom jer je odjek njihovih koraka bio jak i glasan. Još jednom su stali, čulo se mnogo šuškanja tkanine. *Braća su skidala kukuljice*, pomislio je.

Ruka mu je sjela na vrat i Wrathov duboki glas mu je odjeknuo u ušima.

»Nedostojan si ući ovamo takav kakav jesi. Kimni.«

Butch je kimnuo.

»Reci da si nedostojan.«

»Nedostojan sam.«

Glasovi Bratstva su odjednom glasno viknuli na *Starom jeziku*, kao da se protive. Wrath je nastavio:

»lako si nedostojan, ove noći želiš postati dostojan. Kimni.«
Kimnuo je.

»Reci da želiš postati dostojan.«

»Želim postati dostojan.«

Čulo se još povika na *Starom jeziku*, ali ovog puta su nalikovali na navijanje.

Wrath je nastavio:

»Postoji samo jedan način da postaneš dostojan. Meso našeg mesa. Kimni.« Kimnuo je. »Reci da želiš postati meso našeg mesa.«

»Želim postati meso vašeg mesa.«

Braća su počela s tihim napjevom, a Butchu se činilo da se stvorio red ispred i iza njega. Počeli su se kretati bez upozorenja, nalijećući naprijed i natrag u ritmu snažnih muških glasova. Butch je pokušavao pronaći ritam, prvo se zabio naprijed u nekoga za koga je pretpostavljao da je Phury, pa natrag u nekoga tko je morao biti Vishous, jer je jednostavno moralo biti tako. Sranje, samo je pravio nered ...

Tad se dogodilo. Njegovo tijelo je pronašlo ritam i kretao se u skladu s njim. Da, sad su svi postali kao jedno, s napjevom i kretnjama natrag, naprijed, lijevo, desno. Glasovi, a ne bedreni mišići, nosili su njihove noge naprijed.

Odjednom je došlo do akustične eksplozije, zvukovi napjeva bi puknuli i ponovno preuzeli tisuće različitih oblika. Ušli su u neko prostrano mjesto. Ruka na ramenu mu je rekla da stane, napjev je prestao kao da ga je netko isključio, zvukovi su neko vrijeme odjekivali i uskoro sasvim nestali. Ruka ga je uhvatila i povelala naprijed. Vishous mu je tiho rekao:

»Stube.«

Malčice se spotaknuo i zakoračio na stube. Kad je došao do ravnine, V. ga je namjestio onako kako treba biti. Kad je uhvatio ravnotežu, imao je osjećaj da stoji pred nečim velikim. Nožnim prstima je dodirivao nešto što je nalikovalo na zid.

U tišini koja je uslijedila, grašak znoja se otkotrljao s njegova nosa i pao na sjajni pod. V. ga je stisnuo za rame želeći ga ohrabriti.

»Tko predlaže ovog mužjaka«, upitala je *Čuwardjeva*.

»Ja, Vishous, sin ratnika *Crnog bodeža* poznatog kao *Krvoprolíće*.«

»Tko odbija ovog mužjaka?« Tišina. Hvala Bogu.

Sad je glas *Čuwardjeve* poprimio epske proporcije, ispunjavajući prostor oko njih i svaki milimetar između Butchevih ušiju dok nije preuzeo cijelu njegovu svijest.

»Na temelju svjedočenja Wratha, sina Wrathova, i na temelju prijedloga Vishousa, sina ratnika *Crnog bodeža* poznatog kao *Krvoprolíće*, smatram mužjaka koji stoji preda mnom, Butcha O'Neala, poteklog iz loze Wratha sina Wrathova, prikladnim za primanje u *Bratstvo crnog bodeža*. Kako je to u mojoj moći, i kako je to prikladno za zaštitu vrste, zanemarila sam potrebu za majčinom lozom u ovom slučaju. Možete početi.«

Wrath je progovorio.

»Okreni ga. Otkrij ga.«

Namjestili su Butcha da gleda prema van. Vishous mu je maknuo crnu kukuljicu. Okrenuo je i zlatni križ tako da pada niz Bucheva leđa i otišao.

»Podigni pogled«, naredio je Wrath.

Butch je ostao bez daha kad je pogledao gore.

Stajao je na platformi od crnog mramora, u podzemnoj špilji osvjetljenoj stotinama crnih svijeća. Pred njim je bio oltar od velikog kamenog bloka položen na dva niska postolja. Na njemu je stajala lubanja. Iza oltara je stajalo *Bratstvo* u svoj svojoj slavi, petorica mužjaka ozbiljnih lica i snažnih tijela.

Wrath je prekinuo formaciju i istupio pred oltar.

»Stani uza zid i primi se za rukohvate.«

Butch je napravio kako mu je naredio, osjećajući gladak, hladan kamen uz svoja leđa i dva čvrsta rukohvata u šakama. Wrath je podignuo ruku i bila je ... sranje, bila je pokrivena antiknom srebrnom rukavicom s bodljama na zglobovima. U šaci je držao crni bodež. Kralj je pružio ruku i porezao se niz zglob, držeći ranu nad lubanjom u koju je bila udubljena srebrna posuda. Crvena tekućina iz Wrathove vene slila se u srebrnu posudu prelamajući svjetlost svijeća.

»Moje meso«, rekao je Wrath. Tad si je polizao ranu da je zatvori, spustio oštricu i prišao Butchu.

Butch je progutao golemu knedlu.

Wrath ga je zgrabio za čeljust, odgurnuo mu glavu unatrag i jako ga ugrizao za vrat. Butch se sav zgrčio i stisnuo zube da ne vikne. Stiskao je rukohvate dok mu šake nisu gotovo prepuknule. Tad se Wrath odmaknuo i obrisao usta. Bijesno se nasmiješio.

»Tvoje meso.«

Skupio je srebrom optočenu ruku u šaku, povukao je unatrag i udario Butcha u prsa. Bodlje su se zabile u njegovu kožu kao što je zrak jurnuo van iz njegovih pluća popraćen surovim zvukom koji je odjekivao špiljom.

Kad je došao do daha, Rhage je istupio i uzeo rukavicu. Izveo je isti ritual kao i Wrath; porezao si je zglobov, držao ga nad lobanjom, izgovorio iste dvije riječi. Nakon što si je zatvorio ranu prišao je Butchu. Izgovorio je sljedeće dvije riječi i ugrizao Butcha za vrat, točno ispod Wrathova ugriza. Rhageov udarac je bio čvrst ali brz, pozicioniran točno gdje i Wrathov, na lijevu stranu prsa.

Sljedeći je došao Phury. Pa Zsadist.

Kad su završili, Butchu se činilo da mu je vrat toliko olabavljen da će mu glava spasti s ramena i otkotrljati se niza stube. Vrtjelo mu se od udaraca u prsa, krv mu se slijevala niz trbuh na bedra.

Došao je red na V.-a. Popeo se na platformu spuštenog pogleda. Primio je srebrnu rukavicu od Zsadista i navukao je preko kožne koju je već nosio na ruci. Brzo se porezao crnom oštricom, zurio u lubanju dok je njegova krv otjecala u nju, pridružujući se ostalima.

»Moje meso«, prošaptao je.

Činilo se kao da oklijeva prije no što se okrenuo Butchu. Kad jest, pogledi su im se susreli. Dok se svjetlost svijeća igrala po V.-ovu strogom licu i zaplesala u njegovim dijamantnim šarenicama, Butch je osjetio kako se zrak steže u njegovim plućima. Njegov cimer je u tom trenutno izgledao moćno poput božanstva ... a možda čak i jednako prekrasno. Prišao mu je blizu i gurnuo ruku od ramena prema potiljku.

»Tvoje meso«, dahnuo je.

Tad je zastao, kao da želi nešto zamoliti i Butch je bez razmišljanja podignuo bradu, svjestan da nudi samoga sebe, svjestan da ... o,

jebote. Zaustavio je te misli, jer ga je sludila ta vibra za koju nije imao pojma otkuda je došla.

Vishousova glava se polako spustila, i Butch je osjetio svilenkasti dodir njegove kozje bradice na svom vratu. V.-ovi očnjaci su prekrasnom preciznošću probili venu koja se penjala od Butchcva srca do njegova vrata. Prsa su im se spojila.

Butch je zatvorio oči i upio u sebe taj osjećaj, V.-ovu mekanu kosu na svom licu, toplinu između njihovih tijela, klizenje jake muške ruke oko njegova struka. Butcheve ruke same su od sebe pustile rukohvate i smirile se oko V.-ova struka, privlačeći ga bliže. Jedan od njih je zadrhtao. Ili možda ... sranje, obojica su drhtala.

Tad je završilo. Gotovo. Neće se više nikada ponoviti.

Ni jedan od njih nije gledao onog drugoga kad se V. odmaknuo ... rastanak je bio potpun i neopoziv. Tim putem nikada neće krenuti. Nikada.

V.-ova ruka se pomaknula unatrag i ponovno se spojila s Butchevim prsima u udarcu jačem čak i od Rhageova. Dok se Butch davio od snage udarca, Vishous mu je okrenuo leđa i pridružio se ostatku Bratstva. Nakon trenutka tišine, Wrath je prišao oltaru i podignuo lubanju visoko.

»Ovo je prvi od svih nas. Neka bude pozdravljen, ratnik koji je izrodio Bratstvo!«

Kad su braća pustila borbeni poklič koji je ispunio špilju, Wrath se okrenuo Butchu.

»Popij i pridruži nam se.«

Butch je rado popio, zgrabio je lubanju, nagnuo glavu unatrag i izlio krv ravno u svoje grlo. Braća su pjevala dok je pio, glasovi su im sve više rasli. Okusio je svakog od njih. Surovu moć i veličajnost Wratha. Veliku snagu Rhagea. Goreću, zaštitničku odanost Phuryja, hladno divljaštvo Zsadista. Oštru mudrost Vishousa. Uzeli su mu lubanju iz ruke i gurnuli ga natrag uza zid. Wrath mu je mračno rekao:

»Bolje ti je da se uhvatiš za te rukohvate.«

Butch ih je zgrabio baš kada je val kotrljajuće energije prešao preko njega. Stisnuo je zube da ne viče i bio je blago svjestan odobravanja Braće. Dok je energija rasla, njegovo tijelo se počelo povijati kao da je ušmrkao kilogram bijeloga. Sve u njemu je eksplodiralo, a neuron

u njegovu mozgu je puknuo, svaka krvna žila i svaka kapilara se ispunila. Srce mu je lupalo, glava plivala, tijelo se napinjalo, a on ...

Probudio se na oltaru, gol i sklupčan na boku. Nešto ga je peckalo po prsima. Kad se dotaknuo, osjetio je neka zrnca. Sol? Kad je počeo žmirkati i gledati oko sebe, shvatio je da stoji pred zidom od crnog mramora na kojem su urezana imena na *Starom jeziku*. Bože, bilo ih je na stotine. Zadivljen prizorom, pridignuo se i stao na noge. Kad se spotaknuo, nekako je povratio ravnotežu prije no što je dotaknuo ono što je znao da je sveto. Zurio je u imena. Bio je siguran da ih je urezala ista ruka, jer svaki simbol je nosio iste značajke i istu ljubav. Vishous je ovo pravio. Nije znao kako to zna ... čekaj, jest. Sad je čuo odjeke u glavi ... odjeke života njegove braće? Da ... i svi ti mužjaci čija imena je čitao bili su njegova ... braća. Sada je nekako poznao svakog od njih.

Raskolačenim očima je pratio stupce sve do ... da, tu je, dolje desno. Na samom kraju reda. Posljednje. Je li to njegovo?

Čuo je pljesak i okrenuo se. Braća su se vratila. Nosili su kukuljice, ali bez kapuljača. Ozareno su se smješkali. Čak i Z.

»To si ti«, rekao je Wrath. »Bit ćeš zvan *Ratnik Crnog bodeža Dhestroyer*, koji je potekao od Wratha, Wrathova sina.«

»Ali za nas ćeš uvijek biti Butch«, prekinuo ga je Rhage »Ili guzica. Pametna guzica. Naporna guzica. Kraljevski naporna guzica. Ovisno o situaciji.«

»Može. Mislim da mi to odgovara.«

Svi su se počeli smijati. V. mu je pružio crni ogrtač. Nije ga pogledao u oči. Butch ga je prihvatio, ali nije želio da njegov cimer pobjegne,

»V.«, rekao je s tihom željom u glasu. V. je podignuo obrve, ali nije ga pogledao. »Vishous? Daj, čovječe. Jednom ćeš me morali pogledati. V ...?«

V. je uzdahnuo i polako prenio dijamantni pogled na Butcha. Zatim je posegnuo i namjestio križ gdje je i bio, nad Butchevim srcem.

»Bio si dobar, murjače. Čestitam.«

»Hvala što si me predložio ... *trahineru*.« Kad ga je začuđeno pogledao, Butch mu je objasnio. »Pogledao sam u rječnik. Voljeni prijatelj te savršeno opisuje.«

V. se zacrvenio. Pročistio je grlo.

»Odlično, murjače ... odlično ...«

Kad je Vishous otišao, Butch je odjenuo ogrtač i pogledao svoja prsa. Kružni ožiljak na lijevoj strani je bio urezan u njegovu kožu, trajna oznaka koju su nosila sva braća. Simbol povezanosti među njima.

Prešao je prstima preko ožiljka i zrnca soli su pala na mramorni pod. Pogledao je prema zidu i prišao bliže. Čučnuo je i dotaknuo zrak iznad svog imena. Svoga novog imena.

Sada sam istinski rođen, pomislio je. Dhestroyer, potekao od Wratha, Wrathova sina.

Vid mu se zamaglio i počeo je brzo žmirkati, ali njegovi kapci nisu mogli dostići suze koje su mu kapale niz obraze. Brisao ih je rukavom. Tad je osjetio ruke na svojim ramenima. Braća, njegova braća su ga okružila i osjetio ih je, osjetio ih je duboko u sebi.

Meso njegova mesa. Kao što je i on bio meso njihova mesa.

Wrath je pročistio grlo, no glas mu je i dalje bio malo promukao.

»Ti si prvi koji je iniciran nakon sedamdeset pet godina, vrijedan si krvi koju dijelimo, Butch od moje loze.«

Butch je pustio glavu da mu padne na prsa i otvoreno je plakao. .. iako ne od sreće, kao što su vjerojatno shvatili. Plakao je zbog ispraznosti koju je osjećao.

Bez obzira na divotu svega ovoga, život mu se činio praznim. Bez družice je bio samo okvir kroz koji prolaze događaji i okolnosti. Nije bio čak ni prazan, jer nije imao oblik u kojem bi mogao išta držati. Čak ni najslabiji dah.

Živio je, a nije bio živ.

Na putu natrag u palaču svi su bili puni energije i živo su razgovarali. Rhage je po običaju najviše srao. Wrath mu se smijao. Tad mu je V. počeo uzvraćati, i uskoro su svi jedan drugoga zafrkavali i bockali, baš kao braća.

Butch se naslonio duboko u stražnje sjedalo, svjestan da je ovaj dolazak kući kao i ceremonija koja mu je prethodila, događaj od iznimne važnosti za *Bratstvo*. Nije osjećao njihovu radost, ali bilo mu je drago zbog njih.

Parkirali su pred palačom, i kad je Butch izišao, velika vrata predvorja su se otvorila. *Bratstvo* je stalo u otvoreni krug oko njega. Ponovno su počeli pjevati i krenuli su u foaje praćeni velikim pljeskom. Slugani su čekali, svih dvadesetoro, a pred njima su stajale tri ženke odjevene u prekrasne haljine. Beth je nosila krvavocrvenu u kojoj se udala, Mary kraljevskoplavu, a Bella svjetlucavu srebrnu.

Butch je tako očajnički želio da i Marissa bude tu, jedva je podnosio prizor triju *šelan* od silne boli u prsima. Jedva je čekao da ovi odu pa da pobjegne u Jazbinu.

Tad je došla Marissa, odjevena u haljinu boju marelice, toliko živu da se činilo kao da je uhvatila sunce. Pjevanje je utihnulo kad je istupila.

Bio je zbunjen i nije znao što ona radi tu, ali ipak joj je pružio ruke. No ona je kleknula pred njega okružena valovima nježnog satena. Glas joj je bio prigušen od navrljih osjećaja.

»Ratniče, nudim ti ovaj zalog sreće da ga nosiš sa sobom u borbi.« Podignula je ruke držeći gustu pletenicu vlastite kose svezanu svjetloplavim vrpčama. »Bila bih ponosan kada bi ti, ratniče, ovo nosio sa sobom u bitku. Bila bih ponosna kada bi moj ... *helren* služio našoj vrsti. Ako me i dalje želiš ...«

Dirnut njezinom gestom, Butch se spustio pokraj nje i uhvatio je za uzdrhtalu bradu. Kad joj je palcem obrisao suze, uzeo je pletenicu i

prinio je svom srcu.

»Naravno da te želim«, prošaptao je. »Ali što se promijenilo?«

Pogledala je tri ženke *Bratstva* u njihovim veličanstvenim haljinama. Tad mu je tiho rekla:

»Razgovarala sam s prijateljicama, to jest, one su razgovarale sa mnom.«

»Marissa ...« Ništa drugo nije mogao reći.

Kad mu je ponestalo glasa, poljubio ju je, na opće oduševljenje svih prisutnih.

»Žao mi je što sam bila tako slaba«, šapnula mu je u uho. »Beth, Mary i Bella su došle k meni. Nikad se neću pomiriti s opadnošću koja te čeka kao člana *Bratstva*. Svake noći ću se brinuti. Ali one vjeruju da njihovi mužjaci paze na sebe, i ja ... ja vjerujem da me ti voliš. Vjerujem da me nećeš ostaviti. Vjerujem da ćeš paziti na sebe i da ćeš prestati ako zlo bude prejako. Ako one mogu podnijeti strah od gubitka, onda mogu i ja.«

Zagrlio ju je još čvršće.

»Pazit ću, kunem ti se. Kunem ti se.«

Ostali su tako zagrljeni. Tad je Butch podignuo glavu i pogledao Wratha, koji je grlio Beth.

»Onda, Brate«, rekao je Butch. »Imaš nož i malo soli? Trebamo dovršiti jedno združivanje, sjećaš se?«

»Na sve smo mislili, stari moj.«

Fritz je prišao s istim vrčem i zdjelom *Mortonove soli* koja se koristila na Wrathovoj i Bethinoj ceremoniji. Rhageovoj i Marynoj. Zsadistovoj i Bellinoj.

Kad je Butch pogledao u plave oči svoje *klan*, promrmljao je:

»Tama me nikada neće uzeti ... jer imam tebe. Marissa, ti si svjetlost mog života.«

Sljedeće večeri se Marissa smiješila podignuvši glavu sa svojih papira. Butch je ispunjavao cijeli ulaz u njezin ured, toliki je bio.

Bože, iako mu je vrat još morao zacijeliti od inicijacije u Bratstvo, izgledao je tako dobro. Snažno. Moćno. Njezin družbenik.

»Poranio si.«

»Nisam više mogao čekati.«

Ušao je i zatvorio vrata za sobom. Suptilno ih je zaključao. Osjetio je kako njezino tijelo gori. Prišao joj je, okrenuo njezin stolac prema sebi i kleknuo na pod. Kad joj je rastavio bedra i približio joj se, njegov vezivni vonj je ispunio zrak dok joj je ljubio vrat. Uzdahnula je i zagrlila ga oko čvrstih ramena i poljubila mekanu kožu iza njegova uha.

»Kako si, *helrene* moj?«

»Sad sam bolje, ženo.«

Dok ga je grlila, prešla je pogledom preko svog stola. Među svim onim papirima i olovkama stajala je malena bijela figurica. Pomno izrezbareni komadić mramora prikazivao je ženu kako sjedi u turskom sjedu i drži bodež s dvije oštrice u jednoj ruci i sovu u drugoj.

Beth ih je dala napraviti. Jednu Marissi. Jednu Belli. Jednu Mary i jednu sebi. Značenje bodeža bilo je očito. Bijela sova je bila veza s *Čuvardevom*, simbol molitvi izgovorenih za sigurnost njihovih družbenika-ratnika.

Bratstvo je bilo snažno, jednoglasno, velika sila u svijetu dobra. Takve su bile i ženke. Snažne. Jednoglasne. Velika sila u svijetu dobra.

Bile su jednako vezane kao i njihovi ratnici.

Butch je podignuo glavu i pogledao je s neskrivenim obožavanjem. Ceremonija združavanja bila je obavljena i njezino ime je bilo urezano na njegovim leđima. Sad je dominirala nad njegovim tijelom po zakonima i po nagonima. Rado joj je prepustio tu kontrolu. Bio je

njezin i bilo je, kako bi rekli u *glimeri*, doista predivno biti istinski združen.

Jedino to su te budale pogodile.

»Marissa, htio bih da nekoga upoznaš, može?«

»Naravno. Sada?«

»Ne, sutra, kad padne noć.«

»Dobro. A koga?«

Poljubio ju je.

»Vidjet ćeš.«

Zagledala se duboko u njegove smeđe oči, pogladila ga po gustoj, tamnoj kosi. Prešla palcima preko njegovih obrva. Prstom preko njegova grbavog, previše puta slomljenog, nosa. Kucnula ga po slomljenome prednjem zubu.

»Malo sam istrošen, je li«, rekao je. »Ali uz malo plastične kirurgije i koju navlaku na zubima, bio bih šmeker poput Rhagea.«

Marissa je opet pogledala figuricu i pomislila na svoj život. I na Butchev. Polako je odmahнула glavom i poljubila ga.

»Ne bih promijenila ništa na tebi. Baš ništa.«

Epilog

Joyce O'Neal Rafferty žurila je i bila je skroz ljuta kad je krenula u dom za starije osobe. Mali Sean je cijelu noć povraćao i morala je čekati tri sata kod pedijatra prije no što ih je primio. Onda je nazvao Mike i rekao da neće stići otići u dućan poslije posla, jer radi do kasna.

Kvragu, nisu imali ništa ni u hladnjaku ni u ormarićima.

Podignula je Seana na bok i požurila niz hodnik izbjegavajući kolica s hranom i invalidska kolica. Barem je Sean sada spavao i već satima nije povratio. Nije se mogla odjednom baviti i bolesnom bebom i svojom majkom. Pogotovo na ovakav dan.

Pokucala je na vrata majčine sobe i ušla unutra. Odell je sjedila na krevetu i listala časopis.

»Hej mama, kako si?« Sjela je na stolac kraj prozora. Jastuk je zacvilio, baš kao i Sean koji se upravo probudio.

»Dobro sam.«

Odell joj se ljubazno nasmiješila, a oči su joj bile prazne kao crne pikule. Joyce je pogledala na sat. Ostat će deset minuta i svratiti u dućan na putu kući.

»Sinoć sam imala posjetu.«

»Stvarno, mama?«

Kupit će sve što joj treba za tjedan dana unaprijed.

»Tvoj brat je došao.«

»Teddy je bio kod tebe?«

»Ne, Butch.«

Joyce se sledila. Zatim je pretpostavila da njezina majka halucinira.

»To je lijepo, mama.«

»Došao je kad nikoga nije bilo. Nakon što je pao mrak. Doveo je i suprugu. Jako je lijepa. Rekao je da će se vjenčati u crkvi. Mislim, već su muž i žena, ali po njezinoj religiji. Čudno ... nisam shvatila što je ona. Možda je luteran?«

Halucinira.

»To je lijepo.«

»Sad je isti otac.«

»Ma daj? Mislila sam da jedino on ne sličiti tati.«

»Isti svoj otac. Ne tvoj.«

Joyce se smrknula.

»Molim?«

Njezina majka je odjednom poprimila sanjarski izraz lica i pogledala kroz prozor.

»Jesam li ti pričala o oluji 1969.?«

»Mama, vrati se na Butcha ...«

»Svi smo bili zatočeni u bolnici, mi sestre skupa s doktorima. Nitko nije mogao ni doći ni otići. Bila sam tamo dva dana. Bože, tvoj otac je bio tako uznemiren što se sam mora brinuti za djecu.« Odell se odjednom pomladila za deset godina i postala potpuno suvisla, bistrog pogleda. »Tamo je bio jedan kirurg. Bio je tako ... drugačiji od svih. Bio je šef kirurgije. Jako važan. Bio je prekrasan i drugačiji i jako važan. Nekako zastrašujući. Još uvijek vidim njegove oči u svojim snovima.« Odjednom je nestalo entuzijazma i njezina majka se snuždila. »Bila sam jako loša supruga.«

»Mama ...« Joyce je odmahivala glavom. »Što želiš reći?«

Suze su počele teći niz Odellino izborano lice.

»Otišla sam se ispovjediti kad sam došla kući. Molila sam se, stalno sam se molila. Ali Bog me kaznio zbog mojih grijeha. Čak i porod ... porod je bio jako težak. Svu ostalu djecu sam rodila bez previše muke, ali s Buchem sam zamalo iskrvarila.«

Joyce je tako jako stisnula Seana da se počeo migoljiti. Kad je popustila stisak i pokušala ga smiriti, šaptala je:

»Hajde, mama. Pričaj mi ...«

»Janiena smrt je bila kazna za moju nevjeru i za rađanje tuđeg deteta.«

Kad je Sean zacvilio, Joyce se zavrtjelo u glavi od grozne sumnje ...

Ma daj, majka joj je luda. Bolesna je u glavu. Šteta što je baš sada izgledala sasvim lucidno.

Odell je počela kimati kao da odgovara na neko pitanje.

»O da, volim ja Butcha. Volim ga više nego svoju ostalu djecu. Ali to nikada nisam smjela pokazati. Njihov otac je to ionako morao

podnositi. Bila bi to uvreda mome mužu kad bih Butchu pokazivala više nježnosti nego ostaloj djeci. Nisam mogla tako posramiti muža. Pogotovo zato što me nije ostavio.«

»Tata zna ...?«

U tišini koja je uslijedila Joyce je počela shvaćati stvari. Sranje ... ovo se doista dogodilo. *Zato je otac onako mrzio Bucha. Zato jer je znao.*

Majka je postala čeznutljiva.

»Butch je izgledao tako sretno sa svojom suprugom. Gospo draga, kako je lijepa. Savršeni su jedno za drugo. Ona je posebna kao i njegov otac. Kao Butch. Svi su tako posebni. Šteta je što nisu mogli ostati duže. Rekao je da će doći da se oprostí.«

Kad je Odell počela plakati, Joyce ju je uhvatila za ruku.

»Mama, kamo je Butch otišao?«

Majka je nelagodno pogledala ruku koja je stišće.

»Želim slani kreker. Mogu li dobiti slani kreker?«

»Mama, pogledaj me. Kamo je otišao?« iako nije imala pojma zašto joj je to odjednom toliko važno.

Prazne oči su je pogledale.

»Sa sirom. Mogu li dobiti slani kreker sa sirom?«

»Razgovarale smo o Butchu. Mama, koncentriraj se ...«

Bože, sve ovo je došlo kao takav šok, a ujedno i nije. Buch je oduvijek bio drugačiji, zar ne?

»Mama, gdje je Butch?«

»Butch? O, hvala na pitanju ... On je jako dobro ... izgledao je jako sretno. Tako sam sretna što se oženio.« Njezina majka je počela žmirkati. »A tko si ti? Jesi li medicinska sestra? Ja sam nekad bila medicinska sestra ...«

Joyce je na trenutak mislila navaljivati. No umjesto toga pogledala je kroz prozor i duboko udahнула. Odellino bezumno brbljanje odjednom joj se učinilo utješnim. Da ... sve su to gluposti. Samo gluposti.

Pusti, samo pusti, naredila je sama sebi.

Kad je Sean prestao plakati i smirio se uz nju, Joyce je zagrlila njegovo toplo malo tijelo. Znala je koliko voli svoga malenog dječaka. I uvijek će ga voljeti. Poljubila ga je u glavicu.

Obitelj je ipak glavni stup života.

Glavni stup života.

www.crowarez.org
www.bosnaunited.net

Zahvale

Sa neizmjernom zahvalnošću svim čitateljima Bratstva Crnog bodeža

Mojim Celliesima vičem na kojem smo sada kauču? Hvala vam najljepša:

Karen Solem, Kara Cesare, Claire Zion, Kara Welsh.

Hvala ti, Kapetane Zeko zvani Ružičasta zvijeri i PythAngie zvana Pitbull Mod ...

Stvarno, Dorine i Angie, tako se dobro brinete za mene.

Zahvaljujem Četvorci, iz sve snage vas grlim,

Iz sve snage.

Ne znam što bih bez vas.

DLB; zapamti da te mama voli, zauvijek.

NTM; u cijelom znaš-već-gdje najviše volim ... tebe. Sretna sam što te poznajem. Kao i uvijek, zahvaljujem svom Izvršnom odboru: Sue Grafton, Dr. Jessici Andersen, Betsey Vaughan.

Upućujem svoje poštovanje neusporedivoj Suzanne Brockmann. Mojoj Ladi, obitelji i prijateljima piscima, s ljubavlju.

Table of Contents

[Srce vampira](#)

[Ukratko](#)

[Rječnik pojmova](#)

1	2
3	4
5	6
7	8
9	10
11	12
13	14
15	16
17	18
19	20
21	22
23	24
25	26
27	28

[Epilog](#)

[Zahvale](#)